

TOM HOLT

**Așteptau
pe
cineva
mai înalt**

Tom Holt

Așteptau pe cineva mai înalt

noesis

AȘTEPTAU PE CINEVA MAI ÎNALT

Copyright © 1987 by Tom Holt

Traducere din limba engleză de
BOGDAN MIHĂILESCU

Copyright © Editura Noesis® 2004
pentru prezentare în limba română

Coperta
© Noesis 2004
© Rodica Lomnășan 2004

Editura Noesis®
Bd. Nicolae Bălcescu nr. 18, et. 1, ap. 2
București, ROMÂNIA
www.e-noesis.ro
e-mail: office@e-noesis.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

HOLT, TOM

Așteptau pe cineva mai înalt / Tom Holt; trad.:

Bogdan Mihăilescu – București : Noesis, 2004

ISBN 973-85637-6-3

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

ISBN 973-85637-6-3

Tom Holt s-a născut în Londra în 1961. La Oxford a studiat biliardul, agricultura Greciei Antice și îngrijirea și hrănirea motoarelor de motocicletă japoneze, mici și temperamentale. Aceste interese l-au condus, probabil inevitabil, către o carieră în avocatură și emigrarea în Somerset, unde s-a specializat în moarte și taxe vreme de șapte ani, până i-a venit mintea la cap în 1995. Acum scriitor de profesie, locuiește în Chard, Somerset împreună cu soția, fiica și mirosul inconfundabil de sânge adus de vânt de la abatorul învecinat.

"Terry Pratchett are acum un rival"
Daily Telegraph

1

După o întrevedere cam nesatisfăcătoare cu iubita lui, Malcolm conducea spre casă pe un drum de țară întortocheat și întunecat, când călcă un bursuc. Opri mașina și coborî să inspecteze stricăciunile aduse vopselii și (din pură curiozitate) cele aduse bursucului. Decise că asta era tot ce-i mai lipsea, întrucât în aripă apăruse o adâncitură mică, dar vizibilă, iar el spera să vândă mașina.

– La naiba! exclamă el.

– Dar eu cum crezi că mă simt? îi răspunse bursucul.

Malcolm se întoarse încetișor. Avusese o zi proastă, dar nu într-atât de proastă încât să poată accepta cu calm bursuci vorbitori, bursuci vorbitori și *morți*. Animalul zăcea întins pe o parte, complet nemișcat. Malcolm se liniști; probabil că i se păruse sau poate că șocul pornise accidental radioul mașinii. Orice conexiune era posibilă în amalgamul de fire de sub bord.

– Nu pe tine te-a lovit mașina, rosti bursucul cu amărăciune.

De data aceasta, Malcolm se întoarse ceva mai repede. În mijlocul drumului zăcea întins cadavrul alb cu negru, ca o trecere de pietoni moartă; totuși ar fi putut jura că din el se auzise o voce umană. O fi fost vreun ventriloc rural, ori

vreun ecologist care își bătea joc de el? Își făcu curaj să își examineze victima. Era nici mai mult nici mai puțin decât un bursuc mort. Doar că de bot avea înfășurat un dispozitiv din sârmă; probabil un sistem de urmărire, atașat de vreun cercetător.

– Ai spus ceva? întrebă Malcolm nervos.

– Deci nu ești surd pe cât ești de orb, răspunse bursucul. Da, am zis ceva. De ce nu ești atent când ți se vorbește?

Malcolm se simțea cam penibil. Bagajul său social nu includea formule de adresare pentru oamenii pe care tocmai îi rănise mortal sau pentru bursuci, și cu atât mai puțin pentru o combinație între cele două. Cu toate acestea era nevoit să spună ceva, iar mintea sa alese cuvântul creat pentru situații neprevăzute.

– Pardon.

– „Pardon”, zise bursucul. Să te ia naiba!

Se lăsă o liniște întreruptă doar de țipătul îndepărtat al unei bufnițe. După un timp, Malcolm ajunse la concluzia că bursucul chiar *era* mort, și că, în urma coliziunii, el se lovise cumva la cap fără să-și dea seama. Ori asta, ori visa. Auzise despre oameni care adorm la volan, dar își amintea că, de obicei, aceștia provoacă accidente în care mor ei înșiși. Acest detaliu nu îl înveseli prea tare.

– În sfârșit, spuse bursucul, cum te cheamă?

– Malcolm, răspunse Malcolm. Malcolm Fisher.

– Mai zi o dată, mai rar.

– Mal-colm Fi-sher.

Bursucul tăcu pentru un moment.

– Ești sigur? întrebă el, pe un ton uimit.

– Da, spuse Malcolm, mă tem că da.

– Ei, Malcolm Fisher, ia să te studiem un pic...

Bursucul își răsuci dureros de mult capul și îl privi un timp, în tăcere.

– Știi, zise el într-un târziu, mă așteptam la cineva mai înalt.

– Aha, spuse Malcolm.

– Blond, înalt, musculos, athletic, fără ochelari, continuă bursucul. Mai tânăr, dar totuși mai matur, dacă mă înțelegi. Cineva cu prestanță. Cineva pe care să-l observi din prima când intri într-o cameră plină cu necunoscuți. Să fiu cinstit, mă cam dezamăgești.

Nu exista nici un răspuns la așa ceva, decât „pardon” din nou, ceea ce ar fi sunat aiurea. Totuși, este enervant ca defectele fizice ale cuiva să fie subliniate atât de direct de două ori în aceeași seară, o dată de către o fată frumoasă și apoi de către un bursuc pe moarte.

– Și ce dacă? răspunse Malcolm înțepat.

– Bine, zise bursucul, iartă-mă că ți-am spus. Acum, că tot ești aici, ai face bine să-ți și termini treaba. Deși nu sunt sigur că n-ai trișat lovindu-mă cu chestia aia. Și arată cu o lăbuță tremurândă spre Renault-ul obosit al lui Malcolm.

– Ce treabă să termin? întrebă Malcolm.

– Hai, să nu ne jucăm. M-ai omorât, nu-i nevoie să mă și zăpăcești de cap. Ia Inelul și pe Tarnhelm și fă pași.

– Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

Bursucul se smuci violent și spasme de durere îi zguduiră trupul zdrobit.

– Vrei să spui că a fost un *accident*? întrebă el iritat. Aproape o mie de ani și e un afurisit de accident! Nemaipomenit! Animalul muribund scoase un scrâșnet surd, care aproape că ar fi putut fi fantoma unui râs.

– Acum chiar că nu mai înțeleg nimic, zise Malcolm.

– Ar fi bine să mă grăbesc, atunci, rosti bursucul cu o resemnare obosită în voce. Mai ales dacă nu vrei să mor înainte să îți spun toată povestea. Scoate-mi drăcia asta din sârmă de pe nas.

Cu mare grijă, Malcolm își întinse degetele, așteptând ca în orice moment fiara să sară la ele. Fălcile unui bursuc, își aminti el, sunt extrem de puternice. Dar animalul stătea nemișcat și răbdător, așa că reuși să îndepărteze plasa de sârmă. Dintr-o dată, bursucul dispăru și în locul lui se ivi un bărbat cărunt, uriaș, de cel puțin doi metri înălțime, cu ochi albaștri și cruzi, și cu o barbă albă, încâlcită.

– Așa e mai bine, spuse el. Nu-mi plăcea să fiu bursuc. Din cauza puricilor.

– Mai bine te-aș duce la un spital, zise Malcolm.

– Nu te obosi. Oricum medicina umană nu m-ar ajuta cu nimic. Am inima în piciorul drept, șira spinării e din cuarț, iar intestinele sunt solubile în aspirină. Vezi tu, sunt un Uriaș. De fapt sunt – am fost – ultimul Uriaș.

Apoi făcu o pauză, ca o vedetă de televiziune care iese pe stradă și așteaptă prima privire care

să o recunoască.

– Ce vrei să spui mai exact prin Uriaş? Eşti foarte înalt, dar...

Uriaşul îşi închise ochii şi gemu încet.

– Haide, spuse Malcolm. E un punct de prim ajutor în Taunton. Putem ajunge acolo în patruzeci de minute.

Uriaşul îl ignoră.

– Din moment ce habar nu ai nici de cea mai elementară teogonie, zise el, o să îţi explic. Numele meu este Ingolf. Sunt ultimul Uriaş al Gheturilor din Epoca Veche.

– Încântat de cunoştinţă, răspunse Malcolm automat.

– Da, sunt convins. Sunt fratele mai mic al lui Fasolt şi al lui Fafner, constructorii de castele. Îţi sună cunoscut? Nu?

– Nu.

– Nici măcar opera n-ai văzut-o? întrebă Ingolf disperat.

– Nu prea mă dau în vânt după operă, răspunse Malcolm.

– Nu pot să cred! Bine, hai să n-o mai lungim. O să mor în vreo trei minute. Când ajungi acasă, caută Ciclul Inelului în „Enciclopedia pentru copii”. Povestea mea începe cu ultimul act din „Götterdämmerung”. Rugul funerar. Siegfried mort, la priveghi. La brâu poartă Tarnhelm-ul. Pe deget, Inelul Nibelungilor. Ingolf se opri. Iartă-mă, te plictisesc?

– Nu, răspunse Malcolm. Continuă, te rog.

– Hagen înşfacă Inelul de pe degetul lui Siegfried în timp ce Brunnhilde se aruncă în

mijlocul flăcărilor. Imediat, Rinul își iese din matcă – ani întregi i-am avertizat că digul e prost făcut, dar m-au ascultat? –, iar Fiicele Rinului îl trag pe Hagen în adâncuri și îl îneacă. Fără vreun motiv aparent, Valhalla ia foc. Tablou. Sfârșit. Doar că – Ingolf chicoti răgușit din plămânii zdrențuiți – pramatiile au scăpat inelul în timp ce îl înecau pe Hagen și ghici cine era la doar câțiva metri depărtare, agățat de un copac, din câte-mi amintesc? Eu. Ingolf. Ingolf cel Neglijat, Ingolf Răbdătorul, Ingolf, Moștenitorul Inelului! Așa că l-am înhățat, am scos Tarnhelm-ul din cenușa rugului și, profitând de confuzia generală, mi-am luat tălpășița. Și am ajuns uite aici, în Valea Taunton Deane, ultimul loc făcut de Dumnezeu, dar ce mai contează?

– Fascinant, zise Malcolm după un timp. Dar asta nu explică de ce adineauri erai bursuc și acum nu mai ești.

– Așa zici? gemu Ingolf din nou. Tarnhelm, copil ignorant ce ești, este un coif fermecat făcut de Mime, cel mai mare meșteșugar din istorie. Cine îl poartă poate lua orice formă sau înfățișare dorește, vie sau nu, de om, pasăre ori fiară, piatră, copac sau floare. Sau poate fi invizibil sau se poate transporta instantaneu dintr-un capăt al pământului în celălalt, doar să vrea. Și fraierul ăsta, aici de față, s-a gândit „Cine ar căuta un bursuc?”. Așa că m-am transformat într-unul și m-am ascuns în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

– De ce?

– Pentru că e uitat de Dumnezeu, iar eu sunt

sătul până-n gât de zei. Vezi tu, mă urmăreau. De fapt, probabil că încă mai sunt pe urmele mele. La fel și Volsungii. Și Fecioarele Rinului. Și Alberich. Toată gașca lor afurisită. N-a fost ușor, ascultă la mine. Din fericire, sunt cu toții incredibil de *proști*. Și-au petrecut ultima mie și ceva de ani căutând peste tot un dragon de treizeci de metri, cu dinții cât niște stânci și cu o coadă uriașă. Doar pentru că frate-meu, Fafner, – un băiat destul de simpatic în felul lui, dar cam lipsit de imaginație – s-a transformat în dragon atunci când a deținut afurisitul de coif. Aș fi putut să-i spun că un dragon de treizeci de metri cu greu poate trece neobservat chiar și la Începuturile Lumii, dar de ce să-l ajut? Oricum, m-am preschimbat într-un bursuc cât mai autentic și i-am păcălit pe toți.

– Stai așa, iarăși m-ai pierdut. De ce trebuia să te ascunzi?

– Pentru că, răspunse Ingolf, ei vor Inelul.

– Și de ce nu li l-ai dat – oricine ar fi ei – ca să nu te mai chinui atât?

– Cine are inelul este stăpânul lumii, rosti Ingolf, cu gravitate.

– A, deci ești...

– Da, și mult bine mi-a făcut. Oricum, cine credea că conduce lumea, Națiunile Unite?

– Să fiu cinstit, nu prea mi-am pus problema. Dar dacă ești stăpânul lumii...

– Știu la ce te gândești. Dacă sunt stăpânul lumii, de ce trebuie să mă transform în bursuc și să mă ascund într-un crâng din Somerset?

– Cam așa ceva, răspunse Malcolm.

– Neliniștit e capul ce poartă o coroană, spuse Uriășul, cu înțelepciune. Desigur, privind în urmă, mă întreb dacă a meritat. Dar vei învăța din greșelile mele.

Malcolm ridică o sprânceană.

– Adică mi le lași mie pe toate? Inelul și – cum ai zis că se numește?

– Tarnhelm. Înseamnă coiful întunericului. Deși n-aș putea spune de ce este denumit coif când e doar o bucățică de tablă. Oricum, ia-le împreună cu binecuvântarea mea.

Ingolf se opri să-și tragă răsuflarea.

– Ca să obții bogății fără limite, continuă el, suflă peste Inel și freacă-l ușor de frunte. Haide, încearcă.

Ingolf își scose inelul simplu din aur de pe deget și i-l înmână lui Malcolm, care îl acceptă așa cum ai accepta la un dineu de la ambasadă o delicată făcută din părțile imposibil de descris ale unui amfibian. Făcu așa cum îi spusese Ingolf și, dintr-o dată, se trezi îngropat în aur până la genunchi. Cupe de aur, farfurii de aur, broșe de aur, ace, brățări, lănțișoare de pus la gleznă, pieptare, potire și sosiere.

– Te-ai convins? întrebă Ingolf. Sau vrei analiza unui metalurgist?

– Te cred, răspunse Malcolm, care era ferm convins că visează și se jura să nu mai mănânce niciodată tocană înainte de culcare.

– Lasă-le, spuse Ingolf. Mai sunt o grămadă. Le fac nibelungii în cavernele fără fund din Nibelheim, Ținutul Negurilor. Vor fi bucuroși de spațiul eliberat în depozit.

– Și Tarnhelm... funcționează și el?

Ingolf păru să își piardă în cele din urmă răbdarea.

– Bineînțeles că funcționează! urlă el. Pune-l și transformă-te într-o ființă umană!

– Iartă-mă, spuse Malcolm. Toate astea m-au amețit.

– Acuma, taie-mă pe mână și linge niște sânge.

– Prefer să nu, zise Malcolm, hotărât.

– Dacă o faci, vei putea înțelege limba păsărilor.

– Nu țin morțiș să înțeleg limba păsărilor.

– O să înțelegi limba păsărilor și o să-ți placă, băiete, spuse Ingolf, sever. Acum fă cum ți-am spus. Folosește acul uneia dintre broșele alea.

Sângele era grețos și fierbinte. Pentru un moment, mintea lui Malcolm se întunecă; apoi, încet, în depărtare, auzi iar țipătul bufniței și realizează spre uimirea sa că înțelegea ce spunea. Nu că ar fi zis ceva interesant, desigur.

– Aha, zise Malcolm. Mulțumesc.

– Acum, spuse Uriașul, trebuie să plec în ultima mea călătorie. Strânge aurul în jurul capului meu. Trebuie să îl iau cu mine ca să plătesc luntrașul.

– Credeam că sunt suficiente doar două monede pe ochi sau ceva de genul ăsta.

– Inflația. Și voi mai ocupa și destul de mult spațiu în barcă. Se încruntă. Hai, fă-o, că doar nu vrei o chitanță?

Malcolm făcu așa cum i se ceruse. Că doar nu era aur adevărat, nu?

– Ascultă, spuse Ingolf, ascultă cu atenție.

Acum mor. După ce mor, trupul meu se va transforma la loc în stâncă din care Lordul Ymir a modelat Uriașii Ghețurilor când lumea era la începuturi. Nu va mai crește nimic în acest loc timp de o mie de ani, iar caii își vor azvârli călăreții din șauă când vor trece pe aici. Păcat, e un drum principal. În sfârșit. În fiecare an, în ziua morții mele, din pământ va izvorî sânge proaspăt și aerul nopții va fi brăzdat de țipete sinistre. Asta este Ciudățenia Purtătorului-Inelului când viața lui se termină. Fii foarte atent, Malcolm Fisher! Inelul Nibelungilor e blestemat – blestemul lui Alberich, care aduce oricui îl poartă o moarte tragică și timpurie. Totuși, stă scris că atunci când Era Mijlocie a lumii se va apropia de sfârșit, un băiat aidoma unui zeu, care, în nesăbuința sa, nu va înțelege natura Inelului, va rupe puterea blestemului lui Alberich și astfel va izbăvi lumea. Atunci va începe Ultima Eră a omenirii, Zeii vor dispărea pe vecie și totul va fi bine. Ochii lui Ingolf se închiseră, răsuflarea îi slăbi, vorbele de abia i se mai auzeau. Apoi tresări dintr-o dată și se ridică într-un cot.

– Stai o clipă, spuse el cu ultima suflare. Un băiat aidoma unui zeu, care, în nesăbuința sa, nu va înțelege... care nu va înțelege... Căzu la loc, stors de puteri. Totuși, spuse el, mă așteptam la ceva mai înalt.

Cu un ultim fior, deveni rece ca piatra. Vântul, care se pornise în timp ce rostea ultimele cuvinte, începu să urle, bătând nebunește copacii. Uriașul era mort; silueta îi dispărea pe

măsură ce trupul i se transforma într-o piatră cenușie, în mijlocul drumului forestier de la Minehead la Bridgwater. De jur împrejur, Malcolm auzea un amalgam de voci umane și animale, moarte și vii și, ca o antiteză la o fugă vastă, vocile joase, bubuitoare ale copacilor și ale rocilor. Întreaga planetă repeta uimitoarea veste: Ingolf murise, lumea avea un nou stăpân.

Chiar în acel moment, pe deasupra lui Malcolm planară doi corbi imenși, fâlfâind încet și leneș din aripi. Rămase nemișcat, paralizat de o frică inexplicabilă, dar corbii zburară mai departe. Vocile dispăruseră, vântul se oprise, ploaia se potolise. De îndată ce reuși să se miște, Malcolm sări în mașină și porni spre casă cu toată viteza pe care i-o permitea motorul antic și prost întreținut. Se dezbracă pe întuneric, căzu pe pat, adormi imediat și visă un vis straniu și îngrozitor, în care era prizonier într-un lift aglomerat și nu avea pantaloni. Se trezi brusc și se ridică în capul oaselor, pe întuneric. Pe deget avea Inelul. Lângă pat, între ceas și legătura de chei, era Tarnhelm. Sub fereastra lui, o privighetoare îi povestea alteia ce mâncase la prânz.

– O, Doamne! spuse Malcolm și adormi la loc.

Podul Oberkasseler de peste Rin își căpătase o reputație sinistrală în anii din urmă, iar cei doi polițiști aflați în patrulare știau foarte bine acest lucru. Știau ce să caute și, de obicei, în această zonă nu trebuia să caute prea mult.

Un bărbat înalt, cu păr cărunt și neîngrijit, care

îi acoperea gulerul costumului bleumarin, se sprijinea de parapet mâncând o înghețată. Deși era îmbrăcat impecabil, ceva era în mod clar în neregulă cu el, iar cei doi polițiști se priviră mulțumiți, în anticipație.

– Droguri? sugeră primul polițist.

– Mai degrabă cărți deocheate, răspunse celălalt. Dacă e înarmat e rândul meu.

– Întotdeauna e rândul tău, mormăi partenerul său.

Primul polițist ridică din umeri.

– Bine atunci, dar eu conduc către secție.

Însă, pe măsură ce se apropiau de pradă, începeau să se simtă din ce în ce mai stânjeniți. Nu era frică, ci un fel de admirație ori de respect, care îi făcu să ezite când bărbatul înalt se întoarse spre ei și îi fixă calm cu singurul său ochi. Dintr-o dată, cei doi își dădură seama că le era foarte greu să respire.

– Mă scuzați, domnule, suspină primul polițist, îmi puteți spune cât e ceasul?

– Cu siguranță, răspunse bărbatul, fără să-și privească ceasul, e unsprezece și jumătate.

Cei doi polițiști se întoarseră și se depărtară rapid. Amândoi se uitară simultan la propriile ceasuri. Douăsprezece fără douăzeci și opt de minute.

– Trebuie să se fi uitat mai înainte la ceas, spuse primul polițist.

– La care? întrebă partenerul său, uimit.

– Nu știu. La oricare.

Bărbatul cel înalt se întoarse și privi pentru o vreme în jos, la râul maroniu. Apoi pocni din

degete și doi corbi enormi aterizară de o parte și de alta a sa, pe parapet. Bărbatul rupse câteva bucățele din cornetul de înghețată și le aruncă celor două păsări în timp ce le întreba:

– Ați găsit ceva?

– Tu ce crezi? răspunse cel mai mic dintre corbi.

– Mai încercați, spuse bărbatul, calm. Ați fost în America azi?

Corbul mai mic avea ciocul plin cu bucățele de cornet, așa că cel mai mare, deși neobișnuit cu poziția de vorbitor, răspunse că da, au fost. Nimic.

– Am verificat în America, reluă corbul mai mic discuția, și în Africa, în Asia, Australasia și Europa. Nimic, ca de obicei.

– Poate că nu ați căutat unde trebuie, sugeră bărbatul.

– Nu înțelegi, zise corbul mai mic. E ca și cum ai căuta – pasărea își scormoni creierii după o imagine potrivită – acul în carul cu fân, încheie ea, triumfătoare.

– Atunci, vă sugerez să mai căutați o dată. Cu mai multă atenție de data asta. Încep să îmi cam pierd răbdarea.

Brusc, strânse pumnul în jurul cornetului, fărâmițându-l.

– Te-ai murdărit de înghețată, observă corbul mai mare.

– Într-adevăr. Acum duceți-vă, și de data asta concentrați-vă.

Corbii își desfăcură aripile largi și negre și își luară zborul. Încruntându-se, bărbatul pocni din

degetele mâinii curate și scoase o batistă.

– Am un șervețel, dacă dorești, îi spuse un bărbat slăbuț și agitat, care se apropiase în grabă.

Bărbatul cel înalt îl refuză cu o mișcare a mâinii.

– Dar tu? îl întrebă el pe slăbănog. Ai făcut ceva?

– Nimic. Am fost în Toronto, Lusaka și Brasilia. Ai fost vreodată în Brasilia? E ultimul loc făcut de Dumnezeu. A, pardon. N-am vrut să...

– Cu cât mă gândesc mai mult, răspunse bărbatul înalt, ignorând această gafă, cu atât sunt mai convins că se află încă în Europa. Restul continentelor nici nu fuseseră descoperite când Ingolf s-a dat la fund.

Slăbuțul îl privi încurcat.

– Ingolf? spuse el. N-ai auzit?

Bărbatul înalt își întoarse capul și îl țintui cu singurul său ochi. Celălalt începu să tremure ușor, căci cunoștea prea bine acea privire.

– Ingolf e mort, continuă el. Credeam că știi.

Bărbatul înalt tăcea. Nori, care până atunci nu fuseseră acolo, acoperiră soarele.

– Nu sunt decât Regele Zeilor, nimeni nu se obosește să-mi spună vreodată ceva, zise el. Deci?

– A murit la douăsprezece fără un sfert noaptea trecută, într-un loc numit Raleigh's Cross, în vestul Angliei. A fost lovit de o mașină, și...

Începuse să plouă, tare și drept, dar

slăbănogul transpira. Încă și mai ciudat, bărbatul cel înalt rămânea uscat.

– Nici urmă de Inel, se agita bărbatul cel slab. Sau de coif. Am verificat toți suspectii obișnuiți, dar se pare că nu au văzut sau auzit nimic. De fapt, au fost la fel de surprinși ca și tine. Adică...

Tuna acum, iar în depărtare se zări un trăsnet.

– Am ajuns acolo cât de repede am putut, zise slăbuțul disperat. De cum am simțit unda de șoc. Dar, cum spuneam, eram în Brasilia și durează un pic...

– Pe toți suspectii obișnuiți?

– Pe toți. Pe fiecare în parte.

Dintr-o dată, bărbatul înalt zâmbi. Ploaia se opri și un curcubeu brăzdă cerul.

– Te cred, spuse el. Mulți nu te-ar crede. În regulă, deci, dacă nu a fost unul dintre suspectii obișnuiți, înseamnă că a fost cineva din afară, cineva cu care nu am mai avut de-a face până acum. Asta ar trebui să ne ușureze munca. Așa că începi să-l cauți.

– Să-l caut undeva în mod special?

– Folosește-ți imaginația, mârâi bărbatul înalt, enervat, iar curcubeul dispăru imediat. Slăbuțul zâmbi timid și curând dispăru printre trecători. Wotan, marele Zeu al Cerului și Rege al tuturor Zeilor, își puse batista la loc în buzunar și privi spre înaltul cerului unde cei doi corbi imenși zburau în cercuri.

– Ați înțeles? murmură Wotan.

Gând, cel mai în vârstă și mai mic dintre cei doi corbi care sunt ochii și urechile lui Wotan pe pământ, își îndoi aripile în semn că da, iar

Wotan se depărtă la pas.

– Ca acul în carul cu fân, repetă Gând, trecând într-un strat de aer cald mai convenabil. Fratele său mai tânăr, Memorie, coti brusc și îl urmă.

– Așa e, în mod clar. Și știi care e necazul? continuă Memorie căzând în picaj după o molie mare.

– Care?

– Afurisita asta de ierarhie corporatistă, asta e. Adică, uită-te la Wotan. Se crede Dumnezeu atotputernic.

– Păi, nu e?

Memorie pluti un moment pe o pală de vânt.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el într-un târziu.

– Normal, spuse Gând.

În dimineața următoare, Malcolm se gândi serios dacă să coboare din pat, căci în ultimul sfert de secol ajunsese la concluzia că mai puține lucruri pot merge prost atunci când dormi.

Dar lumina puternică a dimineții însoțite de vară, ce intra prin fereastra în fața căreia uitase să tragă draperiile, gonise orice urmă de somn, iar acum Malcolm se trezise complet, deși era în continuare amețit. Aceasta era însă starea lui normală. Fără această amețeală s-ar fi simțit pierdut.

Confuzia este singurul rezultat posibil al unei vieți în care părinții și rudele îți pun tot felul de întrebări fără răspuns, cum ar fi „Ce o să ne facem cu tine?” sau „De ce nu poți să fii și tu ca sora ta?”. Judecând după frecvența cu care era rostită, aceasta din urmă era adevărata problemă, la care nici cele mai puternice eforturi intelectuale ale familiei nu aflaseră rezolvarea. Malcolm însuși nu încercase niciodată să găsească vreun răspuns; nu acesta era rolul său în viață. Rolul său (dacă avea vreunul, lucru de care se îndoia uneori) era de a servi ca termen de comparație pentru sora lui mai mare, Bridget. Ca și în cazul grupului de control la testarea unui nou medicament, Malcolm exista doar pentru ca părinții săi să nu creadă vreun moment că o fiică atât de nemaipomenită este

ceva normal. Dacă se întâmpla să se înșele într-atât încât să pună la îndoială sau să subestimeze minunata făptură, o singură privire spre Malcolm era de ajuns ca să le amintească ce norocoși erau. Astfel încât chemarea lui Malcolm era să fie o dezamăgire; aceasta era singura lui îndatorire ca fiu și frate.

Când Bridget s-a măritat cu Timothy (un om care întruchipa vorba din bătrâni că munca multă fără joacă te face director) și a plecat să radieze genialitate și în Sydney, Australia, a fost de la sine înțeles că părinții lor, atrași de ideea unor nepoți pe care să îi persecute, vor vinde tot și o vor urma. Bombăniseră ei ceva despre posibilitatea ca Malcolm să îi însoțească, dar nu din tot sufletul. Nu mai era nevoie de el, acum că plicticosul de Timothy putea prelua mantia nimicniciei. Așa că Malcolm hotărâse să rămână în Anglia. Nu-i plăcea soarele puternic, nu era interesat de operă, cinematografie, tenis ori de fructele de mare și nu dorea în mod special să fie tratat ca o cârpă tot restul vieții sale. Reușise astfel să adauge la imensa listă de lucruri care erau în neregulă cu el, dar nu și cu soră-sa, nerecunoștința și lipsa de dragoste filială și frățească.

După o porție zdravănă de agonie satisfăcătoare, domnul și doamna Fisher hotărâseră că singurul mod prin care ar fi putut să scoată ceva din Malcolm era să-l facă să stea pe propriile picioare, astfel că i-au permis să rămână. Înainte de a pleca, însă, au făcut toate eforturile posibile pentru a-i găsi o slujbă plictisitoare și un

apartament absolut oribil într-un orașel îngrozitor, undeva la dracu-n praznic. Așa că Malcolm a fost obligat să părăsească Derby-ul natal – un loc pe care oricum nu-l îndrăgise în mod deosebit – și să meargă în vest, aproape (dar nu la fel) ca Regele Arthur. Luându-și cu el costumul cel bun, cămășile respectabile, obiectele de igienă personală și diploma de bacalaureat, Malcolm plecă la Somerset, unde cunoștințele greu încercate ale părinților săi, ale căror eforturi nețărmuite făcuseră posibilă noua lui viață, l-au primit cu același entuziasm cu care este de obicei întâmpinată prima picătură de ploaie în timpul unei finale pe Wimbledon. Malcolm se descurca în postul de funcționar la un birou de licitații precum peștele pe uscat, considera dialectul local aproape la fel de greu de înțeles pe cât de neînțeles era propriul lui accent pentru localnici și se apucase, precum Kent din *Regele Lear*, să-și facă soarta într-un nou ținut.

Faptul că ura și că se temea de noul său mediu nu prea conta, căci fusese învățat de mult că ceea ce credea sau simțea el despre orice era, fără îndoială, lucrul cel mai lipsit de importanță din lume. Într-atât de bine învățase asta, încât atunci când guvernul îi trimisese niște bucățele de hârtie care, se pare, îi dădeau dreptul să voteze, fusese convins că erau pentru altcineva. Își spunea că se va obișnui, așa cum, în copilărie, i se spunea că vor ajunge să i se potrivească hainele grotesc de mari pe care le căpăta. Deși trecuseră doi ani de când se mutase în vest,

mânecele noii sale vieți, ca să spunem așa, încă îi erau prea mari. Dar probabil că era vina lui, că nu mai creștea. Bineînțeles, această situație era cel mai bine descrisă de o remarcă a soră-si, Bridget. Mai exact, de o glumă pe care ea o făcea pe la vârsta de șapte ani. „Care este diferența”, întreba ea, „dintre Marmeladă (pisica familiei) și Malcolm?”. Când nu primea nici un răspuns adecvat de la adulții care ascultau gluma plini de admirație, Bridget zâmbea și spunea: „Tati nu are voie să țipe la Marmeladă”.

Așa că părea cam ciudat (sau neintuitiv, cum ar fi spus soră-sa) că bursucul îl alesese tocmai pe Malcolm să fie noul stăpân al lumii. Bridget, da; ea ar fi fost, într-adevăr, foarte bună să organizeze lucrurile și să se asigure că trenurile își respectă programul. Dar Malcolm – „doar Malcolm”, așa cum era alintat în familie – era, în mod sigur, candidatul nepotrivit. Totuși, reflecta el în timp ce își punea Inelul la loc pe deget, din moment ce sigur visa întreaga poveste, ce mai conta?

Fără să se mai obosească să se dea jos din pat, suflă peste Inel și îl frecă de frunte. Dintr-o dată, nenumărate obiecte apărură din aer și căzură cu putere în jurul său, luându-l atât de rău prin surprindere, încât singurul lucru la care se putu gândi era că la asta se refereau americanii prin „dușul de aur”. Cupe de aur, farfurii de aur, pocale de aur, colane, scrumiere, suporturi pentru pipe, butoni pentru cămăși, robinete de baie și câteva obiecte lipsite de formă (probabil făcute de ucenicii nibelungi la cursurile de

seară, și apoi denumite generic presse-papier), toate se prăvăliră în cameră, astfel încât Malcolm fu nevoit să înhațe un platou mare, gravat, pe care îl țină deasupra capului până când cascada se potoli, pentru a nu fi rănit grav.

Adunându-și rămășițele neîncrederii, Malcolm încercă să-și spună că probabil nu era aur adevărat, dar asta era o variantă greu de acceptat. Doar un zgârcit nemaipomenit s-ar fi chinuit să materializeze cupru sau alamă prin metode supranaturale. Nu, era real, masiv, exista și transformase camera într-o groapă de gunoi, cum fără îndoială ar fi spus mamă-sa, dacă ar fi fost de față. Strecurându-se de sub grămadă, Malcolm găsi niște cutii de carton și strânse totul în ele. Ceea ce fu muncă grea. Malcolm dădu din cap, căscă și își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, luând astfel, din greșală, totul de la început...

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el când o cană din aur masiv trecu la câțiva cenimetri de el. Ai de gând să te oprești?

Torentul încetă, și Malcolm se așeză pe pat.

– Să fiu al naibii! spuse cu voce tare, în timp ce scotea un ac de cravată care îi nimerise buzunarul pijamalei. Stăpânul lumii...

Oricât ar fi încercat, nu reușea să înțeleagă conceptul, așa că îl lăsă de-o parte. Trebuia să experimenteze și cu Tarnhelm. Cu mare grijă îl luă de pe pat, îl puse pe cap și se așeză în fața oglinzii. Îi acoperea tot capul – crescuse peste noapte sau se mărea și se micșora automat pentru a se potrivi proprietarului? – și se

prindea sub bărbie cu o cataramă mică în formă de gnom ghemuit.

Din câte își amintea, tot ce avea de făcut era să se gândească la ce ar fi vrut să fie sau la locul în care ar fi vrut să meargă și coiful magic avea să facă restul. Ca de obicei când i se cerea să se gândească la ceva, mintea lui Malcom era complet goală. Rămase în picioare o vreme, nemișcat, apoi își aduse aminte că Tarnhelm putea să-l facă și invizibil. Gândi invizibil. Deveni.

Era o senzație ciudată să se privească în oglindă și să nu se vadă, iar Malcolm nu era sigur că îi plăcea. Așa că se decise să reapară și se simți extrem de ușurat să își revadă reflexia în oglindă. Mai repetă mișcarea de câteva ori, apărând și dispărând ca un contrabandist, uite-mă, nu-s și așa mai departe. Ce copilărie, își spuse. Trebuie să iau treaba asta în serios dacă nu vreau să îmi pierd mințile.

Acum ar trebui să încerce să-și schimbe forma ca lumea. Se uită prin cameră în căutarea inspirației și privirea îi căzu pe un ziar vechi cu fotografia Lordului Cancelar, Ministru al Finanțelor, pe prima pagină. Îi trecu prin minte că maică-sa dorise întotdeauna ca el să ajungă cineva, iar acum, dacă voia, ar fi putut fi un membru al Cabinetului...

Zări în oglindă imaginea Lordului Cancelar, Ministru al Finanțelor, arătând un pic excentric așa îmbrăcat în pijamale albastre și cu un coif de zale pe cap, dar, oricum, de neconfundat. Chiar dacă făcuse totul ca să își pregătească mintea

pentru experiența transformării, șocul era îngrozitor de intens. Nu îi venea să creadă că el era cel din oglindă. Se uită disperat prin cameră, poate mai era cineva. Nu mai era nimeni. Chiar își schimbase forma.

Se forță să privească reflexia din oglindă și realizează că, dacă tot era să facă asta, ar fi putut să o facă, totuși, ca lumea. Se concentrează și se gândește la Lordul Cancelar în costumul lui gri închis. Dintr-o dată imaginea se schimbă, și acum singura notă discordantă era coiful din zale. Asta ar fi putut fi o problemă dacă avea de gând să rămână vizibil tot timpul. Probabil că ar fi putut purta o pălărie peste el, dar ar fi dificil în casă, și apoi, prea puțini oameni mai poartă pălării în zilele noastre. Malcolm se gândește cât de bine ar fi fost dacă Tarnhelm ar fi putut să se facă singur invizibil. Pe loc, acesta dispăru, oferind o priveliște excelentă a părului rărit și cărunț al Lordului. Deci funcționa. Oricum, gândi Malcolm, îi va fi necesar un discernământ cu care nu era obișnuit pentru a hotărî când să-l folosească.

După ce își depășește frica inițială de Tarnhelm, Malcolm începu să îl testeze mai în amănunt. Dacă cineva ar fi fost îndeajuns de curios sau de interesat de Malcolm Fisher încât să-l urmărească cu un binoclu, l-ar fi văzut transformându-se pe rând în întregul Cabinet, în regele din Swaziland, Tezeu și Winston Churchill, totul în mai puțin de un minut. Dar apoi Malcolm se gândi că nu trebuia să se limiteze doar la anumite persoane. Singurul

aparat cu un potențial asemănător pe care îl întâlnise vreodată fusese o mașină de scris digitală, și atunci nu avusese manualul de utilizare. Cum ar fi fost dacă Tarnhelm ar fi putut face Caractere?

– Fă-mă, spuse el cu voce tare, cât se poate de frumos.

Închise ochii, neîndrăznind să privească, apoi deschise încet ochiul drept. Apoi ochiul stâng, ceva mai repede. Rezultatul era cel puțin plăcut. Pentru un motiv știut doar de el, Tarnhelm alesese să îmbrace acest personaj într-un costum de barbar dintr-o epocă timpurie – probabil pentru a scoate în evidență pieptul și umerii magnifici. Dar Anglia este un loc friguros, chiar și în ceea ce ar trebui să fie vară...

– Încearcă un costum bej, sugera el, și un păr ceva mai scurt. Și renunță la barbă.

Un timp nu făcu decât să se privească. Ciudat, dar se simțea complet confortabil cu noua și remarcabila sa înfățișare. De fapt, nu își mai amintea cu exactitate cum arăta el însuși, în realitate. Prima dată când își conștientizase propriul aspect (atât cât își putea aminti) era în școală, la vârsta de cinci ani, când apăruse ca al optulea păstor într-o punere în scenă a Nașterii Domnului. Trebuisse să stea în fața unei oglinzi pentru a-și aranja pelerina și, brusc, realizase că acel copil obișnuit din oglindă era el. În mod destul de firesc, fugise plângând, refuzând să fie consolată, așa că Al Doilea Rege fusese nevoit să îl înlocuiască și să spună singura lui replică (după cum își amintea, era „O, ia uite!”).

– O iau, se adresă el oglinzii și dădu din cap pentru ca reflexia să-l aprobe. Apoi trecu repede prin toate combinațiile de haine și de accesorii, ca să fie sigur. Nu încăpea nici o îndoială, Tarnhelm avea gust.

– O să îi spunem Richard (întotdeauna își dorise să se numească Richard). Reveni la înfățișarea lui reală (o dezamăgire amară), apoi rosti „Richard”, hotărât. Brusc, Cel Mai Frumos Bărbat reapăru în oglindă, ceea ce dovedea că Tarnhelm avea o memorie, ca un calculator de buzunar.

– Cum ar fi, spuse el timid, cea mai frumoasă *femeie* din lume? Doar pentru amuzament, adăugă el repede.

În ciuda tuturor așteptărilor, Tarnhelm făcu așa cum i se spusese, iar acum oglinda era acoperită de o imagine nemaipomenit de atrăgătoare, încât lui Malcolm îi luă ceva timp să realizeze că era vorba de el însuși. Faptul cu adevărat extraordinar era că se simțea perfect confortabil în noua formă. În fond, de ce n-ar fi fost și el cine își dorea, și la naiba cu legile fizicii?

Următorul pas era să testeze modul de călătorie al coifului. Ingolf îi spusese că putea beneficia de călătorii instantanee și nelimitate. Deși asta suna mai degrabă ca un premiu la o emisiune televizată sau ca o reclamă la bilete de călătorie promoționale, era complet pregătit să o creadă. Dacă ieșea, însă, trebuia să se îmbrace, deoarece era încă în pijama. Căută în jur niște ciorapi curați, apoi își aminti că nu era nevoie. Pur și simplu, se putea imagina îmbrăcat

complet și nu mai trebuia să ducă grija cămășilor curate. De fapt, acum ar putea să aibă puloverul acela drăguț din cașmir pe care îl văzuse la magazinul din Bridgwater, și nici nu va mai avea probleme să-și găsească unul pe măsură.

Pentru prima sa călătorie era indicat să nu fie prea ambițios, pentru cazul în care ar apărea complicații. „Baia” se gândi el, și se trezi dintr-o dată acolo. Nici o senzație de zbor prin aer sau de rupere în particule; pur și simplu era acolo. Cam dezamăgitor, căci lui Malcolm îi plăcea să călătorească și e mai bine să călătorești plin de speranțe, decât să ajungi la destinație (asta era experiența lui). „Strada principală”, comandă el.

Afară era frig, și trebui să ceară un pardesiu, care veni imediat și îi alunecă imperceptibil pe umeri, închizându-și nasturii din proprie inițiativă. „Înapoi”, se gândi, și se trezi stând din nou pe pat. Dintr-o dată, toate acestea păreau extrem de reale, și asta din cauza ușurinței cu care le făcea; nici o dificultate, așa cum te-ai aștepta de la o invocare sau de la un truc de prestidigitație. Se transforma și călătorea prin spațiu cu aceeași ușurință cu care mișca degetele mâinii și prin aceeași metodă; voia să se întâmple și se întâmpla. De asemenea, această abilitate începea să-și piardă din farmec. Doar pentru că poți să îți miști mâna prin puterea voinței, nu înseamnă că o și faci continuu doar ca să te distrezi. Se simțea cumva deziluzionat, și trebui să facă un efort conștient pentru a continua experimentul.

Realiză că nu specificase unde voia să fie dus

pe strada principală. Asta putea crea probleme. Dacă spunea „Jamaica” sau „Finlanda” fără să menționeze unde ar fi vrut să ajungă în acele țări, se putea trezi pe suprafața unui lac ori pe a doua bandă a unei autostrăzi. Încercă iar strada principală, și descoperi că se afla exact la mijlocul ei, așezat în siguranță pe trotuar. Repetă procedura de trei ori și de fiecare dată era dus în același loc. Apoi încercă cu câteva dintre orașele și satele din apropiere. Se remarcă un anumit model. Tarnhelm îl puneă în locul cel mai apropiat de centrul localității și, de fiecare dată, într-un loc sigur, în care să se poată materializa fără să fie observat.

Dar putea combina călătoria prin spațiu cu schimbarea formei?

– Bristol și poștaş, strigă el, și iată-l transformat într-un poștaş din centrul Bristol-ului. Asta îi plăcea. Se perindă prin capitalele lumii (atâtea câte își mai amintea, nu fusese prea bun la geografie) sub diferite înfățișări, oprindu-se doar pentru un moment în fiecare dintre ele, pentru a-și vedea reflexia în câte o vitrină. Singura greșeală – relativă – a fost Washington, pe care a ales să-l viziteze ca programator. A uitat, însă, să specifice care Washington, iar Tarnhelm, fără îndoială pe principiul *difficilior lectio*, l-a trimis în Tyne and Wear*.

* Tyne and Wear – comitat în nord-estul Angliei, în care se găsește, într-adevăr, un sat cu numele Washington (n.tr.)

Cu toată agitația asta, aproape că uitase că ar trebui să poată înțelege și limba păsărilor. Întors acasă, la Nether Stowey, auzise fără să vrea frânturi de conversație sub geamul său, fapt care îl îngrijorase până când observase că era vorba de o pereche de ciori serioase care discutau situația internațională prin prisma morții lui Ingolf. Asta îi reaminti lui Malcolm că ar fi trebuit să afle mai multe despre trecutul noilor sale posesiuni. Așa că se duse, instantaneu și invizibil, la bibliotecă, unde petrecu o oră și ceva citind libreturile operelor lui Wagner.

Decât să se chinuie cu textul, care era o poezie în germană, tradusă într-un dialect obscur din engleza veche, Malcolm preferă să citească rezumatul și, chiar dacă părea imposibil, înțelese totul. Faptul că (cel puțin aparent) povestea era și adevărată nu prea îmbunătățea situația. Malcolm nu fusese niciodată atras de metafizică sau de speculațiile religioase, dar sperase întotdeauna că dacă ar fi existat vreo ființă supremă sau o putere divină, aceasta ar fi dovedit cel puțin logică ori un bun-simț elementar în acțiunile sale. Se părea că nu. Pe de altă parte, revelația că destinul întregii lumi fusese modelat de o mână de idioți vorbăreți explica în mare măsură problemele existenței umane.

Pentru că te poți aștepta la orice fantezie illogică din partea unui zeu care își comandă un castel construit de Uriașii Ghețurilor, știind că prețul va fi chiar cumnata lui. Dar se pare că

asta i se păruse normal lui Wotan, Marele Zeu al Cerului și Rege al Zeilor, când a promis-o pe Freia, sora nevestei sale, Uriașilor Fasolt și Fafner. Probabil că un aranjament prin care capeti un castel și, în același timp, te descotorosești de o rudă prin alianță este avantajos pentru oricine. Dar Wotan, dacă într-adevăr se gândise la asta cu mintea lui atotștiutoare, trecuse cumva cu vederea faptul că această Freia era paznicul merelor de aur ale tinereții, prin puterea cărora Zeii nu numai că țineau doctorul departe*, dar își păstrau și nemurirea. Fără Freia care să îi aprovizioneze cu mere de aur toți zeii și-ar fi pierdut treptat puterile și apoi ar fi pierit. Iar Uriașii, care se pare că dețineau cel puțin cunoștințe elementare despre politică, economie și filosofie, știau prea bine acest lucru atunci când au încheiat afacerea.

Tărășenia devine o adevărată dilemă pentru Zeii nemuritori. Dar le sare în ajutor Loge, istețul Zeu al Focului, care îi convinge pe Uriași că ei nu doresc cu adevărat pe cea mai frumoasă femeie din lume, care se întâmplă să fie și deținătoarea secretului tinereții veșnice, ci un ineluș din aur simplu, care aparține altcuiva. Inelul este, de fapt, al lui Alberich, un pitic de sulf din cavernele din Nibelheim.

Alberich furase niște aur magic din râul Rin,

* În original „An apple a day keeps the doctor away”. Echivalentul proverbului românesc „În casa în care intră soarele nu intră doctorul” înseamnă, literal, „Un măr pe zi ține doctorul departe.” (n.tr.)

unde locuiau (probabil înainte ca acesta să fie poluat) trei fete destul de drăguțe, Fiicele Rinului, proprietarele aurului magic. Dacă aurul acesta era lucrat într-un inel de către cineva care jurase să trăiască fără Dragoste (unii dintre noi, reflectă Malcolm cu tristețe, nu au de ales în această problemă) ar fi oferit purtătorului său control asupra lumii, într-un mod concret, dar nu pe de-a-ntregul definit. Inițial, Alberich nu încercase decât să flirteze cu una dintre Fiicele Rinului. Eșuând însă, a blestemat Dragostea, a furat aurul și a creat Inelul. A văzut că, prin puterea acestuia, putea să își oblige semenii să extragă pentru el aur în cantități nelimitate, aceasta fiind și specialitatea piticilor de sulf. Intenționa ca folosind această bogăție să supună lumea și să se autointituleze stăpânul ei.

Înainte de a progresa cu acest proiect, Wotan îi fură Inelul pe care îl dă ca plată Uriașilor, care încep imediat să se certe pe el. Fafner îl ucide pe Fasolt și se transformă într-un dragon, după care se ascunde într-o peșteră din pustietate, aceasta fiind, pentru el, mai interesant decât să se ascundă într-o peșteră din pustietate cu Zeița Freia. În sfârșit, gusturile nu se discută.

Bineînțeles că Wotan vrea și el Inelul. Încă o dată, Malcolm rămase uimit de prostia sau, cel puțin, de confuzia Regelui Zeilor. Acesta era în mod clar genul de persoană care, dacă i s-ar cere să salveze o pisică de pe acoperiș, ar rezolva problema arzând casa din temelii. Wotan se gândește să pună mâna pe inel printr-o relație amoroasă cu Mama Pământului, din care rezultă

nouă fiice gălăgioase, numite Valkirii*, și un fiu și o fiică numiți Volsungi. Cei din urmă seamănă evident cu tatăl lor, căci tot ce fac până să-și afle morțile îngrozitoare este să aibă o relație incestuoasă, din care rezultă un fiu.

Acesta este Siegfried, un tânăr puternic, dar prostuț, care îl ucide pe dragonul Fafner. Din muntele de aur pe care dragonul dormise timp de o sută de ani (cam incomod, consideră Malcolm), Siegfried alege Inelul și pe Tarnhelm, fără să știe la ce servesc. Descoperă secretul acestor articole doar atunci când, condus de o pasăre, o trezește pe Valkiria Numărul Unu, Brunnhilde, care dormea de douăzeci de ani în vârful unui munte în flăcări, după o ceartă cu tatăl ei.

Brunnhilde, care bineînțeles este *mătușa* lui Siegfried, este totodată și prima femeie pe care acesta o văzuse vreodată, și cei doi se îndrăgostesc la prima vedere. Brunnhilde îi povestește lui Siegfried totul despre Inel și despre blestemul teribil al lui Alberich, care îi duce pe toți posesorii lui la o moarte groaznică și timpurie. Siegfried, nefiind complet idiot, îl face cadou Valkiriei. Totul este, bineînțeles, conform planului lui Wotan („Mie îmi pare mai mult o coincidență,” își spuse Malcolm, „dar nu contează.”) din moment ce Brunnhilde este întru-

* Valkirii – divinități din mitologia nordică, al căror rol era să aleagă sufletele războinicilor viteji căzuți în luptă și să le conducă în Valhalla, castelul regelui zeilor și echivalentul paradisului creștin. (n. ed.)

parea voinței lui, și, întrucât conștiința lui instabilă, dar feroce nu îi permite lui Wotan să se atingă de Inel, faptul că acesta se află în posesia Brunnhildei este cea mai bună metodă de a-l controla.

Într-o lume logică, totul s-ar termina aici. Dar Siegfried pleacă în lume să își continue cariera de Erou profesionist, și se înhăitează cu niște indivizi suspecti, numiți gibichungi. Aceștia îl conving pe Siegfried să recupereze Inelul de la Brunnhilde și să se însoare cu sora lor cu față de cal, Gutrune. Normal că Brunnhilde se înfurie și conspiră cu Hagen (care este și el un gibichung și, dacă vă vine să credeți, fiul lui Alberich) să îl ucidă pe Siegfried și să ia Inelul înapoi. Hagen îl ucide pe Siegfried, dar Brunnhilde se răzgândește imediat (ca femeia). Se repede la rugul funerar al lui Siegfried să înhațe Inelul și este transformată și ea în cenușă. În acest timp, Rinul își iese din întâmplare din matcă, inundând Germania și permițând Fiicelor Rinului să înșface Inelul de pe degetul carbonizat al Brunnhildei și să îl înece pe Hagen. Între timp, castelul Zeilor (de la care pornise toată tevatura) ia foc și arde din temelii, Zeii neglijând prostete să îl părăsească la timp. Astfel, cortina cade peste un rai calcinat și un pământ inundat sau, cu alte cuvinte, un Final Fericit tipic pentru o operă. Sau cel puțin așa a crezut Wagner...

Ajungând la finalul acestei povești, Malcolm rămase cu două impresii clare: mai întâi că Fafner, dragonul, în loc să își țină banii sub

saltea ca toată lumea, își ținea salteaua sub bani; și în al doilea rând că umanitatea are, de obicei, Zeii pe care și-i merită. Dădu din cap cu tristețe și se transportă la bar.

Cu o halbă de beră și un sandviș de pui în față, recapitulă întreaga poveste. Erorile logice și inconsecvența care stricau povestea, departe de a-i știrbi veridicitatea, îl convinseră tocmai că ar putea fi adevărată; pentru că semăna cu viața. De asemenea, scrise pe un șervețel numele tuturor Zeilor și monștrilor care l-ar putea căuta, apoi își îndreptă atenția spre chestiuni mai presante.

Mai întâi, trebuia să transforme aurul nibelungilor în bancnote. Se hotărî să încerce metoda directă și se transportă pe Bond Street, unde găsi un bijutier cu vechime. Își luă o înfățișare gravă și respectabilă și se apropie de teighea cu două pocale din aur masiv, alese la întâmplare din grămada de aur pe care o materializase de dimineață. Bijutierul le studie un moment, în tăcere.

– Ciudat, spuse el, întorcând unul dintre ele pentru a putea citi înscripția străină de pe buză, nu figurează pe listă.

– Ce listă?

– Lista cu aurul și argintul furate, pe care o primim lunar de la poliție. Sau le-ai șutit de curând?

– Nu le-am furat, replică Malcolm încrezător, sunt ale mele.

– Asta să i-o spui inspectorului, băiete, zise bijutierul. Un zdrahon se așezase în fața ușii, în

timp ce bijutierul ridica receptorul și începea să formeze numărul poliției.

– Nu vă mai învățați minte, spuse el cu tristețe. Veniți aici pe nepusă-masă și vă așteptați să cumpăr aur în valoare de cinci mii...

– Atât de mult?

– Atât valorează metalul. Mai pune câteva mii pentru lucrătură, dacă e originală. Cred că proprietarul va fi fericit să și le recupereze.

– Nu contează, poți să le păstrezi, rosti Malcolm și dispăru.

Întors acasă, la Nether Stowey, în timp ce își pregătea un ceai, Malcolm găsi o cale de a folosi averea Nibelungilor pentru conducerea lumii. Mai întâi, trebuia să intre în contact cu un negustor de aur lipsit de scrupule. Asta n-ar fi fost prea greu. Tot ce avea de făcut era să îi comande Coifului să-l ducă acasă la un negustor de aur lipsit de scrupule, și ar fi ajuns într-o clipă. Acestuia trebuia să îi vândă o cantitate rezonabilă de aur fără să fie nevoit să răspundă la întrebări incomode. Cu banii astfel obținuți ar fi trebuit să cumpere acțiuni, multe acțiuni la multe companii mari. Apoi să mai vândă niște aur, să mai cumpere niște acțiuni. Mai devreme sau mai târziu, ar fi distrus piața aurului, ceea ce ar fi fost păcat, dar până atunci ar fi trebuit să dețină destule acțiuni pentru a se putea descurca și fără aur. După zece ani de cumpărat acțiuni, ar fi fost în poziția de a prelua controlul asupra celor mai importante companii internaționale. Prin intermediul acestora (și al corupției masive) ar fi putut să influențeze guvernele țărilor din lumea liberă.

Având lumea liberă la degetul mic, ar fi putut încerca o înțelegere convenabilă cu țările Lumii a Treia, cu scopul de a se infiltra în acestea. Printr-o combinație de mită, presiune economică și, la nevoie, forță militară, ar fi dobândit

în aproximativ treizeci și cinci de ani un control invizibil, dar eficient asupra lumii, și totodată vreo sută de boli de stomac. Totul părea îngrozitor, iar Malcolm nu voia să ia parte la așa ceva. Într-un fel, se simțea ușurat. Conducerea lumii, așa cum și-o închipuise când îi pomenise Ingolf despre ea prima dată, ar fi presupus atât responsabilități cât și beneficii. Așa cum stăteau lucrurile, însă, ar fi putut arunca Inelul – înapoi în Rin, dacă Fiicele Rinului nu muriseră deja din cauza poluării – și să păstreze pe Tarnhelm pentru propriul amuzament. S-ar fi putut angaja ca mesager rapid...

– Fraiere, spuse o voce.

Se uită în jur, speriat. Nu era nimeni... dar apoi își aminti. Vocea venise dinspre un porumbel cam cifulit, care stătea agățat de pervaz.

– Pardon? spuse el.

– Ești un fraier, Malcolm Fisher, zise porumbelul. Deschide fereastra și lasă-mă să intru.

Deși începuse să se sature să tot fie insultat și dirijat de tot felul de animale, Malcolm făcu așa cum i se ceruse.

– Îmi pare rău, spuse porumbelul, am fost nepoliticos. Dar m-am simțit dator să ți-o spun. Vezi tu, eu sunt o pasăre a pădurii, ca și cea care l-a îndrumat pe Siegfried, cu mult timp în urmă.

– Ba nu ești, replică Malcolm. Ești un porumbel.

– Așa e. Sunt un porumbel al pădurii. Și nouă ne pasă.

Porumbelul își imagina, probabil, că spusese

ceva logic. În mod sigur, afirmația avea tot atâta sens cât tot ce aflate Malcolm în ultimele patruzeci și opt de ore.

– Și de ce sunt fraier? întrebă el. Ce am mai făcut acum?

– Inelul, răspunse porumbelul cu ciocul plin de firimituri de pe masa lui Malcolm, nu înțelegi ce-i cu el, nu? Adică, ai auzit povestea, ai citit cartea...

– Când o să văd filmul?

– Să știi că nu e o jucărie, răspunse sever porumbelul. Și, înainte să mă întrebi, știu toate astea pentru că sunt o pasăre.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Vezi tu, continuă porumbelul ciugulindu-și penele zbârlite, în afară de a crea bogății, Inelul are și alte puteri, nebănuite – că veni vorba, bune firimiturile astea. Sunt adeptul unui ciugulit sănătos – nebănuite nici când a fost creat. Ai ascultat știrile de azi?

Malcolm se uită la ceas; era ora cinci, și se întinse să pornească radioul. Dar înainte de a atinge aparatul, vocea crainicei începu să se audă foarte clar.

– Foarte util, spuse Malcolm.

– E sângele de Uriș, replică porumbelul. Bineînțeles că e ceva selectiv; poți să auzi transmisiunile doar dacă iei o decizie conștientă în acest sens. Altfel ai înnebuni în câteva minute, cu toate vocile trăncănindu-ți în cap în toate limbile pământului. Și da, funcționează și cu telefoanele.

– Nu-mi spune, zise Malcolm, care avusese

brusc o revelație. Și voi, păsările, puteți să o faceți?

Porumbelul tăcea. Oricum, Malcolm îl auzea clar cu urechea minții. Deși pasărea nu își deschisese ciocul, era ca și cum ar fi auzit o voce, mai mult de parcă ar fi purtat o discuție cu cineva care stătea cu spatele la el. Se păstra chiar și slabul accent al porumbelului, din centrul Angliei.

– Și tu poți face tot ce facem noi, la fel sau chiar mai bine. De exemplu poți citi gândurile, ca acum – selectiv, desigur. Dar tu poți să le blochezi și să nu mai auzi nimic, dacă vrei. Noi nu putem.

Un avantaj important al acestui mod de a conversa fără a vorbi era că această comunicare, ce ar fi durat câteva secunde dacă ar fi fost rostită, trecea prin mintea lui Malcolm aproape instantaneu. Pentru exemplificare: un actor recitând tot *Paradisul pierdut* prin transfer de gânduri și-ar fi reținut audiența nu mai mult de șase minute. Îndreptându-și atenția asupra conceptului, Malcolm realizează că putea auzi gândurile porumbelului chiar și când acesta nu încerca să le comunice.

– La fel și ție, spuse (sau gândi) el iritat.

– Iartă-mă, răspunse pasărea. Am uitat că mă auzi. Cred că din acest motiv nu am evoluat noi, păsările, prea mult, în ciuda inteligenței noastre considerabile. Trebuie să ne irosim tot timpul și toată energia supraveghind ce gândim și astfel nu mai ajungem să ne folosim creierul și la ceva util. Voi oamenii trebuie să fiți atenți doar la ce

spuneți. Sunteți norocoși.

– Unde rămăsesem?

– Ascultai radioul.

– A, da.

Întreaga conversație ocupase timpul dintre al doilea și al treilea bip ale semnalului de oră exactă. Malcolm, a cărui minte se obișnuise să lucreze la o viteză mai mare, găsea așteptarea pentru următorul semnal sonor neîndurător de plictisitoare, pe măsură ce se scurgeau clipe întregi de inactivitate. Când crainica începu să vorbească, cuvintele îi păreau inițial de neînțeles, ca de pe un disc a cărui rotație este încetinită.

Prezentatoarea părea cam hărțuită, căci vocea ei frumoasă, demnă de BBC, era în mod clar gătuită în timp ce trecea în revistă dezastrele naturale sau făcute de mâna omului, care loviseră planeta de pe la ora unu dimineața.

– De când l-ai omorât pe Uriaș, spuse porumbelul.

Avuseseră loc cutremure prin toată America de Nord și de Sud, în Italia erupsese un vulcan, iar deasupra Africii de Nord se formase un nor de lăcuste mai mare decât se pomenise vreodată. Șapte guverne fuseseră răsturnate cu violență, delicatele negocieri de pace din Orientul Mijlociu eșuaseră definitiv, Statele Unite rupseseră legăturile diplomatice cu China, iar Anglia pierduse Finala Mică a campionatului de cricket cu o tură și treizeci și două de serii.

– Îngrozitor, zise Malcolm cu voce tare.

– Ascultă, îl îndemnă porumbelul.

În mod uimitor, spunea crainica (și vocea ei

tremura sensibil), în toate aceste dezastre nimeni nu fusese ucis sau rănit serios, nicăieri în lume, deși pagubele materiale erau incalculabile. În acest timp, la grădina zoologică din Londra, Za-Za, Uriașul Urs Panda...

Malcolm își îndepărtă vocea din minte.

– Deci, ce se întâmplă?

Porumbelul tăcea, și mintea îi era goală.

– E vina mea? întrebă Malcolm neliniștit. Eu am făcut toate astea?

– Nu, nu chiar. De fapt, a fost mai mult un tribut adus integrității tale.

– Cui?

– Integrității tale. Vezi tu, din cauza blestemului lui Alberich, Inelul nu se poate abține să nu provoace dezastre. În fiecare zi în care continuă să existe își exercită puterea asupra lumii, și dacă această putere nu este canalizată intenționat spre lucruri pozitive și constructive – ceea ce este oricum imposibil – pur și simplu cedează, provocând distrugerii și stricând tot felul de chestii.

– Ce fel de chestii?

– Scoarța terestră. Guverne. Ce vrei tu. De ce crezi că lumea a fost un loc atât de urât în ultima mie de ani? Lui Ingolf nu îi păsa de lume atâta timp cât lui îi era bine, iar în ultimul secol și ceva, când durerea continuă de măsea i-a afectat temperamentul, a încurajat în mod deliberat Inelul, gândindu-se la lucruri neplăcute. De aici războaie, progres și tot restul.

Malcolm dădu din cap a neîncredere.

– Dar... dar ce-i cu Zeii? Adică, de abia am

aflat că există. Ei ce fac?

– De obicei, fac ce vor. Wotan – el e singurul care contează – e omnipotent; cel puțin până la un punct. Singurul lucru cu care nu se poate pune este Inelul, care e mult mai puternic decât el. De aceea și-l dorește atât de mult. Dar asta nu prea schimbă faptul că Wotan e atotputernic. Vezi tu, nimeni nu poate să controleze Inelul sau să-l pună să facă ceva anume. Asta e ideea...

Gândul porumbelului se pierdu. Evident, își dăduse seama de ceva ce nu putea fi nici măcar gândit, darămite rostit. Făcu un efort și continuă.

– Oricum, când Inelul trece pe mâna altcuiva, devine foarte temperamental. Nimănui nu-i place să fie ucis, și toate vibrațiile negative care au trecut prin mintea lui Ingolf când a murit noaptea trecută nu aveau cum să îmbunătățească situația. Vezi tu, gândurile rele îi oferă Inelului ceva de înfulecat. De aici, toate cutremurele.

Încă o dată, gândurile porumbelului dispărură. Se plimbă pe masă, ciuguli o bucățică de carne, apoi se opri brusc din mers.

– Și n-a murit nimeni, spuse el. Ciudat, nu crezi? Ți-ai pus Inelul imediat?

– Da.

– Nici nu știu dacă este posibil, dar poate că tu chiar *controlai* Inelul într-un fel sau altul, oprindu-l să omoare pe cineva. Dumnezeu știe. Vreau să spun că nici Siegfried nu putea să-l controleze, și el era mult mai...

– Știu, așa îmi spune toată lumea.

– Oricum, nu a putut să îndepărteze

blestemul, deși avea cele mai mari șanse – era nepotul lui Wotan, dar nu mai era sub puterea lui. Dar poate că nu este blestemul... Oricum, n-a putut să facă nimic cu el. Și uită-te la tine...

– În cazul ăsta, spuse Malcolm, tot ce trebuie să fac pentru a termina toată povestea asta cu blestemul, pentru a face lumea mai bună, este să arunc Inelul înapoi în Rin. Rinul era, nu?

Porumbelul își deschise aripile și zbură în jurul camerei ca să se calmeze. Nu reuși.

– Idiotule! strigă el. N-ai ascultat nici un cuvânt din ce am gândit? ăsta e cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

– Dar scrie în carte: Apele Rinului vor spăla blestemul lui Alberich.

– Ce amuzant o spui. N-ai prins ideea a ceea ce am încercat să îți spun. Blestemul nu e așa. De fapt... scuză-mă. Porumbelul fâlfâi de pe masă și ateriză iertător pe capul lui Malcolm. Am uitat, nu ești obișnuit să citești gândurile. Doar că mi-am dat seama că blestemul nu are nici o legătură. E un simplu blestem. Le provoacă tuturor proprietarilor Inelului o moarte tragică și timpurie. Dar Inelul era puternic înainte ca Alberich să îl blesteme. Dacă l-ai arunca în Rin...

– Vrei să nu mă mai ciugulești în cap?

– Iartă-mă. Cred că e din instinct. Noi, păsările, suntem martirii instinctelor. Unde eram? Dacă arunci Inelul în Rin, nu există nici o garanție că Fiicele Rinului ar putea să-i controleze năravurile mai bine decât Ingolf. Și chiar dacă ar putea și ar vrea, nu poți fi sigur că

vor putea să îl apere de băieții răi – Wotan, Alberich și restul găștii. Ca să nu mai vorbim de noii pretendenți. Fetele Rinului nu au putere, înțelegi, ele nu pot oferi decât o alternativă.

– Ce alternativă?

– Gândește-te, chicoti porumbelul. În Evul Mediu era de neconceput ca cineva să prefere bogăție fără limite în loc de puțină distracție cu o Fiică a Rinului – la asta se referea toată povestea cu renegatul Iubirii – dar asta era acum o mie de ani. Ce ai fi putut să cumperi acum o mie de ani, care să și merite? Cel mai tare bun de larg consum era un drakkar* sau o pălărie din piele de capră, iar casa ideală era o colibă din lemne, plină de umezeală și fără horn. În zilele noastre, totul s-a schimbat. În zilele noastre, majoritatea oamenilor ar renega Dragostea pentru o mașină de spălat, darămite pentru lumea întreagă. Nu, dacă arunci Inelul în Rin, nu faci decât să înrăutățești situația.

Malcolm își îngropă capul în palme, făcându-l pe porumbel să-și piardă echilibrul.

– Ai grijă, spuse acesta din urmă.

– Dar Wagner a spus...

– Lasă-l pe Wagner, asta e viață adevărată.

– De unde a știut povestea, totuși?

– I-a spus-o o păsărică.

Malcolm tăcu pentru un moment, în timp ce porumbelul încerca să-i mănânce agenda telefonică.

– E groaznic, zise el, într-un final. Acum o să

*Drakkar - Corabie cu vâsle, folosită de vikingi. (n.tr.)

fiu direct răspunzător pentru fiecare catastrofă din lume. Și eu credeam că doar maică-mea dădea vina pe mine pentru orice.

– Nu neapărat, îl liniști porumbelul. Probabil – am spus probabil – că poți preveni toate aceste lucruri îngrozitoare. Nu mă întreba cum, dar ai reușit să împiedici moartea a nu știu câți oameni, astăzi.

– Așa am făcut?

– Pai dacă nu tu, atunci cine naiba? Să îți explic altfel. Porumbelul își ascunse ciocul între pene și se gândi puternic, preț de o clipă. În mare, luând totul în considerare, n-ai vrea să omori pe nimeni, nu?

– Nu, replică Malcolm cu convingere.

– Dar faptul că auzi despre tot felul de dezastre din alte țări nu îți strică ziua. Te gândești, ce ghinion, sărmanii de ei, însă nu izbucnești în lacrimi.

– Adevărat.

– Însă un dezastru din țara ta te-ar afecta mai puternic, nu-i așa?

– Da, cred că da.

– Se potrivește. Vezi tu, toate aceste catastrofe s-au întâmplat în alte țări. Singurul dezastru local a fost că Anglia a pierdut un meci de cricket, și, la cum merge treaba în zilele noastre, asta s-ar fi întâmplat oricum. Îmi amintesc când ciuguleam lângă terenul de la Edgbaston, în o mie nouă sute cincizeci și șase...

– Treci peste asta, spuse Malcolm iritat.

– După cum văd eu problema, zise porumbelul, ridicând o bucățică de brânză

uscată pe care nu o văzuse mai devreme, Inelul este condus de voința ta. Când Inelul își schimbă stăpânul, trebuie să aibă loc un anumit număr de lucruri importante. E ca un vulcan: toată forța și violența acumulată trebuie să se ducă undeva. Dar dorința ta de a proteja Britania...

– Vrei să nu mai folosești cuvântul ăsta? Sună ca și cum ar fi vorba de ultima mea dorință testamentară.

– Bine, atunci tu ai apărat Britania pentru că îți pasă mai mult de ea decât de alte țări. Bineînțeles că totul este subconștient. Și ai refuzat să lași Inelul să omoare pe cineva pentru că, instinctiv, nu ești de acord ca oamenii să fie uciși. Dacă te gândești, e de apreciat. Mai ai pe undeva niște brânză din asta?

Malcolm era cam surprins.

– Adică, pot să pun lumea să facă ce vreau eu?

– Nu așa cum crezi tu. Inelul nu va accepta ordine de la mintea ta *conștientă*. Dar îl poți împiedica să distrugă lumea, dacă ești destul de tare.

– Nu cred.

– Sunt de acord că pare ciudat. Până la urmă, Wotan n-a reușit. Nici Fafner n-a reușit. Nici măcar Siegfried n-a reușit și el era mult mai...

– Siegfried era un prost. Sau nici asta n-a înțeles bine Wagner?

– N-a înțeles. Siegfried nu era deloc prost. Pur și simplu nu știa ce se întâmpla. Dar nici tu nu știai. Porumbelul tăcu din nou.

– Cum se face că nu pot să îți citesc gândurile?

întrebă Malcolm. Ai făcut-o de două, trei ori până acum.

– Nu gândesc, intru în comuniune.

– Cu cine?

– De unde să știu? sări porumbelul într-un acces de nervozitate. Am presupus întotdeauna că intru în comuniune cu Mama Pământului. Hai, încearcă și tu.

Malcolm încercă, deschizându-și mintea pentru tot ce exista în lume. Auzi un scârțâit îngrozitor și o închise la loc.

– Nimic, spuse el, doar o mulțime de voci.

– Aha, răspunse porumbelul, iar Malcolm simți neliniște și chiar respect în gândurile lui. *Înțeleg.*

– Vrei să spui că intri în comuniune cu mine? Malcolm era atât de uimit, încât se transformă fără să vrea într-o piatră.

– Așa se pare, zise porumbelul. Domnule, adăugă el.

– Continuă, spuse Malcolm cu amărăciune. Mai flecăriți un pic, tu și Sufletul meu Nemuritor, nu mă băgați în seamă.

– Iartă-mă, zise porumbelul, cred că trebuie să fii tare frustrat, mai ales că e atât de bine, ți-ar plăcea tare mult dacă ai putea auzi și tu.

– Ce a spus ultima dată?

– Ei, a sugerat că s-ar putea să nu fii înțelept ori nobil sau curajos, viteaz ori isteț sau orice altceva în genul ăsta...

– Parcă aș vorbi eu.

– Dar ești singura persoană *bună* din istorie care s-a aflat în posesia acestui obiect păcătos.

– Bună?

– Bună.

– Chiar crezi că sunt bun? roși Malcolm.

– De unde vin eu, răspunse porumbelul, asta nu e un compliment. Oricum, nu eu am spus-o, ci tu, doar că nu te-ai putut auzi gândind-o. Dar dacă prin bun vrei să zici decent, inofensiv, n-ar omorî o muscă, da, cred că așa ești. Iar ceilalți Purtători-ai-Inelului au fost, într-un fel sau altul, niște ticăloși fără seamăn.

– Chiar și Siegfried?

– Siegfried era cam iute la mânie. Dacă terciul lui nu era exact așa cum și-l dorea, dădea cu el de perete.

Malcolm se frecă la ochi.

– Și bunătatea mea va salva lumea, nu?

– Se poate, cine știe? Încearcă să îți repeți tot timpul „azi nu vreau să se întâmple nimic rău nimănui, nicăieri”. Vezi dacă iese ceva. Porumbelul își întoarse capul și privi soarele, care începuse să împrăstie lumina înserării. E timpul să plec, spuse el. În drum spre casă vreau să mă uit la un câmp de floarea-soarelui. Au o mașinărie din alea care face bang la fiecare zece minute, dar cui îi pasă? Îmi place zona. Întotdeauna am vrut să mă retrag la malul mării.

– Deci, asta-i tot? Să mă gândesc la lucruri drăguțe?

– Încearcă. Dacă nu funcționează, încearcă altceva. Ai grijă, da? A fost un privilegiu să te cunosc, presupun. Și ferește-te de Zei și de Volsungi, pentru un timp. Sunt deja pe urmele tale.

– Și ei sunt capabili să citească gândurile?

– Nu, dar Wotan are o pereche de corbi isteți. Totuși nu cred că o să te găsească prea ușor. Tarnhelm îți maschează gândurile, dar pe o rază scurtă, și lumea e destul de mare. Ai un avantaj cu Tarnhelm. Dar în locul tău aș fi mai discret pe viitor. Nu e prea bine să te fâții de colo-colo arătând ca cineva mort de o mie de ani.

– Te referi la Tezeu?

– Ăsta cine mai e? Nu, mă refer la Siegfried. Și Brunnhilde, că veni vorba. Porumbelul își deschise aripile, spuse „Mulțumesc pentru firimituri” și dispăru.

Un timp, Malcolm nu înțelese ce voise porumbelul să spună cu Siegfried și... Se transformase doar într-un singur personaj feminin, pe ziua de astăzi. Se duse la oglindă.

– Repede, ordonă el, Siegfried, apoi Brunnhilde.

Încă o dată, imaginile Celui Mai Frumos Bărbat și ale Celei Mai Frumoase Femei apărură pe sticlă. Se așează pe pat și, dintr-un motiv sau altul, începu să plângă.

4

Ridicarea în slăvi poate fi cam enervantă. Chiar și cel mai dur și mai cinic vizitator occidental în insulele îndepărtate este surprins să vadă băștinașii rugându-se la propria-i poză înrămată, dar cel puțin se poate consola știind că nu este un zeu. Malcolm nu avea o asemenea consolare atunci când trebui să se confrunte cu faptul că mintea lui conduce lumea.

– Dacă ar ști domnul Scanlon, își tot spunea el.

Domnul Scanlon încercase să-l învețe fizică, în școală. Și, dacă evaluarea sa privind capacitățile intelectuale ale lui Malcolm fusese corectă, lumea era în mare pericol. În această privință, Malcolm împărtășise întotdeauna părerea profesorului său; în mod sigur, evidența fusese de partea acestuia.

Dar oricum, era necesar să facă față situației cât putea de bine. Acum Malcolm nu mai avea pe cine da vina decât pe el însuși, la modul cel mai propriu, iar Slujba Zilnică de la radio părea să i se adreseze în mod direct. Mai ales o frază, pe care Malcolm își luă libertatea să o parafrazeze ușor.

– Căci nu este nimeni care să lupte pentru noi, în afară de Tine. O, *Doamne!*

Însă știrile din lumea exterioară îi dădeau toate motivele pentru un optimism precaut. Dezastrele care marcaseră ascensiunea sa se

rezolvaseră singure cu o iuteală jenantă. De exemplu, Națiunile Unite avuseseră o sesiune specială la New York și votaseră în unanimitate să strângă de la toți membrii o contribuție nemaîntâlnit de generoasă pentru ajutorarea victimelor catastrofei. Diferitele revoluții și puciuri se limpeziră singure, transformându-se în democrații incipiente, ca și cum asta le-ar fi fost intenția de la bun început. Negocierile de pace din Orientul Mijlociu se reluaseră, America și China începuseră să joace din nou ping-pong împreună, iar norul de lăcuste fusese înghițit de un stol uriaș de păsări migratoare. Ce-i drept, Anglia pierduse Campionatul de Cricket, dar Malcolm știa că nu se putea aștepta nimeni la miracole din partea lui. Singurul dezastru care chiar avusese loc era distrugerea de către un vulcan a unui mic atol nelocuit din Oceanul Pacific; dar chiar și asta avea o parte bună, căci locuitorii atolului vecin se plânseseră întotdeauna că îi deranja și că le strica priveliștea apusului.

Nu fusese nevoie de nici o fantomă ieșită din mormânt, de nici o vizită a vreunei păsări profetice care să-i spună lui Malcolm că toate acestea erau rezultatul bunei sale purtări. Își îndepărtase cu rigurozitate din minte toate gândurile neplăcute, furioase sau disprețuitoare preț de aproape două săptămâni (efortul începea să își spună cuvântul), iar rezultatul fusese o răsturnare nemaivăzută a destinului rasei umane. „Și totul”, gândea Malcolm satisfăcut, „numai datorită mie.”

Dar era extrem de frustrant să păstreze totul doar pentru sine. Malcolm nu mai reușise nimic până atunci, cu excepția premiului trei la un concurs floral câmpenesc, la vârsta de nouă ani (trei persoane participaseră la acea categorie), și dorința sa de a fi felicitat era foarte puternică. Soră-sa, de exemplu, câștigase o grămadă de lucruri, dar niciodată nu oprise un război sau un nor de lăcuste. Însă Inelul părea să îl îndepărteze pe Malcolm de restul oamenilor. Deși era stăpânul lui Tarnhelm, foarte rar ieșea din casă. Parțial din cauza lenei, dar și din precauție; căci, dacă dorea să își păstreze mintea curată, fără urmă de supărare ori de resentiment, nu era recomandat să se întâlnească cu vreunul dintre prietenii sau rudele sale. De asemenea, îi era tot mai foame. Toată mâncarea din apartament (o parte din aceasta era acolo de ceva timp) se terminase de mult, nu mai avea nici un ban și nici prea multe șanse de a câștiga ceva. Chiar dacă mai era angajat (deși după două săptămâni de absență nemotivată era destul de puțin probabil), știa că, de dragul omenirii, nu se putea întoarce acolo. Nu poți fi funcționar la un birou de licitații din provincie fără să dezvolți niște gânduri destul de negre, oricare dintre ele, luând în considerare situația sa actuală, având capacitatea de a șterge de pe fața pământului un oraș mai mare. Varianta evidentă – hoția, folosindu-se de Tarnhelm – ridică aceleași probleme. Dacă ar fi început să fure, cine știe care ar fi fost consecințele?

Întoarse problema pe toate fețele, transfor-

mându-se în Aristotel în speranța că modificarea i-ar putea îmbunătăți judecata. În ultimele două săptămâni metamorfoza fusese singura sa ocupație și ajutase timpul să treacă ceva mai repede. Dorise întotdeauna să vadă cum arătau în realitate diferite personaje istorice sau imaginare și, mai ales, fetele descrise de poeți. Se chinuise de asemenea să preia forma tuturor posibililor săi agresori – Wotan, Alberich, Loge – pentru a-i putea recunoaște la nevoie, și reușise să se sperie de moarte.

Forma exterioară a lui Aristotel părea să-l inspire, și Malcolm trecu în revistă diferitele modalități în care ar fi putut vinde aurul fără să fie direct implicat. Renunțând la ideea de a da un anunț în pagina publicitară din Gazeta Satului, se opri la ceea ce părea a fi o variantă rezonabilă. Înarmat cu o valiză încăpătoare, îi ordonă Coifului să îl ducă într-un beci pustiu din Banca Angliei, unde ar fi putut găsi destule bancnote folosite. La sosire, umplu valiza (mai degrabă un cufăr de mici dimensiuni) cu bancnote de zece și de douăzeci de lire, apoi începu să materializeze aur de o valoare aproximativ egală. În final, fruntea i se iritase de la atâta frecat, iar podeaua seifului era acoperită cu bogății alese. Dispăru cu tot cu valiză și repetă procesul cu bănci asemănătoare din Franța, America, Australia și alte țări importante (căci ar fi fost incorect ca doar una sau două țări să se trezească pline de aur). Cu averea însemnată adunată în acest fel își deschise un mare număr de conturi bancare sub diferite nume – o treabă îngrozitoare, plină de compli-

cații neprevăzute – și își cumpără casa pe care și-o dorise mereu, un conac imens și foarte frumos de lângă Taunton, care se întâmplase să fie de vânzare.

Așa cum se așteptase, nici una dintre instituțiile financiare cu care făcuse afaceri nu anunțase dispariția bruscă a vreunei mari sume de bani ori la fel de neașteptata apariție a unei averi în aur. Prețul metalului fluctuase nebunește o zi sau două, după care crescuse mai mult ca oricând în ultima vreme. Intrigat, Malcolm vizitase din nou băncile sale favorite, invizibil și înarmat două valize. Tot aurul dispăruse, dar erau mai multe bancnote, împachetate frumos, pentru a putea fi transportate mai ușor. Ba chiar, la Banca Australiei, de un raft era sprijinit un carton pe care scria: „Mulțumim, mai treceți pe la noi.”

Acum că era multimilionar în toate monedele lumii, Malcolm își îndreptă atenția spre decorarea noii sale case. Se părea că avea să petreacă mult timp de unul singur în ea și cum banii nu erau o problemă, se hotărî să aibă ce era mai bun din toate. Evident că nu putea risca să apară acolo cu propria sa înfățișare – ce ar fi căutat Malcolm Fisher să cumpere Combe Hall? – așa că își concepu o nouă imagine care să se potrivească noii sale vieți. Făcând aceasta, comise o mare greșală, dar când realizează ce făcuse era deja prea târziu.

Simpla sa neglijență crease necazul. Fusesse atât de entuziasmat de ideea de a deține Combe Hall încât se dusesse sub propria sa înfățișare la agenții imobiliari care se ocupau de afacere.

Fusesse invitat într-o încăpere și rugat să aștepte venirea proprietarului agenției. Când acest domn deschisese ușa, Malcolm își zărise propria imagine în oglindă și își dăduse seama de greșală. Ordonase Tarnhelm-ului să îl transforme în altcineva, dar nu avusese timp să mai specifice în cine. Spre groaza sa, observase că figura din oglindă era cea a Celui Mai Frumos Bărbat, dar agentul imobiliar deja îl văzuse și nu se mai putea transforma în nimic mai puțin evident. Rămăsese așa, exact cum îl avertizase maică-sa, când era mic și se strâmba, că avea să pătească.

Astfel, Malcolm se trezi condamnat să își înceapă noua sa viață cu trupul și chipul lui Siegfried, Spintecătorul de Dragoni, cunoscut și ca Cel Mai Frumos Bărbat. Nu putea să nu se gândească la avertismentul porumbelului în această problemă, dar era prea târziu. Nu că lui Malcolm nu i-ar fi convenit, în principiu, să fie cel mai frumos om care a trăit vreodată pe lume, dar de cum vedea corbi (sau ciori sau păsări negre, nu era ornitolog) se umplea de groază.

Între timp își îmbunătăți noul personaj și, printr-o inventivitate și o prefăcătorie de care nu se crezuse capabil până atunci, obținut actele și documentele necesare. Pentru a-i oferi noului său sine o istorie (multimilionarii nu pică așa, din cer) a trebuit să se transporte via Tarnhelm, la miez de noapte, în camerele cu calculatoare a jumătate dintre oficiile publice din țară, și cum nu știa mai nimic despre aparatura secolului al douăzecilea, reușise să șteargă, accidental,

istoria personală a câtorva sute de oameni înainte de a obține rezultatul dorit. Totuși, în final, avea tot ce îi trebuia pentru a fi cine își alesese, respectiv Herr Manfred Finger din Düsseldorf. Din nou, partea cu originea germană fusese neintenționată și prost aleasă; dorise să fie un străin (pentru că în Somerset este de la sine înțeles că orice străin e nebun, iar toleranța față de comportamentul excentric sau neobișnuit se mulează corespunzător) și alesese o țară la întâmplare. Faptul că alesese Germania fusese ori o neglijență și mai mare, ori Inelul se răzbunase pe el pentru că îl silea să facă numai lucruri bune. Nu era sigur care dintre variante era adevărată, dar înclina să creadă că prima, pentru că era mai aproape de firea sa.

Herr Finger deveni curând cunoscut tuturor locuitorilor din Combe, care erau prin natură curioși să afle mai multe despre noul lor vecin. După cum cerea obiceiul, aceștia găsiră curând o poreclă pentru noul Stăpân al Conacului. Diverșii membri ai familiei Booth, care deținuseră clădirea încă de la începutul perioadei Tudorilor*, fuseseră cu toții alintați cu o mulțime de epitete pline de dragoste – Jack Nebunul, George Bețivul – iar sintagma atribui-

* Casa Tudor – familie conducătoare a Angliei (1485-1603). Stilul arhitectonic cu același nume se mai întâlnește ocazional în zonele rurale ale Angliei și se caracterizează prin clădiri făcute pe jumătate din lemn, cu cadrul ferestrelor negru, în contrast cu albul zugrăvelii exterioare. (n.tr.)

tă lui Malcolm fu „afurisitul ăla de bogătaş străin”. Totuși, o astfel de familiaritate nu implica și acceptare. Deși recunoșteau că Herr Finger nu era prea rău la prima vedere și că nu era mai rău decât ultimul din familia Booth (Sir William, zis Billy Smintitul), se înțelegea de la sine că ceva era în neregulă cu el. Malcolm era, după cum hotărâseră oamenii, un infractor de un soi sau altul; totuși înțelepții din Combe nu se putuseră hotărî dacă era traficant de arme sau vânzător de droguri. Singurul lucru unanim acceptat era că își omorîse nevasta. În fond, nimeni nu o văzuse vreodată prin sat...

– Și, până la urmă, spuse Wotan, cât e ceasul?

Loge, cu mâinile pline de ulei, descălecă epuizat de pe motocicletă și își scoase casca.

– S-a stricat din nou, răspunse el. Chiar la marginea Wuppertal-ului. Au cedat bujiile.

Wotan clătină din cap cu tristețe. Într-adevăr, el ordonase ca toți nemuritorii să renunțe la caii lor cu opt picioare și la trăsurile trase de pisici înaripate în favoarea unor mijloace de transport mai adecvate secolului al douăzecilea, dar aștepta de la subordonații săi atât punctualitate cât și o bună prezentare. Curățenia, îi plăcea lui să afirme, e pasul spre dumnezeire.

– Bine că măcar ai ajuns, zise el. Deci, ce părere ai despre *asta*?

Loge privi în jur. Nu era nimic de văzut în afară de lanurile de porumb. Ceea ce și spuse.

– Bravo, mârâi Wotan. Suntem foarte perspicace în dimineața asta, nu? Și ce găsești tu

neobișnuit la porumbul din aceste lanuri?

Loge se scărpină în cap, mânjindu-și părul cu ulei.

– Habar n-am, zise el. Îmi pare perfect normal.

– Normal pentru luna august?

– Foarte normal.

– E iunie.

Loge, care petrecuse o oră întreagă luptându-se cu un motor de motocicletă pe marginea unei autostrăzi aglomerate, nu înțelese la început semnificația observației. Apoi îi pică fisa.

– Vrei să spui că e cu două luni înainte?

– Exact. Wotan îl luă pe Loge pe după umăr. Tare faza, nu?

– Cred că da.

– E al naibii de minunat, mai ales cu vremea care a fost anul ăsta. Și de ce crezi tu că o duc aceste câmpuri atât de bine? De fapt, de ce totul pe lume merge atât de bine? Poți să îmi răspunzi?

Loge privi instinctiv spre cer. Începeau să se strângă nori de furtună.

– S-a amestecat cineva? sugeră el.

– Corect! strigă Wotan și primul tunet se auzi la fix. S-a amestecat cineva. Cine oare? Cine din lumea asta ar putea fi responsabil pentru această nouă epocă de aur?

După tonul vocii, Loge ghici că nu putea fi Wotan. Rămânea un singur candidat.

– Vrei să spui că e Purtătorul-Inelului?

– Foarte bine. Singura forță din Univers capabilă să facă lucrurile să se întâmple atât de

repede și atât de profund. Dar asta nu e straniu în sine? Nu te-ai aștepta ca Inelul să facă nenorociri? Dacă ar fi lăsat de capul lui, vreau să spun.

Loge aprobă.

– Deci ești de acord că orice persoană capabilă să oblige Inelul să facă altceva decât vrea el este un personaj aparte?

Wotan luase de la răposatul și neregretatul Socrate obiceiul iritant de a pune întrebări ajutătoare. Loge ura deprinderea asta.

– De fapt, e cineva atât de deosebit, încât și dacă nu ar avea Inelul ar reprezenta o amenințare pentru securitatea noastră. Dar cum are Inelul...

Wotan tremura de furie, iar ploaia cădea cu putere, bătând porumbul.

– Trebuie să îl găsim, repede, urlă el. Altfel, suntem în mare pericol. Ca să fiu mai exact, *tu* trebuie să îl găsești. Ai înțeles?

Loge înțelesese, dar Wotan voia să fie sigur.

– Și dacă aș fi în locul tău, prietene, nu aș precupeți nici un efort în căutarea lui. Nu aș lăsa nici o piatră neîntoarsă, nici o pistă necercetată. Și știi de ce? Pentru că dacă nu o faci, s-ar putea să îți petreci restul Eternității pe post de cascadă. Nu ți-ar plăcea, nu?

Loge aprobă că nu, iar Wotan era pe punctul să-și dezvolte ideea în continuare când ploaia încetă. Norii se împrăștiară și soarele începu să strălucească puternic, agățând un curcubeu viu peste cerul albastru.

– Cine a spus că poate sta ploaia? strigă Wotan. Vreau fulgere! Acum!

Cerul nu îl luă în seamă, iar Loge se albi de frică. Fiecare are fobia lui, și Loge se temea de pești. Pe post de cascadă, ar fi avut parte de somoni toată ziua. S-ar fi rugat pentru ploaie, dacă nu ar fi fost el însuși un Zeu. Dar cerul rămase senin.

– Până aici! Wotan își lovi palma stângă cu pumnul. Când nu mai am dreptul la propria mea ploaie pentru că face rău culturilor, atunci e timpul pentru acțiune decisivă. Stătu nemișcat un moment, apoi se întoarse spre Loge.

– Tot aici ești? întrebă el sălbatic.

– Am plecat, replică celălalt sărind disperat pe pedala de ambreiaj a motocicletei. O să îl găsesc, nu-ți fă griji.

Loge se depărtă în viteză, iar Wotan rămase singur, holbându-se furios la soare. Doi corbi negri precum cărbunele plutiră în jos și se așezară pe gard.

– Frumoasă vreme, spuse Gând.

Dintr-un motiv necunoscut lui, vorbele sale nu fură bine primite.

– Ai vreun rezultat? făcu Wotan, sec.

– Deocamdată nimic, șefule, spuse Memorie.

– Unde ați căutat?

– Peste tot, șefule. Dar știi că nu-l putem găsi pe Purtătorul-Inelului. Nu-l putem vedea, nu-i putem auzi gândurile, nimic.

– Doamne, dă-mi putere! Wotan își strânse pumnul într-un efort de a se calma. Atunci, pasăre proastă, ceea ce trebuie să faci este să iei la rând toți oamenii din lume, unul câte unul, și când îl găsești pe cel căruia nu-i poți citi

gândurile și pe care nu-l poți vedea, ăla e. Credeam că e evident.

Gând se uită la Memorie. Memorie se uită la Gând.

– Dar o să ne ia săptămîni întregi, șefule.

– Aveați alte planuri?

Cei doi corbi își deschiseră aripile și se ridicară în aer. Se rotiră puțin, apoi plutiră peste lume. Zburară toată ziua, măturând continentele în cercuri largi, până când Memorie se repezi în jos și ateriză pe malul Rinului.

– Dă-o-n-colo, spuse Gând. Ce-ar fi să le întrebăm pe fete?

– Bună idee, răspunse acesta. Mi-ar fi plăcut să mă gândesc eu la ea.

– Probabil că ți-a scăpat.

Cele două păsări se ridicară din nou, dar de data aceasta zburară doar vreo milă, până într-un loc unde, cu vreo mie de ani în urmă, un anume Alberich se oprise și privise trei femei frumoase înotând în râu. Corbii aterizară într-un copac uscat și își strânsură aripile.

Sub copac, trei fete tinere făceau plajă, iar pentru ele, Zeița Soarelui păstrase ce era mai bun din lumina înserării, căci le era prietenă.

– Flosshilde, spuse una dintre fete, în copacul acela stă un corb care se uită la tine.

– Sper că-i place ce vede, replică Fiica Rinului, pe un ton leneș.

Wellgunde, cea mai în vârstă și mai serioasă dintre cele trei, se rostogoli pe burtă și își ridică ochelarii de soare, de firmă.

– Bună, Gândule, zise ea, bună, Memorie. Gata, l-ați găsit?

Corbii tăceau și își ciuguleau penele aspre, iar fetele râseră.

– Dar îl căutați doar de un car de ani, spuse Woglinde, cea mai tânără și mai frivolă dintre cele trei. Trebuie să fie *undeva*.

– Întotdeauna îmi pierd lucrurile, zise Flosshilde. Unde l-ați văzut ultima dată?

– Sunteți siguri că nu l-ați rătăcit prin buzunare?

– Poate l-ați pus bine și nu mai știți unde.

Corbii lui Wotan suportau astfel de glume de o mie de ani, dar încă îi mai enerva. Fetele râseră din nou, iar Memorie roși pe sub pene.

– Dacă nu îl găsiți în curând, căscă Flosshilde pieptănându-și părul lung, auriu, o să vă scape printre gheare, cum a făcut și Ingolf. Apropo, imaginați-vi-l pe Ingolf ca bursuc!

– Va înțelege cum funcționează Tarnhelm, și n-o să-l mai găsească nimeni, toarse Woglinde ca o pisică. Ce păcat ar fi.

– Să aibă noroc, spuse Wellgunde. Oricum, cine să vrea Inelul ăla vechi și plictisitor?

– Nu știu ce ți se pare așa de amuzant, zise Memorie. Parcă era Inelul tău, cel pe care îl căutam.

– Lasă-l naibii, spuse Woglinde, mișcându-și brațele firave. E o zi frumoasă, soarele strălucește, grânele cresc...

Memorie tresări la auzul vorbelor. Flosshilde chicoti.

– Și a trecut atât de mult de când Alberich a

luat obiectul ăla diavolesc că nouă nici nu ne mai pasă, nu? Woglinde își mișcă degetele de la picioare, într-un fel care sugera ceva mult mai bun decât bogăție fără limite pentru mii de ani. Ce să facem cu aurul când vă avem deja pe voi să ne distrați?

– Păstrează-ți fitele pentru oameni, spuse Memorie.

– Mă întreb cum arată, zise Wellgunde. Fac pariu că e frumos.

– Și puternic.

– Și nobil. Nu uita noblețea.

– Niciodată nu am putut rezista celor nobili, spuse Woglinde, privindu-i pe cei doi corbi cu atenție, pe sub genele frumoase.

– Am venit să vă spunem că am auzit ceva, zise Gând. Dar dacă nu vă mai interesează...

Wellgunde căscă, acoperindu-și gura cu mâna ei delicată.

– Aveți dreptate, spuse ea. Nu ne interesează. Se întoarse pe spate și luă o revistă.

– Am auzit ceva interesant, zise Memorie.

– A, bine, replică Flosshilde, zâmbind cât mai amețitor. Spune-ne, dacă ții neapărat.

Nici macar corbii lui Wotan, care sunt (în primul rând) nemuritori și (în al doilea rând) păsări, nu se puteau împotrivi prea mult zâmbetelor Fiicelor Rinului. Dar, din moment ce Memorie juca la cacealma, nu prea avea ce face.

– Nu am spus că o să vă și zicem ce am auzit, spuse el, viclean, doar că am auzit. Nu e ușor pentru un corb să fie viclean, dar Memorie avea antrenament.

– Hai, lasă-ne, zise Flosshilde aruncând o bucățică de coajă de portocală înspre cei doi mesageri. Ne tachinezi, ca de obicei.

– Așteaptă și ai să vezi, îngână Memorie, dar cele trei fete se ridicaseră și se aruncaseră în apă, la fel de elegant ca cei mai buni delfini.

– Știm ceva ce voi nu știți, fredonă Flosshilde, iar Zeița-Soare făcu apa să lucească în jurul părului ei. Apoi Flosshilde dispăru, lăsând în urmă doar o dâră de bule argintii.

– Nu știu ce să zic, spuse Gând. Femei...

Corbii își desfăcură aripile grele, se rotiră posomorâți de câteva ori și își văzură de drum.

Printr-o stranie coincidență, la câteva minute după ce Flosshilde se scufundase pe fundul Rinului, trei fete identice se săltară din apele fetide și noroioase ale râului Tone, în punctul în care acesta trece prin centrul Taunton-ului. Câțiva trecători se opriră să se uite, pentru că cele trei fete erau mult mai curate decât ar fi putut fi oricine ar fi avut de-a face cu apele râului, în ultima vreme. Dar zâmbetele fetelor le șterseră asemenea gânduri din minte și își văzură cu toții de drum, fluierând și dorindu-și să fie cu douăzeci de ani mai tineri. Dacă și-ar fi dat seama că ceea ce văzuseră erau cele trei Fiice ale Rinului, Flosshilde, Wellgunde și Woglinde, poate că ar fi fost mai atenți.

Unul dintre lucrurile care îl cam îngrijorau pe Malcolm era că începuse să devină o persoană între două vârste. De exemplu, ritualul ceaiului de după-amiază ajunsese să însemne mult pentru el și nu doar pentru că îl ajuta să piardă o oră din zi. Alesese ora patru și jumătate după-amiaza ca fiind cea mai bună pentru citit ziarele, iar de la patru și jumătate până la cinci și jumătate (uneori șase fără un sfert), în fiecare zi, aproape că se convingea că se simte fericit de starea lui binevoitoare și plictisită, deoarece știa că veștile bune care umpleau paginile jurnalelor erau, într-un fel sau altul, opera lui.

Astăzi erau o grămadă de știri pozitive din toată lumea. Malcolm simțea frustrarea și disperarea editorilor și a ziariștilor care se forțau să raporteze și mai multe recolte îmbelșugate, acorduri internaționale și leacuri miraculoase. Ce-i drept, în Germania bătuse o furtună neașteptată (spuneau titlurile de pe primele pagini ale tabloidelor) și fuseseră afectate câteva câmpuri izolate. Totuși, observă Malcolm, acest dezastru minor nu era în întregime de rău augur, căci motivase Comunitatea Europeană să aprobe un nou acord privind compensarea agricultorilor pentru pagubele provocate de forța majoră. Figurat vorbind, după fiecare furtună urma o zi însorită, deși în ultima vreme

se părea că prea puține zile însoțite aveau partea lor de furtună.

Malcolm încerca să înțeleagă ce ar fi putut provoca acea furtună neașteptată. Luă *Daily Mirror* („Fermieri germani îngroziți de ploaie”) și observă că furtuna începuse la ora trei la ei, care este ora două în Anglia, adică exact atunci când noua secretară a lui Malcolm reușise, într-un final, să îl încolțească și să îl oblige să semneze cinci scrisori. În consecință își impuse ca, pe viitor, să fie mai înțelegător cu ea și să nu îi mai dea pe ascuns tot felul de porecle.

Ceaiul îi era rece ca gheața, dar nu conta; până la urmă, era Doar El. Asta era o expresie minunată, pe care ajunsese să o prețuiască. Când devii brusc și fără să vrei Omul Durerii, autocompătimirea este singurul lux care îți mai rămâne. De fapt, pe Malcolm nu îl deranja să preia păcatele lumii întregi, dar era bine să își păstreze posibilitatea de a-și plânge de milă, care s-ar fi putut dovedi utilă la nevoie. Vărsă ceaiul rece pe gazon, privind cum îl absorbea pământul. Un prihor se așezase în mărul sălbatic din spatele său și începuse să cânte agitat; dar Malcolm îl ignoră, închizându-și mintea la ciripitul său insistent. Văzuse că păsărelelor le plăcea să vină la el și să îi împărtășească secretele pe care nu le puteau discuta cu semenele lor și, la început, i se păruse măgulitor. Dar cum mare parte dintre aceste secrete erau foarte intime și prezentau interes doar pentru biologii de meserie, decisese că era mai bine să nu le încurajeze. După un timp

pasărea se opri din cântat și își luă zborul. Malcolm se ridică și intră agale în casă.

Combe Hall era, fără îndoială, foarte frumoasă, dar era și foarte mare. Fusese construită în perioada în care un proprietar se simțea clausturat dacă nu putea găzdui în casa lui de la țară cel puțin un regiment de infanterie, plus fanfara. Frontonul casei era faimos în lumea întreagă. Ferestrele îi fuseseră admirate și criticate în nenumărate emisiuni de televiziune. Bucătăriile erau enorme și puteau fi folosite la orice, mai puțin la pregătirea adecvată a mesei. Casa era imensă, magnifică și foarte goală.

Malcolm își imaginase întotdeauna cum ar fi fost să locuiască la Combe Hall, în ideea că dorința nu avea să i se îndeplinească niciodată. Acum că era proprietarul ei și (în afară de armata de angajați) singurul ocupant, se simțea mai mult ca un călător pierdut într-un aeroport internațional. Casa era cum era, dar angajații erau chiar îngrozitori. Nu existau majordomul elegant și exact și nici servitoarele drăguțe; în schimb, Malcolm se trezise angajând un regiment de femei de serviciu profesioniste și neîndurătoare și un bucătar portorican care vorbea o limbă de neînțeles și pe care avea senzația că îl exploata fără jenă, într-un mod nedefinit. După o săptămână, Malcolm îi lăsase pe toți de capul lor și se retrăsese într-unul dintre saloanele de la etaj, pe care îl transformase într-o garsonieră încântător de mizeră.

În consecință, nu se simțea deloc obligat să își

asume rolul de nobil de țară. Odată cu casa căpătase un parc enorm, niște grădini destul de atrăgătoare, în care Malcolm de abia îndrăznea să intre ca să nu îi supere pe grădinari; și Ferma Casei. De când se știa, Malcolm ascultase la radio „Familia Archer”^{*} – nu pentru că alesese, ci pentru că, în copilărie, erau întotdeauna acolo și deveniseră înlocuitori de rude – iar imaginea sa mentală despre agricultură fusese formată sub această influență. Dar în ferma pe care o deținea (asta da imagine!) mașinile bâzâiau și zumzăiau, iar computerele ticăiau și clicăiau, umplându-și proprietarul de frică și de uimire. Totuși, când îi sugerase șefului fermei că totul ar fi putut fi aranjat într-un spirit mai pitoresc și mai dă-le-ncolo de profituri, de care oricum nu are nimeni nevoie, șeful fermei se holbase la el ca la un nebun. De atunci, Malcolm se ținuse cât mai departe de fermă.

Dar odată cu noua sa proprietate veniseră și anumite îndatoriri inevitabile, cea mai dificilă dintre ele fiind aceea de a-i face față noii sale secretare. Pe de o parte, femeia era neprețuită, căci conducea singură totul, lăsându-l în pace aproape tot timpul. Fără enervările și neplăcerile vieții de zi cu zi, Malcolm putea să rămână calm și să facă să crească porumb din belșug pe toată

* Familia Archer - Program de teatru radiofonic, transmis de BBC, începând din anul 1950. Difuzat și astăzi, producătorii lui se mândresc cu calitatea acestuia și cu reproducerea fidelă a vieții rurale din Marea Britanie. (n.tr.)

suprafața Africii. Dar pentru această lipsă de griji trebuia să plătească un preț ridicat: secretara, o americană trecută de patruzeci de ani, luase hotărîrea de neclintit să fie mai englezoaică decât oricine din istoria universală. Pasiunea ei habotnică pentru orice era englezesc îi dădea zelul unui misionar și era evident că intenționa să îl anglicizeze și pe tânărul Herr Finger, chiar cu prețul vieții ei. Și, ca cei mai mulți misionari, nu se dădea înapoi de la puțină persecuție pentru cauza transiterii Iluminării.

Oricum, Malcolm nu avea prea multe de făcut, în afară de a-și evita angajații și secretara și orice altceva ar fi putut să-l irite sau să-l enerveze. Nici măcar în copilărie nu avusese vreun hobby și găsisese întotdeauna că a-ți face prieteni este la fel de greu ca a rezolva un puzzle, ba chiar mai puțin satisfăcător. Cât despre confortul și liniștea familiei sale, Malcolm știa prea bine că asta nici nu intra în discuție. Dacă, prin vreo minune, ar fi reușit să-și facă rudele să creadă această poveste absurdă, cu inele și bursuci, știa, fără să stea pe gânduri, care ar fi fost reacția lor. „Malcolm”, i-ar fi spus maică-sa, „dă-i înapoi inelul lui Bridget, *acum*” – ideea fiind că îi fusese destinat ei, de la bun început.

Nu că nu s-ar fi gândit la asta. Bineînțeles, reflectase el, talentata și universal recunoscuta sa soră ar fi făcut o treabă mult mai bună decât el; ea avea o grămadă de diplome și fusese la Universitatea Warwick. Dar, cumva, simțea că Bridget nu era cea potrivită pentru o astfel de

sarcină. Pentru început, ea nu suporta cu ușurință proștii, și cum o mare parte dintre oameni sunt nebuni, s-ar fi putut să nu le ofere grija și considerația de care aveau nevoie. În toată existența sa, realizase Malcolm, Inelul se aflate în posesia unor oameni talentați, dăruți, excepționali, și uite ce se întâmplase...

Într-o dimineață, când Malcolm asculta (destul de mândru) știrile, Trandafirul Englez, cum o botezase el în gând, venise să îi bubuie în ușa. Se pare că avea puterea nefirească să îl găsească, oriunde s-ar fi ascuns.

Îl informă că Festivalul Anual de la Combe avea să se țină pe terenurile conacului, peste două săptămâni. Malcolm, care ura din tot sufletul astfel de ocazii, încercă să protesteze, dar fără succes.

– O, dar am vorbit cu sătenii și toți spun că este evenimentul social cel mai important, bâzâi Trandafirul. Este unul dintre cele mai longevive târguri din țară. Conform surselor pe care le-am consultat...

Malcolm văzu că nu are cale de scăpare. Secretara sa, în afară de faptul că avea insistența unui copilăș aflat în urmărirea unei ciocolate, era și un exemplu uimitor de autentică Slăvire a Strămoșilor (deși nu își slăvea proprii strămoși; numele ei era Weinburger) și orice era, chiar pe departe, tradițional i se urca la cap ca vinul. De fapt, Malcolm era convins că dacă ea ar fi putut să reînvie arderea vrăjitoarelor pe rug, cu tot păgânismul aferent secolului al șaptesprezecelea, ar fi făcut-o.

– Dar nu ar fi – cum se spune în engleză? – o pacoste să-l organizăm? sugeră el. Aceasta era, bineînțeles, o greșeală. Trandafirul înflorea la auzul provocărilor.

– Herr Finger, zise ea, privindu-l belicoasă peste ochelari, nu aceasta este atitudinea mea și o știți prea bine. Va fi foarte plăcut pentru mine să fac toate aranjamentele necesare în vederea acestui eveniment, iar domnul Ayres, președintele Comitetului Festivalului, vă va vizita pentru a discuta toate amănunțele. Va avea loc obișnuitul concurs de vite, bineînțeles, și bănuiesc că evenimentele ecvestre se vor desfășura ca de obicei. Speram să putem convinge Comitetul în privința reînvierii Cursei Șerifului Iacobin, dar domnul Ayres a făcut, la cererea mea, un studiu de fezabilitate și se pare că această intenție nu ar putea fi dusă la îndeplinire în mod satisfăcător în timpul care ne-a mai rămas până la începutul Festivalului. Așa încât mă tem că va trebui să ne mulțumim, în această situație, cu o simplă gymkhana*...

Deși prin sângele Uriașului, Malcolm căpătase darul limbilor, mai întâmpina încă, ocazional, dificultăți în a înțelege engleza secretarei sale. Numele Ayres, totuși, îl recunoscuse imediat. Îi era un nume chiar prea familiar; într-adevăr, știa aproape toate cuvintele care rimau cu el, căci o iubea pe Liz Ayres. Domnul William Ayres, președintele Comitetului Festivalului, era tatăl ei, și nici că se pomenise încuiat mai mare. Dar

* gymkhana - întrecere sportivă călare (eng.). (n.tr.)

invidia sau ranchiuna nu îi mai erau accesibile lui Malcolm, așa că trebuia să accepte. Trandafirul Englez plecă în grabă, fără îndoială pentru a mai răsfoi puțin prin Debrett* (ea era cea mai înflăcărată cititoare a lui, după Sir Walter Elliot†) și Malcolm se resemnă în vederea unei întâlniri cu persoana pe care o dispăcea cel mai mult pe lume.

Genealogia lui William Ayres începea din zorii secolului al cincisprezecelea. Tizul său își câștigase respectul superiorilor în bătălia de la Agincourt‡, când își aruncase arcul și dăduse de pe cal, cu mâinile goale, un cavaler francez complet echipat. Actualul William Ayres avea, fără îndoială, puterea fizică pentru a reedita fapta strămoșului său și, datorită ferocității sale neînfrânate, ar fi savurat o asemenea oportunitate. Era atât de masiv încât oamenii care îl vedeau pentru prima dată se întrebau adesea de

* John Debrett (1753 - 1822) a publicat în 1802 un almanah al nobilimii engleze, sub titlul „*Nobilimea Angliei, a Scoției și a Irlandei*”, lucrare creată prin compilarea mai multor genealogii, dar bazată doar pe fapte autentice. (n. tr.)

† Sir Walter Elliot – Personaj al romanului „*Persuasion*” de Jane Austen, care nu citește nimic altceva decât cărți despre nobilime. (n. tr.)

‡ Bătălia de la Agincourt (25 octombrie 1415) – luptă istorică dintre Anglia și Franța, în cadrul Războiului de o sută de ani. Victoria copleșitoare a regelui Henry V a revigorat prestigiul militar al Angliei și i-a întărit cererile în fața Franței. (n.tr.)

ce se mai chinuia cu tractoare și alte asemenea utilaje la ferma sa întinsă, din capul văii. Cu siguranță ar fi economisit bani și timp dacă ar fi tras el însuși plugul, la nevoie chiar și cu dinții. Totuși, în comparație cu cei doi fii ai săi, domnul Ayres era un pitic plăpând și simpatic, iar Malcolm se putea măcar consola cu ideea că la această întrevedere neplăcută nu avea să se vadă cu Joe sau cu Mike Ayres.

Malcolm hotărîse că trebuia ca, în fața domnului Ayres, să fie foarte neamț, căci interlocutorul său avea convingeri foarte puternice în privința străinilor bogați care cumpără case bune și vechi în Anglia.

– Este o ocazie extrem de importantă, spuse domnul Ayres, unul dintre momentele de vîrf ale anului, prin aceste locuri. Există de când mă știu eu. Când colonelul Booth încă mai avea conacul...

Domnul Ayres era văduv, și Malcolm cocheta cu ideea de a-l prezenta Trandafirului Englez, ar fi avut atâtea în comun...

– Sunt foarte interesat de tradițiile dumneavoastră, englezești, *natürlich*. Să sperăm că vom putea face această sărbătoare să fie de neuitat.

Domnul Ayres tresări ușor. Nu îi plăcea rasa germană, probabil deoarece capitulasera atât de nechibzuit înainte ca el să aibă vârsta necesară ca să se poată lupta cu ei în timpul războiului.

– Atunci poate că ați dori să invitați câțiva dintre localnici la conac, replică el. Ar fi o oportunitate deosebită de a vă cunoaște vecinii.

– Încântat, *das ist sehr gut*. Domnului Ayres nu îi plăcea nici limba germană. *Aber* – pe cine să invit? Încă nu îi cunosc pe cei din zonă.

– Lăsați totul în seama mea, spuse domnul Ayres. Dacă doriți, vă voi trimite o listă. Își bău ceaiul cu brutalitate – tot ce făcea părea să fie brutal. Ar trebui să iasă o sărbătoare frumoasă, anul acesta, mai ales gymkhana.

– Ce înseamnă gymkhana? întrebă Malcolm inocent. Noi nu avem un asemenea cuvânt.

– Cred că nu, răspunse domnul Ayres, care bănuise asta de la început. Încercă din răspuțeri să îi explice, dar nu era ușor. Oricine ar fi întâmpinat greutăți în descrierea unui concept atât de simplu și de fundamental; la fel de greu ar fi fost să îi explici unui orb ce este soarele. În cele din urmă, fu nevoit să renunțe.

– O să o pun pe fiică-mea să vă explice, spuse el optimist. Ea împreună cu logodnicul ei – încă nu au anunțat evenimentul, dar trebuie să o facă – probabil că vor lua parte la competiția principală. Și, departe de mine gândul, dar cred că au mari șanse să câștige. Bine, poate nu Liz, dar tânărul Wilcox – el e logodnicul ei...

Malcolm se lupta din greu să își păstreze calmul, iar în timp ce se chinuia, în California se înregistrau mișcări ușoare de pământ. Pentru că, deși nu se așteptase niciodată să iasă ceva din dragostea lui pentru Elizabeth Ayres, vestea că aceasta urma să se logodească și să se mărite îl făcea să vrea să spargă ceva. Din fericire pentru locuitorii din San Francisco, Malcolm reuși să se calmeze.

– Ah, ce bine, zise el prietenos. Deci veți face aranjamentele necesare cu secretara mea, da? Mi-a părut bine să vă cunosc. *Auf Wiedersehen*.

– O zi bună, domnule Finger. Domnul Ayres se ridică, blocând soarele pentru o clipă, și întinse o mână enormă. Malcolm se înfricoșă în timp ce i-o întâmpina cu propria mână. Mai dăduse o dată noroc cu domnul Ayres și era convins că strânsoarea uimitoare a fermierului îi rupsese vreun os pe undeva. Totuși, spre surprinderea sa, reuși să facă față stânsorii cu putere și fără pagube majore și, brusc, realizează că brațul său – mai mult sau mai puțin brațul lui Siegfried, Ucigașul de Dragoni – era tot atât, ba poate și mai puternic. Acest lucru îl făcu să se simtă mai bine, dar nu cu mult.

De îndată ce domnul Ayres plecă, Malcolm se așază furios și se calmă rupând un ziar. Încă nu au anunțat evenimentul, dar trebuie să o facă. În curând, în jurnalul local va apare un paragraf timid, probabil cu corp de literă saxon, urmat de o ceremonie la biserică, apoi de o recepție la Mistrețul Albastru – parcare plină de mașini Range Rover, șampania curgând în valuri (doar de data asta) și pește tocat pe biscuți micuți – și, astfel, spița arcașului de la Agincourt își va fi croit drum în secolul al douăzeci și unulea.

Soarta, își aminti Malcolm deodată, poate transforma și cel mai urât lucru într-o comoară. Ca întreaga ei familie, Liz era obsedată de cai. Ar fi putut fi o gymkhana de neuitat.

Când sosi și ziua festivalului, aleea principală

de la Combe Hall părea o coloană blindată în plus, într-atât de aglomerată era cu automobile de lux. Femei grase cu pălării și bărbați grași în costume multicolore – pe majoritatea Malcolm îi văzuse ultima dată enervând pe toată lumea la biroul de licitații din Taunton – se plimbau prin grădină, părând să ignore privirile mânioase ale grădinarilor, sau se uitau în casă prin ferestre pentru a vedea ce noi atrocități mai săvârșise noul și străinul ei proprietar. Malcolm, îmbrăcat impecabil și complet nepotrivit, cu un costum gri închis și cu pantofi din piele de crocodil (din partea lui Tarnhelm; Vorsprung durch Technik*, cum se spune pe Rin), reușea să pară cât mai autentic în rolul de gazdă timidă și încântătoare, în timp ce Trandafirul Englez se distra de minune prezentându-l nobilimii locale. Oferise (cu destulă generozitate, considera el) o gustare rece pe peluză pentru toți invitații de pe lista domnului Ayres, gustare pe care aceștia o devoraseră până la ultimul firicel de pătrunjel, necunoscând probabil zicala că nu există masă gratuită.

După ce ultima fâșie de carne fu smulsă de pe ultimul copan de pui, invitații se grăbiră ca un torent de tweed în Parc, unde Festivalul era în plină desfășurare. O formație lipsită de talent, compusă din bătrânei răutăcioși și copii posaci, cânta tare, dar nu destul de tare pentru a acoperi

* Vorsprung durch Technik - „Progres prin tehnică” (în germană în original), slogan publicitar folosit de un mare producător de automobile. (n. tr.)

hărmălaia ascuțită a Calității, asurzitoare și intimidantă ca bâzâitul albinelor furioase. Puteai vedea nenumărate animale domestice supraponderale închise în ȋarcuri, prezentări stupide, diferite utilaje de epocă și o turmă de oi care, politicoase, dar impasibile, ignorau eforturile câtorva ciobănești de a le convinge să facă lucruri ilogice. Totul era așa cum trebuia, desigur, iar piesa de rezistență a acestui decor pastoral era concursul de sărituri.

În timp ce își inspecta terenurile împestrite de boiernașii de țară, Malcolm fu încolțit de clanul Ayres: William, Michael, Joseph și, firește, Elizabeth. Fu prezentat celor doi frați înspăimântători, care rareori scoteau vreun sunet în prezența tatălui lor, și fetei familiei. Domnișoara Ayres era o frumusețe; avea cam un metru șaizeci înălțime, păr șaten deschis, ochi de un albastru pur și un zâmbet la lumina căruia puteai citi o carte. Malcolm, a cărui minte controla lumea, răspunse la zâmbet, expunând dantura perfectă a Ucigașului de Dragoni. Astfel se întâlniră cele mai frumoase două zâmbete din lume, mai strălucitoare decât orice reclamă la pastă de dinți, și totul doar de dragul politeții. Malcolm reuși să se abțină de la a striga „Uite, Liz, sunt eu, doar că arăt mai bine!” și ascultă atent cum fata pe care o iubea cu disperare în felul său ciudat, dar sincer, îi explica mecanic principiul gymkhanei. Malcolm nu asculta însă această explicație, deoarece, pentru a-i citi gândurile, folosea puterea câștigată prin sângele Uriașului. Era ușor de făcut și, cu excepția a una

sau două dintre fișele sale matricole, Malcolm nu mai citise în viața lui ceva mai descurajant. Pentru că, deși Tarnhelm îl făcuse cel mai frumos bărbat din lume, era evident că domnișoara Ayres nu judeca după aparențe. Pentru că Liz se întreba de cine îi amintea acest străin plicticos. De cine îi amintea? A, da. Malcolm Fisher ăla....

Malcolm zâmbi, ură familiei succes la concurs și se îndepărtă grăbit. După ce se asigură că nu îl vedea nimeni, se transformă rapid într-un măr și stătu pentru un moment într-unul dintre propriile garduri vii, liniștit de ideea că merii nu pot plânge. Dar chiar și merii pot fi ranchiunoși (întrebați orice botanist); și ce dacă lumea avea să sufere consecințele? Una dintre ultimele iluzii ale lui Malcolm fusese spulberată: crezuse întotdeauna că nu trezea nici o atracție în sexul opus doar din cauza înfățișării sale neinteresante, un handicap (susținea el) care nu era, în nici un chip, din vina lui, așa încât eșecurile sale în acest domeniu al strădaniei umane nu îi creau lui o imagine proastă, ci acelor care alegeau să facă astfel de judecăți superficiale și meschine.

Consecința firească a distrugerii acestei iluzii era că Malcolm voia din tot sufletul să facă ceva urât și rău și voia să i-o facă lui Philip Wilcox, de preferință în fața unei mulțimi de oameni pizmași. Își scutură ramurile, deranjând o mierlă, și reveni la forma umană.

Grație sângelui Uriășului, Malcolm putea înțelege toate limbile pământului și toate formele de comunicare, chiar și sunetele curi-

oase care ieșeau din megafoane. Concurenții din cursa principală erau rugați să se adune în manejul special. Cu intenția fermă de a se transforma într-un tăune și de a-i înțepa calul lui Philip Wilcox la momentul oportun, Malcolm își croi drum spre padocurile care formau un grajd temporar la umbra unui lăstăriș din colțul de vest al Parcului. Recunosc, la capătul rândului, țarcul familiei Wilcox. Iată și calul stând acolo.

Deodată, în mintea lui Malcolm încolți o idee trimisă, fără îndoială, de Împăratul Muștelor. Ce ar fi dacă...? Nimeni nu îl vedea; atenția tuturor se pare că era atrasă de un puști gras, în pantaloni de călărie, și de poneiul acestuia. Malcolm se făcu invizibil și cu mare grijă (căci îi era frică de cai) mână armăsarul lui Philip Wilcox afară din țarc și în adâncul lăstărișului încurcat, unde îl priponi bine de un copac. Apoi, cu pumnii strânși, se deghiză într-o copie exactă a animalului și se întoarse în țarc. Avea să fie greu, dar nu conta.

– Și, l-ai văzut pe noul proprietar? întrebă mătușa Marjorie, așezându-se confortabil pe un balot de paie. Nu credeam să apuc ziua în care un străin...

– Doar câteva minute, replică Liz Ayres. Învățase, de-a lungul anilor, arta de a separa întrebările de comentariile din frazele mătușii sale și de a strecura răspunsuri în timpul pauzelor de respirație sau a altor întreruperi.

– Cum e? Problema cu majoritatea nemților...

– Nu știu. Pare destul de agreabil, într-un mod

stupid, dar nu am schimbat decât câteva cuvinte.

– Ei, cred că ar trebui să-i fim cu toții recunoscători pentru că ne-a permis să punem în mijlocul parcului său un șanț cu apă pentru sărituri. Deși nu cred că îi pasă sau că i-a păsat vreodată. Colonelul Booth nu ne lăsa niciodată, dar el era un om dificil, uneori. Îmi aduc aminte...

– De fapt, nu cred că îl interesează conacul prea mult. Liz se întreba dacă mătușa Marjorie încheiase vreodată în viață o frază din proprie voință. Probabil că nu. Am auzit că nu face *nimic*, pur și simplu stă toată ziua în casă. Tati spune că... a, uite-l și pe Joe.

Simpatiile lui Elizabeth Ayres în cursa principală erau împărțite tragic în două, pentru că cei doi favoriți erau fratele și logodnicul ei. Joe era un călăreț mai bun, dar calul lui Philip părea să fi intrat într-o formă de zile mari, chiar la momentul potrivit. Nu mai departe de săptămâna trecută Philip spunea că vrea să îl vândă; probabil că armăsarul auzise (uneori parcă ar fi oameni) căci astăzi plutea peste obstacole ca un harrier*. Chiar și mătușa Marjorie, care în materie de sărituri călare era adepta entropiei,

* Harrier – Specie comună de uliu, prezentă în aproape toată lumea. Rasă de câini de vânătoare, folosiți, în special, pentru vânarea iepurilor și a vulpilor. Numele de harrier îl poartă și un tip de avion de vânătoare. (n.tr.)

fusesse nevoită să recunoască faptul că animalul nu era prea rău.

– Pariez pe prietenul tău, spuse mătușa Marjorie. Cum îl cheamă pe calul lui? E nemaipomenit, astăzi. Ca și cum ar fi *înțeleș*.

Avea dreptate. Philip susținuse întotdeauna că inteligența nu era punctul forte al bătrânului Mayfair. Orice animal care este în stare să ia o pungă de hârtie sau un Mini ruginit drept o haită de lupi și să reacționeze în consecință nu prea are șanse să câștige un campionat de șah, iar această lipsă de agilitate mintală, în contrast cu cea fizică, dăduse naștere uneia dintre cele mai istețe vorbe ale lui Phillip. Chiar dacă i-ai pune apa în față, spunea el, probabil că Mayfair nu și-ar da seama să bea. Dar astăzi calul nu călcase deloc greșit, nici la propriu, nici la figurat.

– Domnul Joseph și Moonbeam, zise megafonul. Un murmur străbătu mulțimea, căci părea o greșeală ca Joe să călărească pe cal și nu invers. Joe era evident cel mai puternic dintre cei doi, așa cum Moonbeam era în mod clar cel mai inteligent. Mătușa Marjorie, care era, ca mulți din clasa ei socială, un fel de centaur rafinat, se aplecă și își fixă ochii mari și strălucitori asupra calului și a călărețului.

– Uită-te la genunchii lui, murmură ea. Doar *uită-te* la ei.

Joe făcu tot ce putea, dar opinia generală fu că tot ce putea el nu era îndeajuns de bine. „Douăsprezece greșeli”, zise megafonul, iar mătușa Marjorie dădu din cap cu tristețe.

– Fraierul, spuse ea, de ce n-o fi folosit o martingală*? Când eram eu mică...

– Iertați-mă, zise una dintre cele trei fete frumusele care tocmai reușiseră să ajungă în față. Este evident că știți totul despre ce se întâmplă aici. Ne puteți explica și nouă? Nu știm nimic despre cursele de cai.

– Nu e o cursă, sunt sărituri, răspunse mătușa Marjorie fără să se întoarcă.

– Aha, spuse cea mai tânără dintre cele trei fete. *Înțeleg.*

– Nu ați mai fost la nici un concurs până acum? întrebă Liz cu blândețe.

– Nu, răspunseră cele trei în cor. Era adevărat. Pe fundul Rinului sunt prea puține gymkhane și nici un concurs. Și acolo își petrecuseră ultimele două mii de ani cele trei fete, Fiicele Rinului, Flosshilde, Wellgunde și Woglinde. Mai erau curse de păstrăvi, dar nu e același lucru.

– Ei, spuse mătușa Marjorie pe un ton răbdător, ca și cum i-ar fi explicat unui sălbatic cum se folosește furculița, scopul este să faci calul să sară peste toate obstacolele.

– De ce? întrebă Flosshilde. Woglinde se încruntă la ea.

– Pentru că dacă nu reușești, greșești, răspunse mătușa Marjorie. Și dacă greșești mai mult decât ceilalți, pierzi.

– Asta explică totul, spuse Flosshilde, voioasă. Mulțumim.

* Martingală – curea de la ham, în formă de furcă, care nu permite calului să se ridice în două picioare (n. tr.)

– Domnul Philip Wilcox, pe Mayfair, anunță megafonul.

Mătușa Marjorie se întoarce către Fecioarele Rinului, care se amuzau făcând jocuri de cuvinte îngrozitoare pe marginea termenului „greșeală”.

– Fiți atente, le îndemnă ea. E foarte bun.

Fiicele Rinului își iau cele mai serioase fețe (care nu erau prea serioase, în termeni absoluți) și îi acordă cea mai mare atenție lui Philip Wilcox și calului său obosit, dar hotărât. Când calul trece pe lângă ea, Flosshilde tresări brusc, ca și cum l-ar fi recunoscut, dar Wellgunde o înghionți și Flosshilde își reveni.

– Vedeți, spuse mătușa Marjorie, și-a luat avânt încet, a calculat bine și – oh.

– De ce s-a oprit? întrebă Woglinde. Parcă spuneți că trebuie să sară peste gardurile alea.

Mătușa Marjorie, ridicându-și vocea peste oftaturile și șoaptele mulțimii, le explică faptul că asta se numea refuz.

– Și pierde puncte pentru asta?

– Da, răspunse Liz, cu sufletul la gură.

– Încă mai poate face puncte, zise mătușa Marjorie, încercând să își păstreze calmul în această situație de criză. Cred că o să o ia pe partea cealaltă, acum. Da, exact cum mă așteptam.

– Iar s-a oprit, zise Woglinde.

– Așa e, spuse Liz. Oare de ce?

– Are voie să lovească animalul cu bățul ăla? întrebă Flosshilde. Cred că îl doare tare rău.

– Cred că e o cruzime, spuse Wellgunde.

– Cred că acum o să încerce la poartă, zise mătușa Marjorie, nervoasă. O, Doamne, iarăși...

– Cred că el e de vină, că lovește calul cu bățul, spuse Wellgunde. Dacă aş fi în locul calului, aş da de pământ cu el.

– Treizeci şi trei de greşeli, râse megafonul.

– E mult? întrebă Flosshilde. Mătuşa Marjorie confirmă că era cam mult.

Era clar că Philip Wilcox avea dificultăţi să judece limpede în chicoteala răutăcioasă, generală. Singura săritură pe care nu o încercase încă era cea peste şanţul cu apă. Întoarse capul lui Mayfair în partea cealaltă, îi promise un măr dacă reuşea şi fabrica de clei dacă nu, şi îl îndemnă cu călcâiele, ca de obicei. Mayfair începu să se mişte uşor, ritmic, înspre obstacol.

– Haide, spuse mătuşa Marjorie, cu răsufierea tăiată. Ai destulă viteză. Haide...

Nimic, dar nimic pe lumea asta nu amuză mai mult oamenii decât imaginea unui om matur, complet îmbrăcat, care cade în apă; mai devreme sau mai târziu rasa umană va trebui să accepte acest fapt. Însă pentru Fiicele Rinului (care nu sunt umane, ci au fost create printr-o fuziune unică şi absolut accidentală a forţelor naturii) părea ciudat că această întâmplare nefericită provoca asemenea hohote de râs tuturor celor prezenţi, inclusiv megafonului. Chiar şi Wellgunde îl compătimea, deşi era de părere că individul o meritase, pentru că lovise calul cu bățul. Privi în jur ca să vadă dacă era chiar singura care nu râdea şi văzu că cel puţin tânăra de lângă femeia cea grasă nu părea să se amuze. Părea să fie complet calmă, iar faţa ei era întruchiparea liniştii sufleteşti, aidoma unei

Madone renascentiste. Poate că e și ea nemuritoare, gândi Fiica Rinului. Sau poate e doar iritată.

– Mă bucur tare mult că, a câștigat Joe, până la urmă, spuse Liz ridicându-se. Mergem să bem un ceai?

Revenit încă o dată la forma umană, Malcolm se târî în casă și se prăbuși pe un scaun. Era complet stors de puteri, gura îi era julită și umflată, spatele și coapsele îl dureau și își sucise un mușchi la gât atunci când se oprise brusc în fața șanțului cu apă. Întreaga acțiune îi făcuse cam la fel de mult rău ca și lui Philip Wilcox, și avea presimțirea că nu meritase efortul. Un minut și ceva de invidie neînfrânată din partea lui era, probabil, cel mai rău lucru care se putea întâmpla universului, și argumentul său inițial, cum că orice l-ar fi umilit pe Philip Wilcox trebuia să fie de bun augur pentru întreaga lume, părea cam șubred acum că se gândea la el. Nu putea decât să spere că urmările nu aveau să fie prea tragice.

Făcând un efort, Malcolm se ridică în picioare și se împletici înapoi în Parc. Din fericire festivalul se apropia de final și, într-o oră și ceva, toate mașinile care ascundeau iarba de lumina soarelui vor fi în drum spre casă. Pentru că așa e în Somerset. Mergi cu treizeci de kilometri pe oră în spatele cisternei cu lapte. Tot ce mai avea de făcut era să ofere premiile. Asta însemna, desigur, să stea în picioare, în public, și să spună ceva coerent; rămase nemișcat o clipă. Ar fi

trebuit să simtă o frică îngrozitoare la gândul chinului ce urma, dar nu simțea. Încercă să se simtă înspăimântat, dar reacția scontată refuza să apară. Își ridică sprâncenele și își spuse de câteva ori „Măi să fie...”

În timp ce Malcolm stătea pe podium înmânând medalii, cele trei Fiice ale Rinului îl studiau cu atenție prin ochelarii de soare.

– Nu, nu îmi spune, șopti Flosshilde. Îmi amintesc imediat.

– Siegfried, zise Wellgunde. E Siegfried. Ce tupeu!

– De ce să nu fie Siegfried, dacă așa vrea el? șopti Woglinde. Cred că i se potrivește.

– În sfârșit... Flosshilde ridică din umerii ei subțiri. O luăm de la capăt.

Malcolm dădea mâna cu Joe Ayres și îi spunea „Felicitări”. Joe Ayres suspină și își retrase mâna; bănuia că strânsoarea puternică a neamțului îi dislocase un deget.

– Ar fi putut fi mai rău, zise Flosshilde, dacă ne gândim... Se opri brusc și o trase de braț pe Wellgunde. Uite, șopti ea, acolo, lângă părul ăla. Uite cine e!

– Nu! Ochii lui Wellgunde sclipeară de emoție în timp ce urmărea direcția indicată de degetul Flosshildei; ca rezultat, o pară se coapse prematur. Nu pot să cred!

– Nu pare să fi îmbătrânit o zi, spuse Woglinde, cu afecțiune.

Celelalte două se strâmbară la ea.

Malcolm îl recunoscuse pe Alberich imediat. Pe

măsură ce prințul nibelungilor se apropia, inima lui Malcolm părea să cedeze. Nu că nibelungul ar fi fost o prezență înfricoșătoare; nu era decât un omuleț scund, îndesat, cărunt, cu o pelerină închisă la culoare. Nu avea rost să fugă, așa că rămase locului, în timp ce Alberich se apropie și îi întinse mâna. Malcolm ascunse Inelul în pumn și își duse mâinile la spate.

– Îmi pare rău, spuse Alberich în germană, v-am confundat cu altcineva.

– A, da?

– Cu cineva pe care l-am cunoscut în Germania, de fapt. Semănați foarte bine, de la distanță. Dar cred că el era un pic mai înalt.

– Nu cred, replică Malcolm fără să se gândească.

Alberich râse.

– De unde să știți? Dar aveți dreptate. Nu era mai înalt.

– Mă numesc Manfred Finger, reuși Malcolm să rostească. Sunt proprietarul conacului.

– Hans Albrecht. Alberich zâmbi din nou. Nu știu prea multă lume în Anglia. Dar poate cunoașteți dumneavoastră pe un prieten de-al meu care stă prin zonă.

– Cred că nici eu nu cunosc prea multă lume, răspunse Malcolm străduindu-se să zâmbească. Nu stau aici decât de puțin timp.

– Ei bine, acest prieten al meu este o persoană deosebită, așa că probabil îl știți. Malcolm Fisher. Îl cunoașteți?

– Orice prieten al lui Malcolm este și prietenul meu, răspunse Malcolm, sincer. Dar nu îmi

amintesc să îmi fi vorbit de dumneavoastră.

– Așa e el. Alberich își masa al patrulea deget de la mâna dreaptă, ca și cum l-ar fi durut. Am artrită, explică el. Oricum, dacă îl vedeți înaintea mea, amintiți-i, vă rog, că are ceva ce îmi aparține. Un inel din aur și o pălărie. Ambele sunt lipsite de valoare, dar le-aș vrea înapoi.

– Din păcate, Malcolm nu prea a fost în apele lui, în ultima vreme, spuse Malcolm. Dar am să îi amintesc dacă îl văd înaintea dumneavoastră.

– Da? Mi-ați face un mare serviciu. Și transmiteți-i toate cele bune din partea mea. Alberich se întoarse să plece, dar se opri. A, că veni vorba, zise el în engleză. Mi-a plăcut calul tău. La revedere.

De parcă nu ar fi fost suficient, Malcolm auzi la ultimul jurnal de știri că două avioane de pasageri evitaseră în ultima clipă o coliziune deasupra Manchester-ului, în aceea după-amiază. Dacă s-ar fi lovit, spunea crainica, probabil că mai mult de cinci sute de oameni și-ar fi pierdut viețile. Se desfășura o anchetă, dar, probabil, cauza incidentului fusese eroarea umană.

6

Pe cerul albastru închis al nopții, de deasupra dealurilor Mendip, cineva cu o vedere pătrunzătoare ar fi putut distinge două puncte mici, negre, care ar fi putut fi doi corbi, dacă nu ar fi zburat prea sus.

– Era pe aici pe undeva, spuse Gând.

– Așa ai zis și ultima dată, replică Memorie. Îl dureau aripile și nu mai mâncase de șaisprezece ore. În tot acest timp, el și colegul său făcuseră ocolul pământului de douăzeci și patru de ori. Se părea că orice putea să facă soarele, ei făceau mai bine.

– În regulă, spuse Gând, n-ai decât să nu mă crezi, puțin îmi pasă. Dar eu știu că e acolo jos, undeva. Sunt sigur că am auzit chemarea Inelului.

– Mai degrabă era Radio Bristol, zise Memorie. Oboseala îl făcuse nervos.

Continuară să zboare în liniște, făcând un tur al regiunilor Somerset, Avon și Devon. În cele din urmă nu mai avură unde să se ducă și aterizară pe acoperișul de paie al unui hambar de la marginea Dulverton-ului.

– Cum poți să auzi Inelul? întrebă Memorie. Eu nu pot.

– De obicei, nici eu. Se întâmplă din când în când. Dar nu durează niciodată destul timp ca să-l pot localiza.

Un liliac nesăbuit zburătăci spre ei, curios să afle cine erau cei doi străini. Corbii se întoarseră și se holbară la el, înnebunindu-l de frică.

– Dacă e vorba de licența radio, spuse liliacul, banii sunt pe drum.

– Ce-ar fi să te faci pierdut? zise Memorie, și liliacul își dădu toată silința să se supună. Fiind dotat, însă, cu un radar natural, nu i se păru prea ușor.

– Wotan e într-o dispoziție foarte proastă, zilele astea, spuse Gând. Nu e deloc fericit.

– Nimic nou.

– A căutat indicii peste tot. Ieri a coborât într-o mină de cositor din Bolivia și a ieșit plin de praf.

– Aș fi putut să îi spun că nu o să găsească nimic în Bolivia, zise Memorie. Poate ar trebui să ne despărțim. În felul ăsta am acoperi mai mult teren. Tu ieși o emisferă, eu pe cealaltă, ceva de genul ăsta.

Gând analizează propunerea un moment.

– Nu, nu merge. Nu ai ști unde să mergi, iar eu nu mi-aș aminti pe unde am fost. Ne-am pierde timpul amândoi.

– Cum vrei tu.

– Vrei să mergi de unul singur?

– Lasă.

Gând mai voia să spună ceva, dar se opri.

– Ascultă. Auzi?

– Ce?

– E Inelul din nou. Pe undeva pe acolo. Arată cu aripa înspre est. Nu e prea departe.

– Cât de departe?

– Nu știu, s-a oprit din nou.

Memorie clătină din cap.

– Mă gândesc să renunț la toate astea, zise el.

– Cum adică?

– La zburat peste tot și restul. Adică, ce rezolv cu astea?

– E și asta o slujbă.

– Da? Memorie se aplecă înainte și prinse o molie. Era acră. Uită-te la cumnatul meu. După mine e o hahaleră lipsită de talent. Făcea comisioane pentru Zeița Lunii. Apoi și-au luat un telex și a rămas de capul lui. Așa că și-a făcut propria firmă de curierat – acum vreo cinci ani – și uite-l, acum. Are un cuib în cea mai înaltă pădure din Saxonia, încă unul în Ardeni, pentru iarnă și fac pariu că nu mănâncă molii.

– Cuiburile nu înseamnă totul, zise Gând. Mai e și satisfacția muncii. Călătorești. Ești în serviciul comunității.

– Știu, spuse Memorie. În loc să ne tot învârtim degeaba, ce-ar fi dacă le-am urmări pe fete sau pe Alberich? Poate ei știu ceva în plus.

Gând analizează propunerea.

– S-ar putea. Merită încercat... Se opri și ambele păsări tăcură un moment. Iar începe. În mod sigur e pe acolo, pe undeva.

– Dă-l încolo, spuse Memorie. Hai să le găsim pe Fiicele Rinului.

Malcolm dormi prost în acea noapte. Reușise să își scoată din minte imaginea celor două avioane, dar nu putea să ignore așa de ușor întâlnirea cu Alberich. Îi fusese frică, mai rău ca niciodată, și, cel mai groaznic, nu știa de ce. Era

mai înalt și mai puternic decât nibelungul și putea să se facă și mai înalt și mai puternic, la nevoie. Țsta era scopul lui Tarnhelm. Dar Alberich avea ceva care făcea ca puterile magice ale lui Malcolm să pară irelevante; nibelungul avea autoritate, iar Malcolm nu își putea permite să ignore asta.

Se uită la ceas; era două și jumătate dimineața. Cochetă cu ideea de a se transporta în Los Angeles sau în Adelaide, unde era lumină și putea să bea o cafea fără să trezească servitoarea. Era pe punctul să și facă așa, când auzi un zgomot pe coridor.

Combe Hall era plină de zgomote inexplicabile, pe care toți cei întrebați le puneau pe seama instalațiilor sanitare. Dar ceva îi spunea lui Malcolm că țevile scot un gălgâit, nu zgomote care duc cu gândul la cineva mergând tiptil. Fără să înțeleagă de ce, știa că se afla în pericol, și ceva îi spuse că era momentul să devină invizibil.

Ușa dormitorului său era închisă, și Malcolm se așează lângă ea. Afară se auziră pași care se opriă. Urmă un răcâit, un clinchet și ușa se deschise ușurel. Recunoscuse figura lui Alberich și, pentru un moment, îngheță de frică. Apoi realizează că era considerabil mai mare decât Alberich și, în plus, invizibil. Nibelungul se strecură în cameră și se apropie pe vârfuri de pat. Când se aplecă asupra acestuia, Malcolm îi trase un șut.

Ar fi fost nedrept ca Malcolm să spună că nu își cunoștea propria forță. Își știa prea bine forța

(sau, mai bine zis, lipsa ei), dar nu se obișnuise, încă, cu puterea lui Siegfried, Ucigașul de Dragoni. Prin urmare, îl lovide pe Alberich chiar foarte tare. Intrusul scoase un strigăt puternic de durere și căzu.

Malcolm era îngrozit. Prima lui impresie fu că îl ucisese pe Alberich, dar o tânguială lungă și directă, care venea dinspre victima sa, îl convinse că nu era așa. Următoarea sa reacție fu să se scuze.

– Îmi pare rău, zise el. Ce naiba faci aici?

– Idiot neîndemânatic ce ești, răspunse prințul nibelungilor, mi-ai rupt piciorul.

Malcolm realizează că Alberich o merita și îi și spuse asta. De fapt, sugera el, Alberich era foarte norocos să scape doar cu atât, deoarece probabil că se furișase cu intenția de a comite o crimă.

– Nu fi prost, zise Alberich. Nu voiam decât Inelul. O spusese de parcă venise să împrumute și el o ceașcă de zahăr. Acum, să vorbim despre piciorul meu rupt.

– Las-o baltă.

– Nu pot. Cheamă un doctor.

– Crezi că ți se cuvine totul, nu? spuse Malcolm sever. Ești dușmanul meu de moarte. De ce nu... ei, bine, de ce nu aș scăpa de tine, chiar acum?

Alberich râse.

– Tu? zise el neîncrezător. Și cine te crezi, Jack Spintecătorul?

– Aș putea să fiu, dacă aș vrea, răspunse Malcolm. Nibelungul îl ignoră.

– N-ai putea să ucizi nici o muscă, rânji el. Asta e problema ta. Nu o să ajungi nicăieri în viață dacă nu o să îți schimbi atitudinea. Și nu ți-a spus nimeni că nu e politicos să fii invizibil când ți se vorbește?

– Vorbești ca maică-mea, replică Malcolm.

Deveni vizibil și Alberich se încruntă la el.

– Văd că încă te dai drept cine nu ești, zise el.

– Sunt cine vreau eu. Nu îmi mai e frică de tine.

– Mă bucur să aud asta. Poate acum îmi aduci un medic.

– Și un polițist, spuse Malcolm ca să îl sperie. Ești un spărgător.

– Nici să nu îndrăznești, replică Alberich, dar Malcolm văzu că era speriat. Era remarcabil. Cu câteva minute în urmă, el era cel paralizat de frică. Acum, situația i se părea aproape comică. Totuși ar fi trebuit să cheme un doctor. Se duse la telefonul de lângă pat.

– Nu un astfel de medic, spuse Alberich iritat. Ce crezi că sunt, om?

– Și ce medic vrei? Întrebă Malcolm.

– Unul potrivit. Un nibelung.

– Bine, și cum vrei să îl găsesc, caut în Pagini Aurii?

– Nu fi ironic. Folosește Inelul.

– Pot să fac asta? Malcolm era surprins.

– Bineînțeles că poți. Freacă Inelul de nas și cheamă un doctor.

Deși avea senzația că era ținta unei glume, Malcolm făcu așa cum i se ceruse. Dintr-odată, un omuleț scund, îndesat, cu o piele foarte

palidă se materializă lângă el, purtând ceva asemănător unui sac.

– M-ai chemat? întrebă nibelungul.

– De unde ai apărut? întrebă Malcolm.

– Din Nibelheim, de unde crezi? Unde e pacientul?

Medicul îi făcu ceva la picior lui Alberich, folosind o cheie fixă și un borcan cu unguent și dispăru la fel de brusc cum apăruse.

– Asta e util, zise Malcolm. Pot să chem nibelungi oricând vreau eu?

– Bineînțeles, răspunse Alberich. Deși, de ce ai vrea asta este o altă problemă. În mare, sunt persoane foarte plictisitoare.

Malcolm ridică din umeri.

– Oricum, ce îți mai face piciorul?

– Mă doare rău. Dar se vindecă.

– *Se vindecă?* Dar parcă spuneai că e rupt.

– Așa era, replică Alberich cu calm. Și acum nu mai e. Pentru asta era doctorul. O să fie țeapăn o zi sau două, dar n-am ce-i face. Dacă te apuci să lovești oameni, ar trebui să te aștepti să provoci durere și suferință.

Malcolm căscă.

– În cazul ăsta, poți să pleci și să mă lași în pace, spuse el. Și să nu te mai prind pe aici, dacă nu vrei să dai de belea.

Această bravadă nu convinse pe nimeni. Alberich nici nu încercă să se miște, ci stătea în continuare pe podea, frecându-și genunchiul, până când Malcolm, neștiind ce să facă, îi oferi ceva de băut.

– Credeam că nu o să mă mai întrebi, spuse

Alberich. Aș vrea un șnaps mare, te rog.

– Nu cred că am așa ceva, zise Malcolm.

– Se presupune că ești neamț. Bine, dă-mi ce ai la îndemână, dar să nu fie sherry. Nu îmi place sherry-ul.

Așa că Malcolm se trezi împărțind o sticlă de gin cu prințul nibelungilor la ora trei dimineța. Nu era ce ar fi vrut el să facă, mai ales după o zi obositoare, dar simplul fapt că putea să o facă era destul de impresionant. Alberich nu mai încercă deloc să ia Inelul; nici măcar nu mai abordă subiectul până când Malcolm însuși nu îl deschise. În schimb, vorbi mult despre sănătatea sa, mai exact despre digestia sa.

– Homarul, remarcă el de mai multe ori, îmi provoacă arsuri îngrozitoare la stomac. Iar agrișele...

Pe scurt, nu avea de ce să se teamă de Alberich și Malcolm descoperi chiar că îl compătimea, pentru că, cel puțin din propriile spuse, nibelungul avusese o viață destul de grea.

– Nu aurul îl voiam, zise el. Voiam să mă răzbun pe femeile alea afurisite.

– Care femei?

– Fiicele Rinului. Nu o să te plictisesc cu toate detaliile. E o poveste urâtă. Alberich se mai servi cu niște gin. Mă plimbam și eu pe malul Rinului, într-o frumoasă seară de vară, iar fetele astea, îmbrăcate cu niște haine cât batistele...

– Știu toate astea, spuse Malcolm.

– Le știi? zise Alberich, cam dezamăgit. Bine, nu contează. Dar nu am vrut putere sau bani – deși mi-ar fi plăcut, nu zic nu – e vorba de principiu.

Știi cum e să ți se ia ceva pe nedrept. Te înfurii. Te simți înșelat. Și dacă acel lucru care ți s-a luat este controlul lumii, te simți chiar foarte înșelat. Nu că aș *vrea*, în mod special, să controlez lumea – nu cred că aș fi bun la asta. Dar e ca și cum nu ai fi fost invitat la o petrecere, te simți înșelat, chiar dacă nu te-ai fi dus nici dacă te-ar fi invitat. Știu că nu e o explicație prea bună... Poți să capeți o obsesie, știi? Mai ales dacă e singurul lucru la care te-ai gândit în ultima mie de ani.

– Nu ai găsit ceva de făcut, ca să mai uiți? Să te angajezi, de exemplu?

– S-ar putea să ți se pară ciudat, dar postul de stăpân al lumii timp de patruzeci și opt de ore – atât mi-au lăsat Inelul – nu te califică pentru vreo slujbă. Și m-au și gonit din Nibelheim.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Nu pot să îi acuz. I-am făcut sclavii mei și i-am pus să extragă aur pentru mine. N-au fost prea încântați.

– Și ce ai făcut de atunci?

– M-am învățat de colo-colo, plin de tristețe, plângându-mi de milă. Și, bineînțeles, căutând Inelul. Și am lucrat puțin, pe cont propriu, în domeniul metalurgiei ca să mănânc și eu o pâine. Uite cartea mea de vizită.

Scoase o un cartonaș din portofel. Pe el scria „Hans Albrecht și asociații. Ingineri și contractori minieri, fondat 900 d.Ch.”

– Mulți cred că data e o greșeală de tipar, spuse Alberich, dar nu e. Oricum, asta am făcut, și mi-a mers tare rău.

– Mai bea ceva, sugeră Malcolm.

– Ești un drăguț, răspunse Alberich. Ai grijă, dacă beau prea mult îmi dau stomacul peste cap. Ți-am mai spus?

– Da.

Alberich dădu trist din cap.

– Știu că te plictisesc. Dar să îți spun ceva folositor. Chiar dacă nu îmi dai mie Inelul, nu îl lăsa pe Wotan să pună mâna pe el.

– Nici nu aveam de gând, zise Malcolm. Mai vrei un pahar?

– De ce nu? Pe urmă trebuie să plec. E târziu și tu ai tras ca un cal toată după-amiaza. Știu că e obositor. Deci, ziceam de Wotan. Nu știu cum ai reușit, dar ai convins Inelul să facă ce vrei tu. Sincer să fiu, nu pentru asta l-am făcut. De fapt, nici nu mai știu pentru ce l-am făcut. E mult de atunci. Oricum. Mai ai apă tonică?

– Nu. Îmi pare rău.

– Nu contează. Despre Wotan. Este șiret, foarte șiret. Dar, dacă ai Inelul la degetul mic...

Malcolm se gândi la ceva foarte amuzant.

– Nu am Inelul la degetul *mic*, ci la cel *mijlociu*.

Traseră o porție zdravănă de răs pe tema asta.

– Nu, acumă serios, spuse Alberich, dacă poți convinge Inelul să facă ce vrei tu, atunci Wotan nu îți poate face nimic, decât dacă vrei și tu.

– Dar nu vreau să îmi facă nimic. Vreau să plece.

– Asta crezi tu. Cum îți spuneam, Wotan e șiret. Șiret, șiret, *șiret*. Dacă nu ești foarte atent, o să te aducă unde îi convine lui, te asigur.

– Cum o să reușească?

– Asta, prietene, rămâne de văzut. Vremea

armelor și a violenței a trecut, din păcate. Acum istețimea dă rezultate. La fel e și în industria minieră. Ți-am mai spus asta?

– Da, minți Malcolm. Continuă cu Wotan.

Alberich se uită pe fundul paharului. Din nefericire, acolo nu mai era nimic de văzut. Ridică sticla, dar era goală.

– Toată ziua de mâine o să am o indigestie înfiorătoare, zise el cu tristețe. Să nu crezi că nu există combustie spontană. Sufăr, în continuu, de așa ceva. Wotan nu poate să îți ia Inelul, dar te poate face să i-l dai de voie bună. Și, înainte să mă întrebi, nu știu cum o va face, dar va găsi el ceva. Ai niște Dicarbocalm?

– Pot să îți fac un sandviș.

– Un sandviș? După ce mi-ai rupt piciorul mai vrei să mă și omori? Nu, Malcolm Fisher, să nu dai Inelul din mână. Dacă nu pot să îl am eu, mai bine să îl păstrezi tu. Va fi în siguranță la tine, până când o să fii gata să mi-l dai.

Lui Malcolm nu prea îi conveni. Alberich râse.

– Să mi-l dai de bună voie, vreau să zic. Dar asta nu se va întâmpla până când nu va mai fi un simbol al puterii, ci o simplă bijuterie veche. Se va întâmpla, ascultă la mine. Ai să vezi.

– De unde știi?

– Nu știu. Alberich se ridică nesigur în picioare. Trebuie să plec.

– Ce-ți mai face piciorul?

– A, piciorul e bine. Stomacul mă îngrijorează. Întotdeauna mă îngrijorează stomacul. Noi, piticii de sulf, am fost creați din fluxul primar al miezului pământului. Am existat și vom exista

întotdeauna, într-o formă sau alta. Putem fi omorâți, bineînțeles, dar dacă nu o face nimeni, suntem nemuritori. Însă, când ești făcut în mare parte din sulf, suferi de arsuri stomacale și nu ai ce-i face. În ultimele nu știu câte milioane de ani, am încercat toate remediile pentru dispepsie care au fost inventate vreodată și toate sunt inutile. Toate. În viața mea, doar o dată nu am avut indigestie. Știi când? În cele patruzeci și opt de ore cât am avut Inelul. Noapte bună.

– Poți să rămâi aici, dacă vrei, zise Malcolm.

– E drăguț din partea ta, dar am o cameră la Mistrețul Albastru. Aerul proaspăt o să mă limpezească la cap. Nu-i nevoie să mă conduci.

– Că mi-am amintit. Cum ai intrat?

– Pe ușa din față. Mă pricep la încuietori.

– Și cum m-ai găsit prima dată?

– Simplu. Am mirosit Inelul. Odată ce ai început să-l folosești nu a fost nici o problemă.

Alberich se duse la ușă, apoi se întoarse.

– Știi ceva, Malcolm Fisher? zise el. Nu-mi face plăcere să o spun, dar îmi ești simpatic. Într-un fel. Până la un punct. Deocamdată poți să păstrezi Inelul. Îmi place ce faci cu el.

Malcolm voia să spună ceva, dar nu îi venea nimic în cap.

– Și, dacă vreodată ai nevoie... Eh, lasă. Noroc.

Câteva minute mai târziu, Malcolm auzi ușa de la intrare trântindu-se. Se băgă la loc în pat și stinse lumina. Era aproape dimineată și era tare obosit.

Doi corbi stăteau pe stâlpul de telegraf din

fața Mistrețului Albastru din Combe.

– Sigur vine de undeva de aproape, spuse Gând.

Memorie încercase toată ziua să audă Vocea și deja nu mai credea în ea.

– Te-ai cam surmenat, zise el. Poate ar trebui să îți iei câteva zile libere. Nici unul dintre noi nu poate auzi Inelul. E imposibil.

Pe drumul de sub ei, un omuleț scund aștepta ca portarul să îi deschidă ușa hotelului. Gând dădu din aripi ca să îi atragă atenția partenerului său.

– Uite, șopti el. Acolo, jos.

– E Alberich, replică Memorie. Oare ce face aici?

– Ți-am spus, zise Gând. Ți-am spus, și n-ai vrut să crezi...

– Bine, gata, răspunse Memorie agitat. Asta nu dovedește nimic, nu? Adică ar putea să fie aici din cu totul alte motive.

– Cum ar fi?

Memorie își privi cu atenție propriile gheare.

– Nu știu, zise el. Dar tot nu înseamnă...

– Haide, spuse Gând, l-am găsit. E undeva în satul ăsta. Mai bine i-am zice lui Wotan.

– O, nu. Memorie dădu din cap. N-ai decât să o faci tu. Dacă ne înșelăm, și Wotan vine până aici să caute potcoave de cai morți, dintr-o prostie...

– Atunci, ce facem?

Își scormoniră creierii pentru un moment, dar degeaba. Apoi Gând avu o inspirație.

– Știu, spuse el. Îi zicem lui Loge. Apoi va fi treaba lui să îi comunice Șefului.

Cei doi corbi râseră răutăcios.

Alberich se trezi în dimineața următoare mahmur, cu inima slăbită și cu indigestie. Luă un taxi spre Taunton, unde află că pierduse trenul spre Londra și că era nevoit să stea o oră întreagă într-unul dintre cele mai plictisitoare și mai jalnice orașe prin care trecuse vreodată în foarte lungă sa viață.

Singura soluție posibilă era să bea o ceașcă sau două cu cafea tare și bună, și plecă să găsească așa ceva. Stând într-o cafenea înfiorător de ternă de pe bulevardul Kingston, încercă să enumere în minte toate variantele de acțiune care îi mai rămăseseră, dar descoperi că judecata rațională nu era posibilă în starea lui de sănătate și în centrul Taunton-ului. Renunță și deveni atent la o voce familiară care se auzea din spatele lui.

– Serios, spunea vocea, nimeni nu a mai purtat nuanța asta de albastru încă din secolul al doisprezecelea. Eu n-aș *putea* să ies așa din casă.

– Trebuia să te gândești mai devreme la asta, zise o altă voce, la fel de familiară. Uneori ești imposibilă.

Ultima dată când Alberich auzise cele două voci și pe a treia, care interveni ca să le contradică pe celelate, fusese pe malul Rinului, cu vreo mie de ani în urmă. Se întoarse încet.

– Ce faceți voi trei aici? întrebă el.

Flosshilde îi zâmbi dulce, făcând ca laptele din cafeaua lui să se transforme în frișcă.

– Salut, Alberich, spuse ea. Cum stai cu digestia?

– Groaznic. Ce faceți aici?

– Bem cafea. Dar tu?

– Nu fi obraznică.

– Dar la asta ne pricepem cel mai bine, zise Woglinde, zâmbind și ea.

Asta nu prea avea vreun scop, exceptând pura răutate, pentru că Alberich renegase Dragostea și, astfel, era imun la surâsuri, chiar și la cele ale Fiicelor Rinului. Dar Woglinde zâmbea oricum, așa cum un vânător care nu mai găsește fazani va trage, uneori, și în ciori.

– Suntem prea obișnuite cu asta ca să ne mai schimbăm acum.

– Ce faceți aici? repetă Alberich.

– Ar fi ceva de spus, răspunse Wellgunde, cu nările fremătând ca ale unui iepure. Dar tu?

– Fac turism, zise Alberich înfiorându-se. Îmi plac locurile sinistre și mizerabile în care nu ai nimic de făcut.

– Da, așa e, spuse Flosshilde. Asta, în ceea ce o privea, încheiase subiectul. Dar Wellgunde era mai prevăzătoare.

– Am ieșit la cumpărături, zise ea cu naturalețe. În sezonul asta, Taunton este etalonul modei.

– De fapt, spuse Flosshilde, Taunton e locul unde dă bine să fii văzut. Chicoti, iar Wellgunde o înghionti pe sub masă.

Alberich dădu din cap, o mișcare necugetată

din partea lui.

– O să fie mai greu decât credeți, zise el. Nu o să îl prindeți prea ușor.

– Pe cine să prindem?

Alberich o ignoră.

– Ceea ce nu luați voi în calcul, continuă el, este lipsa lui totală de încredere în sine. Chiar dacă se îndrăgostește de una dintre voi sau de toate, mai mult ca sigur că nu va face nimic în privința asta. Se va duce acasă și va fi nefericit. Și, atunci, ce ați obținut?

– Noi nu suntem așa, replică Woglinde. Știm cum să ne purtăm cu oamenii timizi.

Alberich râse și se ridică în picioare.

– Vă urez noroc, spuse el.

– Ba nu-i adevărat, răspunse Wellgunde cu șiretenie.

– Să reformulez. O să aveți nevoie de noroc. Cu carul. Ne vedem peste încă o mie de ani.

– Nu și dacă te vedem noi primele, zise Flosshilde, voioasă. O zi bună.

Aproape singurul lux pe care și-l permisesese Malcolm de când obținuse o avere fără limite era o mașină sport, nou-nouță. Întotdeauna își dorise una, deși acum, că o avea, aflase că nu prea îi venea să meargă cu mai mult de cincizeci de kilometri pe oră. Totuși, ideea de a avea o mașină, așa cum v-ar spune orice psiholog, este că reprezintă Spațiul de Siguranță, unde nu se poate lua nimeni de tine, și Malcolm se simțise întotdeauna mai bine în spatele volanului. Existau, desigur, riscuri; să conduci în Somerset

– ținutul drumurilor de țară drepte și pline de tractoare tacticoase – poate provoca nerăbdare și enervare, ceea ce Malcolm era obligat să evite.

După ce îi trecu durerea de cap, Malcolm se gândi că ar fi o schimbare să meargă în Taunton, să se uite prin magazine. Fusesse un entuziast privitor în vitrine, toată viața lui. Iar acum, că își putea permite să cumpere nu doar ce vedea în vitrină, ci magazinul în sine, îi plăcea această activitate și mai mult. Nu că ar fi cumpărat ceva, vreodată; năravurile de o viață greu au lecuire.

De exemplu, stătuse nemișcat vreo cinci minute în fața unui magazin de undițe de pe strada Silver, uitându-se la toate nimicurile elegante și atractive. Cel puțin două râuri, dacă nu chiar trei, traversau domeniul conacului, iar pescuitul se presupune că este o activitate relaxantă, care calmează nervii și firea. Nu că ar fi vrut în mod special să prindă sau să chinuie peștii, dar ar fi fost, cel puțin, o ocupație, cu lucruri de învățat și de cumpărat. Din același motiv, se uitase cu atenție la magazinul de aparate foto de pe strada St. James și numai ideea că nu avea pe cine să fotografieze, cu posibila excepție a Trandafirului Englez, îl împiedicase să intre.

Trecu pe lângă sălile de licitații și se întrebă cine făcea acum munca lui. Înăuntru trebuie să fi fost Liz, catalogând ceva. Și Philip Wilcox, pregătindu-se, fără să-și dea silința prea mult, să devină adjudecător de licitații. Din nou simți impulsul puternic de a intra și de a se uita la ei, ceea ce ar fi fost perfect normal, din moment ce amândoi îl știau doar ca pe neamțul bogat care

cumpărase conacul. Acum își permitea să cumpere tot ce era la vânzare, dacă voia. Dar astăzi era vânzare de ceasuri vechi, și Malcolm știa deja cât de încet trece timpul. Apoi, nu avea de ce să își cumpere nimic (era, până la urmă, Doar El) și nici nu avea pentru cine altcineva să cumpere cadouri.

Cum cobora pe strada North către ceea ce trecea drept centrul orașului, observă un magazin pe care nu își amintea să îl mai fi văzut. Era unul din acele locuri de artă și artizanat, care vindea obiecte veritabile de olărit și articole de vestimentație din portul național (de aici, fără îndoială, și numele lui: Pământul și Hainele). Dar astfel de magazine întotdeauna apar și dispar ca ciupercile după ploaie, în orășelele cu potențial de dezvoltare, iar Taunton nu are altceva în afară de potențial. De fapt, cum sunt cu toții mândri să afirme, Taunton nu mai este un oraș cu un singur cal, acum au luat și o bicicletă.

Din pură curiozitate, căci știa prea bine că nu ar fi avut ce să cumpere dintr-un astfel de magazin, Malcolm deschise ușa, de care erau atârnate niște talăngi, și intră. Locul era gol, cu excepția unui cvartet de coarde care cânta din Mozart, a unei pisici adormite pe o grămadă de cămăși indiene din bumbac și a unei fete roșcate, uimitor de frumoasă, care stătea în spatele tejghelei. De îndată ce Malcolm intră, fata își ridică privirea de pe poezia pe care tocmai o scria într-un caiet cu arc, cu o pisică stilizată pe copertă, și îi zâmbi.

Malcolm fusese întotdeauna de părere că

fetelor frumoase ar trebui să li se interzică să mai zâmbească fără motiv, pentru că le oferă un avantaj incorect. Acum se simțea obligat să cumpere ceva. Probabil că, de la bun început, acesta era motivul pentru care proprietarul pusese o fată frumoasă în magazin, iar Malcolm nu era de acord. Era cel mai rău mod de exploatare.

– Uitați-vă prin magazin, spuse fata.

Malcolm se îndreptă sprinten spre fundul magazinului și încercă să pară foarte interesat de lumânările din ceară de albine. Deși stătea cu spatele la ea, era sigur că fata încă îl mai privea și își aduse aminte că era cel mai frumos om din lume, fapt care ar fi putut conta. Un zâmbet superior îi miji pe față, dar îl goni. I se părea, se asigură el, și chiar dacă era adevărat, trebuia să existe un scop ascuns, pe undeva. Era în Taunton, nu la Hollywood.

Wellgunde era cam dezamăgită. Ori zâmbetul ei se schimbase de când îl verificase, de dimineață, ori acest tânăr era imun la surâsuri, ceea ce ar fi fost mare păcat. Se chinuise să materializeze magazinul și tot ce era în el doar ca să aibă un loc în care să îi zâmbească Purtătorului-Inelului. Un magazin, decisese ră Fiicele Rinului, era capcana ideală pentru a ademeni Purtătorii-Inelului neprevăzători. Poate că îl subestimaseră, gândi Wellgunde. Dimineață, când discutaseră, părea o acțiune simplă. Din ce știau despre el, Urmașul lui Ingolf era un tânăr prostuț, sentimental și sensibil, care s-ar îndrăgosti imediat de o fată care îi zâmbește din același instinct din care peștele mușcă momeala.

Singura controversă din discuția lor fusese care dintre ele să aibă privilegiul ciudat de a fi momeala. Încercaseră să tragă la sorti, dar Woglinde insistase să trișeze. Încercaseră să dea cu banul, dar Flosshilde îi făcuse monedei cu ochiul, și aceasta din urmă căzuse doar în favoarea ei. În final, se decisese să transforme totul într-un joc: cine îl prindea în mreje pe Purtătorul-Inelului trebuia să ducă treaba până la capăt, iar celelalte să îi facă cinste la cel mai scump restaurant.

Pentru a fi un concurs corect, materializaseră trei magazine în centrul Tauntonului. Era o presupunere corectă că nimeni nu va observa trei magazine care au apărut, pe neașteptate, în mijlocul orașului, pentru că așa este Tauntonul; ar fi rămas la alegerea Purtătorului-Inelului în care să intre și, deci, care dintre surori să își încerce prima norocul.

Wellgunde se încruntă. Nu era un lucru ușor, pentru ea.

– Căutați ceva anume? spuse ea pe un ton agreabil.

În fața magazinului încă un potențial client se uita la un amestec de ceaiuri. Fiica Rinului se întoarse repede și zâmbi înspre ușă. Cartonul se întoarse amabil pe partea pe care scria „Închis”. De obicei, lucrurile făceau ce dorea ea, când Wellgunde le zâmbea.

– Un cadou pentru mama, răspunse Malcolm, uimit de propria inventivitate.

– Îi plac pisicile? sugera Wellgunde. Majorității mamelor le plac.

– Da, îi plac.

– Atunci, ce spuneiți despre un bol pentru spaghetti cu o pisică pe el sau o husă pentru ceainic, în formă de pisică ori o pisicuță de porțelan în care se pot păstra agrafele de hârtie sau un tocător în formă de pisică de Cotswold*? Încă nu avem nici o gravură cu pisici, dar așteptăm o livrare, în după-amiaza aceasta, dacă nu vă grăbiți.

– Aveți o grămadă de pisici, zise Malcolm mirat.

– Pisici și Cotswolds, spuse Fiica Rinului vioaie. Orice are o pisică sau un peisaj de Cotswold se vinde foarte bine, deși unii oameni preferă iepurii.

Surâse din nou, atât de luminos încât Malcolm simți că i se bronzează obrazul. Începea să se simtă extrem de prost.

– Mai bine aș lua una dintre mănușile acelea pentru cuptor, se bâlbâi el.

– Cu o pisică pe ea?

– Da, mulțumesc.

Fata păru cam supărată când primi banii de la Malcom, iar acesta se întrebă cu ce greșise.

– Dacă nu îi place, pot să v-o schimb, zise fata. Nu e nici o problemă.

– Sunt sigur că o să îi placă. Iubește pisicile. Și îi place și să gătească.

* Cotswold - Regiune turistică din vestul Angliei, în comitatul Gloucester. Peisajul său deluros și pisicile sunt două dintre motivele preferate pentru obiectele decorative din Anglia, deoarece sugerează calmul și lucrurile plăcute. (n. tr.)

– La revedere, atunci.

– La revedere.

Wellgunde îl privi îndepărtându-se și se încruntă. „Eh, mai dă-l încolo”, își spuse ea.

Zâmbi spre magazin, iar acesta se evaporă doar ca să îi facă pe plac. Apoi se îndreptă către malul râului Tone și plonjă cu grație în apele lui kaki.

– Ei, spuse o bătrână către surata ei, în timp ce bule argintii se ridicau la suprafața apei, nu prea mai vezi asemenea lucruri în zilele noastre

Amețit, Malcolm o luă pe strada Hammet. Nu era o surpriză, își spunea el, că o fată, chiar și drăguță, voia să îi zâmbească cuiva care arăta exact ca Siegfried, Spintecătorul de Dragoni. La înfățișarea lui Siegfried, și nu a lui Malcolm, zâmbise ea, așa că surâsul nu avea nimic de-a face cu el. În plus, zâmbetul era, probabil, doar pentru a vinde obiecte cu pisici pe ele, lucru la care avusese succes. Își pipăi buzunarul în căutarea mănuii, dar nu mai era acolo. Probabil că o pierduse. Păcat, dar nu contează.

La intersecția străzilor Hammet și Magdalena era un magazin de hrană ecologică, pe care Malcolm nu îl văzuse cu o zi în urmă. Era sigur de asta, pentru că își parcase mașina lângă bordura trotuarului pe care, acum, se ridica magazinul. Rămase nemișcat și se încruntă.

– Oare eu am făcut asta? se întrebă el cu voce tare. Și dacă da, cum?

Știa cântecul despre fata pe ale cărei urme pomii înfloreau și florile răsăreau; dar copacii și

florile sunt una, iar magazinele de hrană ecologică, alta. Fie fusese ridicat foarte, foarte repede (după experiența sa recentă cu constructorii de la conac, Malcolm se îndoia de asta), fie apăruse din neant, fie avea el halucinații. Traversă și intră în magazin.

– Bună ziua, spuse fata ameteitor de frumoasă din spatele teighelei. Cu ce vă pot ajuta?

Probabil că surâsul năucitor îl facu pe Malcolm să își dea seama ce se întâmpla. Zise „Un moment, vă rog” și ieși din nou în stradă. Alături era un magazin de mobilă cu o oglindă mare în vitrină. Din fericire, strada era pustie și Malcolm putu să se transforme în cele trei Fiice ale Rinului fără să fie observat. Descoperi că pe două dintre ele le putea recunoaște imediat. Ca experiment, zâmbi ca o Fiică a Rinului la un dulap din vitrină. Acesta păru să strălucească pentru un moment, apoi autocolantul cu care era acoperit se transformă într-un furnir franțuzesc de calitate.

– Asta explică totul, își spuse el, dar nu dori să se gândească la faptul că, deși asta explica zâmbetele care îi tot erau adresate, nu explica și magazinele care apăreau de nicăieri. Până la urmă, trebuia să rezolve cu surâsurile, iar magazinele aveau să își poarte singure de grijă. Înțelesese că Fiicele Rinului, proprietarele inițiale ale aurului din care fusese făcut Inelul, erau pe urmele lui și că zâmbetele lor nu erau decât momeala care să îl ducă la pierzanie. Nu că nu ar fi fost și pierzani mai rele, reflectă el, dar trebuia să se gândească și la soarta omenirii.

Totuși, în loc să plece, se întoarse și intră din nou în magazinul de hrană ecologică. Acum că știa că zâmbetele erau doar o altă fațetă a farsei destul de îngrozitoare pe care i-o juca Viața, și nu expresii originale ale interesului unor fete frumoase, simțea că putea face față situației pentru că avea un avantaj suprem asupra foștilor proprietari ai Inelului Nibelungilor. Nu era vanitos, și nici nu avea încrederea de sine pe care aceste creaturi să o folosească la baza atacului lor. Tot ce îi rămânea de făcut era să le vină de hac înainte ca ele să facă ceva mai grav decât a zâmbi.

– Bună, din nou, zise Woglinde.

– Care dintre ele ești? întrebă el răspunzând la surâs.

Woglinde îl privi pentru un moment, apoi izbucni în plâns, îngropându-și fața în mânuțele rozalii. Din instinct Malcolm fu mișcat, dar își aduse aminte de Hagen, fiul lui Alberich, pe care cele trei Fiice ale Rinului îl înecaseră în timp ce cântau duios.

– Mă gândeam eu, zise el, încercând să pară răutăcios (dar își pierduse îndemânarea). Deci, care dintre ele ești?

– Woglinde, suspină fata. Na, că acum te-ai supărat.

Fiica Rinului se mai smiorcăi puțin, apoi își ridică privirea furioasă și zâmbi, radioasă ca un far. Lui Malcolm îi apăru o garoafă la butonieră, dar atitudinea lui rămase neschimbată.

– Poți s-o lași baltă, zise el.

– Bine, spuse Woglinde, iar Malcolm nu mai

văzu nici o lacrimă în ochii ei albaștri, adânci. Putea să vadă multe alte lucruri, dar nici o lacrimă, iar celelalte lucruri erau cam primejdioase, așa că le ignoră.

– De unde a apărut magazinul? întrebă el.

– Nu îți zic, răspunse Woglinde, încruntându-se ușor. Ești o bestie și te urăsc.

– Fetele nu mai vorbesc așa, spuse Malcolm. Poate cu o mie de ani în urmă da, dar nu în zilele noastre.

– Ba fata asta așa vorbește, replică Woglinde. Face parte din șarmul ei. Toată viața ai căutat o fată drăguță, de modă veche, și acum ai găsit-o.

Luată așa, afirmația (acompaniată de cel mai luminos zâmbet văzut vreodată) era uimitoare, și Malcolm se întoarse să privească niște legume.

– Te-ai chinuit ceva, spuse el.

– Am pierdut o groază de timp să fac totul frumos pentru tine, zise Woglinde.

– Nu îmi place mâncarea ecologică. Mai ales orezul.

– Vai, îmi pare rău, replică Woglinde, bosumflată. Dacă aș fi știut, ți-aș fi făcut un magazin de cartofi prăjiți. Își reveni; lăsase starea sufletească să intervină în afaceri. Încă mai pot să îți fac, dacă vrei.

– Nu are rost, zise Malcolm. Cred că ești sătulă până peste cap de pește*.

– Dacă îmi ceri, îți fac.

* Pește cu cartofi prăjiți - mâncare tradițională în Anglia. (n. tr.)

– Lasă, te rog. Știu ce vrei și n-o să capeti.

– Asta-i replica noastră, de obicei, spuse Fiica Rinului pe un ton egal. Malcolm se înroși. Haide, continuă ea, e Inelul nostru, de fapt.

Probabil că zâmbetele aveau un efect cumulativ. Malcolm simți brusc dorința de a-i da Inelul. Deja și-l scosese de pe deget fără să își dea seama ce făcea, și simți pericolul doar când îi surprinse Woglindei expresia feței, ca a unei pisicuțe care urmărește șoricelul pe care vrea să îl prindă. Își puse Inelul la loc, atât de violent că își răni pielea dintre degete.

– Nu pot, zise el, cu tristețe. Aș vrea, dar nu pot. Oricum, nu l-ai vrea.

Woglinde izbucni în râs, iar Malcolm se simți ca și cum ar fi fost învelit cu un voal, ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

– Nu fi fraier, gânguri ea, l-aș vrea mai mult decât orice pe lume. Cred că ești *răutăcios*.

Malcolm simți din nou tentația groaznică de a ceda, atât de puternică încât Inelul părea să îi ardă pielea. Nu mai suporta, și încercă să îi comande Tarnhelm-ului să îl scoată de acolo. Dar mintea lui nu putea da ordinul; zâmbetele pătrunseseră în ea, așa cum lumina ajunge pe pelicula fotografică, și îi întunecaseră marginile. „Oprește-te!” strigă el, iar Woglinde tresări ca și cum ar fi pălmuit-o. Malcolm strânse Inelul în pumn, iar Woglindei îi căzu fața. Dintr-odată, nu mai era deloc frumoasă; arăta ca o adolescentă de o mie de ani care voia ceva ce știa că nu poate avea. Apoi, la fel de brusc, deveni mai atrăgătoare ca niciodată, și Malcolm știu că ea cedase.

– Îmi pare rău, spuse el, dar asta e.

Se întoarse și ieși din magazin, încercând să nu privească înapoi, dar dorința era prea puternică. Când se uită în urmă, totuși, magazinul dispăruse. Câștigase o rundă; dar oare asta era tot? Probabil că ar fi înțelept să nu înoate vreo săptămână...

După luptă, Malcolm simți nevoia să bea ceva. Se grăbi pe strada Canon, îndreptându-se către barul lui favorit. Dar acesta nu mai era acolo; în locul lui era una dintre acele vinării foarte șic, care apar ca niște umbre și dispar tot la fel de pe suprafața Angliei. Îl izbi revelația îngrozitoare că știa de unde apăruse această vinărie.

Crama („Le Cochonnet”*) era goală, cu excepția unei fete nespus de frumoase care ștergea cu grijă un pahar, în spatele barului.

– Poți să îl faci la loc, cum a fost, zise Malcolm cu asprime.

Fata îl privi uimită, și pentru un moment Malcolm se întrebă dacă nu greșise. Dar se uită din nou la ea și o recunoscă pe a treia Fiică a Rinului. Nu puteau exista două fete ca ea pe lume, decât dacă era el foarte norocos.

– Deci, care ești tu, întrebă el, Wellgunde sau Flosshilde?

– Flosshilde, răspunse fata nepăsătoare. Le-ai cunoscut pe celelalte două?

– Da. Își ridică mâna dreaptă, lăsând lumina să sclipească pe inel. Și nu ți-l dau nici ție. Nu e o jucărie, să știi.

* „Purcelușul” (în franceză, în original) (n.tr.)

Flosshilde studie pentru un moment paharul pe care îl ținea.

– Bine, spuse ea. Dacă așa vrei tu. Cu ce te servesc?

Flosshilde era destul de mândră de crama ei, și se lăsă convinsă cu greu să o schimbe înapoi în Cornul Francez. Dar o făcu cu zâmbind.

– Dar proprietarul și clienții nu vor fi puțin dezorientați? întrebă Malcolm.

– Nu chiar, răspunse Flosshilde. Nu am făcut decât să îi transform în scaune și mese și nu au simțit nimic. Nu știu de ce, dar când le surâd oamenilor și îi transform, nu par să se supere.

– Asta chiar o cred, spuse Malcolm. Hai să îți fac cinste.

– Vreau un cocktail, zise Flosshilde. Fără gheață.

Când Malcolm se întoarse cu băuturile, Flosshilde se aplecă spre el și îi șopti.

– Prietena ta, Liz, stă acolo în colț cu iubitul ei. Cel pe care l-ai aruncat în apă.

– Și ce dacă? răspunse Malcolm, cu răceală. Nu e prietena mea.

– Dacă vrei, pot să îl transform într-o broască, șușoti Flosshilde. Sau aș putea să îi surâd fără să îl preschimb în nimic. Lui Liz nu i-ar pica bine deloc.

– Mai bine nu, spuse Malcolm. Nu mai am voie să fiu răutăcios.

– Îngrozitor. Fetei îi părea sincer rău pentru el. Se pune chiar dacă o fac eu?

– Probabil că da. Oricum, draguț din partea ta că te-ai oferit.

– N-ai de ce. S-ar putea să o fac oricum. Nu-mi place de el, e înfumurat. Nu îmi plac oamenii cu nasul pe sus.

– Atunci trebuie să am grijă, spuse Malcolm. Am devenit foarte înfumurat de când...

– Nu e vina ta, zise Fiica Rinului.

– Nu e bine ce fac, spuse Malcolm. Fraternizez cu inamicul.

– Nu sunt chiar un inamic, nu? Flosshilde zâmbi, dar nu era un zâmbet serios, ci doar o mișcare a buzelor, cu scopul de a transmite prietenie. Malcolm nu mai înțelegea nimic.

– Adică, tu nu o să îmi dai Inelul, de ce ai face-o? Asta nu înseamnă că trebuie să te urăsc.

– Nu?

– Bineînțeles că nu.

– Woglinde a izbucnit în plâns.

– Așa face ea, zise Flosshilde. E tare sucită. O să îi spun să te lase în pace.

– Faci tu asta? Malcolm simți o senzație ciudată, pe ceafă, ca o amorțeală. De mult nu mai stătuse la taclale cu cineva.

– Rămâneți mai mult în Anglia? întrebă el, încercând să pară dezinteresat.

Flosshilde rânji.

– Cum vrei tu. Nouă ne e totuna. Suntem în aceeași barcă. Bineînțeles, le am pe celelate drept companie, dar știi cum sunt surorile. Te scot din sărite.

– Știu. Am și eu una.

– Atunci, o să ne ținem companie unul altuia, spuse Flosshilde. Adică, putem să ne plimbăm cu mașina sau chiar cu barca pe râu.

Malcolm își aminti de Hagen și spuse că nu îi plăceau bărcile.

– Surorile tale nu or să se supere? adăugă el, cu nervozitate în glas.

– Mai dă-le-ncolo, răspunse Flosshilde. În plus, pot să le spun că lucrez la tine.

– Și chiar ai s-o faci?

– Așteaptă și vei afla, zise Flosshilde, atentă să nu zâmbească. Ce-ar fi să îmi iei de ceva de mâncare? Mi-e o foame de lup.

Malcolm conducea spre Combe Hall într-o stare de continuă uluire și aproape că acroșă o turmă de oi, lângă Bagborough. În timpul mesei, Flosshilde nu pomenise decât în treacăt despre Inel (știa niște povestiri tare amuzante despre Zei, mai ales despre Wotan) și păruse să nu încerce nimic pentru a-l duce la pierzanie. Asta, bineînțeles, putea însemna că era subtilă; dar Malcolm fusese destul de precaut încât să îi citească gândurile și, deși știa că nu trebuie să crezi tot ce citești în mintea oamenilor, fusese cam uimit de ceea ce aflase. Bineînțeles că nu era exclus ca ea să își fi plantat intenționat acele gânduri ca să le citească el, dar Malcolm nu prea credea asta.

Se părea că Flosshilde se împăcase cu ideea că nu avea să primească Inelul și nu îi păsa. În schimb, îi plăcea de Purtătorul-Inelului. Nu mai mult, dar nu conta. Nu îi plăcea neapărat înfățișarea lui actuală; o mai văzuse pe când o purta chiar Siegfried, și, în plus, nu judeca după aparențe. Așa făceau, se părea, toate aceste ciudate creaturi de pe altă lume, pentru că în

universul lor mulți își schimbau forma cu aceeași ușurință cu care oamenii își schimbă hainele și nu puteai ști niciodată dacă o persoană era într-adevăr frumoasă sau doar îmbrăcată elegant. Totuși, Flosshilde credea că ea și Purtătorul-Inelului ar fi putut avea ceva în comun și ea își dorea o persoană drăguță cu care să stea de vorbă și să se plimbe. Era mai mult de atât, dar Malcolm nu citise mai departe. Își păstra ceva de citit și pentru prânzul de a doua zi...

– Ei? zise Woglinde. Pe unde ai umblat?

– Am luat prânzul, răspunse Flosshilde, la Carey.

– Dar Inelul l-ai luat? interveni Wellgunde.

– Nu. Flosshilde se întinse pe fundul râului Tone și suflă niște bule. Dar ce contează?

Wellgunde se uită la soră-sa care își închise ochii și scoase un oftat cam exagerat.

– Cred că m-am îndrăgostit, spuse Flosshilde.

– Nu fi ridicolă, sări Wellgunde. Nu se poate. Nu ai voie.

– Bine, atunci nu m-am îndrăgostit. Dar sunt în faza premergătoare. Sau în faza de dinaintea celei premergătoare. E drăguț, într-un fel liniștit.

– Ar trebui să-ți fie rușine, spuse Woglinde, cu violență; dar Wellgunde zâmbi, creând confuzie într-un banc de peștișori care se nimerise în calea surâsului.

– Dacă te ajută să iei Inelul, zise ea încet, atunci continuă.

– Nu mă interesează vechitura aia de Inel,

căscă Flosshilde. Este extrem de lipsit de importanță.

Wellgunde încuviință din cap.

– Bineînțeles, dar *ar fi* mai bine să îl avem decât să nu îl avem. Nu?

– Cred că da.

– Și nu are rost să îl placi dacă el nu te place.

Flosshilde schiță gestul de a prinde o gânganie aflată în trecere pe acolo iar aceasta își luă tălpășița.

– Nu știu. Are vreun rost?

– Dacă te place, va fi fericit să îți dea Inelul, nu?

– Nu știu și nu îmi pasă, răspunse Flosshilde. Suntem doar buni prieteni.

– Nu l-ai văzut decât o dată, spuse Woglinde. Nu are rost să devii prea sentimentală.

– Întotdeauna are rost să devii sentimentală. Îmi place să fiu sentimentală. Ce avem la cină?

– Păstrăv cu migdale.

– *Iar* pește?

Wellgunde se agăță de marginea unui șifonier stricat, unul dintre multele care mobilau fundul râului.

– Nimeni nu spune să nu îți faci prieteni, spuse ea cu blândețe. Dar noi? Ne vrem Inelul înapoi.

– După ce îl recuperezi, poți să te împrietești cu cine vrei, zise Woglinde, inspectându-și unghiile de la picioare, deși, personal... Trebuie făcute din nou, adăugă ea. E ceva în râul ăsta care dizolvă oja roz.

– Ah, tăceți amândouă, spuse Flosshilde,

furioasă. Acum îmi pare rău că v-am zis.

Pe fundul râului se lăsă un moment de tăcere, în care Flosshilde și Woglinde stătură îmbufnate. În cele din urmă, Woglinde îi ceru Wellgunde să o întrebe pe soră-sa, Flosshilde, dacă ar putea să îi împrumute oja ei roz, iar Flosshilde îi ceru Wellgunde să îi răspundă soră-sii, Woglinde, că nu poate.

– N-ai decât, spuse Woglinde. Nu îmi pasă.

Flosshilde sări în picioare și pluti spre suprafață.

– Uite ce ai făcut, șuieră Wellgunde. Ai supărat-o.

– Dar nu e îndrăgostită de-adevăratelea, nu? întrebă Woglinde pe un ton nervos. Ar fi groaznic.

– Nu cred. E doar o toană.

– Ce facem?

– Nu-ți face probleme, spuse Wellgunde, calmă. Las-o în seama mea.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Wotan, trântind furculița, acum ce mai vrei?

– Iartă-mă, spuse Loge, cu răsuflarea tăiată și ud learcă. Nu mi-am dat seama că încă ești la micul dejun.

Wotan surâse ușor.

– Plouă, nu?

– Da, răspunse Loge. Puternic.

– Ce e așa de important, că nu ai mai putut aștepta?

– Cred că am descoperit ceva, zise Loge, trântindu-se pe un scaun. Sala de mese a Vallhalei, castelul construit de Fasolt și de Fafner pentru Regele Zeilor, era mobilată într-un stil spartan, dar funcțional. Avea aerul de curățenie desăvârșită, asiduă și cumplită, pe care doar atingerea unei femei îl poate da.

Stăpânul Furtunilor îl privi suspicios pe Loge.

– Dacă iar e vorba de o vânătoare de potcoave de cai morți, spuse el, te transform într-un acvariu plin cu păstrăvi multicolori.

Loge se cutremură.

– Sunt sigur că e ceva, reuși el să rostească. Corbii l-au văzut pe Alberich și...

– Nu îl servești cu o cafea pe musafirul tău? Schwertleite, valkiria, intrase cu o măturică de strâns firimituri și, ostentativ, curăța masa. Aș prefera să nu îți mai iei de lucru acasă.

Wotan se întoarce și se uită urât la fiică-sa, care nu îi dădu atenție.

– Și roagă-l să nu își pună servieta pe masă.

Valkiria ieși în grabă, iar Wotan își întoarce încruntătura spre Loge.

– Uite ce ai făcut, spuse el. Ai scos-o din sărite.

– Dar corbii i-au văzut pe Alberich și pe Fiicele Rinului, și sunt într-un sat din Anglia, care se numește...

Schwertleite se întoarce în cameră cu un teanc de ziare în brațe.

– Roagă-l pe prietenul tău să stea pe astea, spuse ea pe un ton ridicat. Tocmai am curățat husele scaunelor, deși nici eu nu știu de ce mă chinui atât.

– Acum vezi ce trebuie să suport? șopti Wotan. Ce spuneai de Alberich și de Fiicele Rinului?

Loge, cocoțat inconfortabil pe o grămadă de numere vechi din *Die Zeit*, începu să explice, dar înainte de a avansa prea mult valkiria Grimgerde se furișă în încăpere cu un ibric de cafea. Nu îi plăcea să o facă, și trebuia lăsată să se răcească, dar o făcuse, oricum.

– Îți aduc o omletă, îi spuse pe un ton acuzator lui Loge.

– Te rog, nu te deranja.

– Deja am pus-o pe foc, răspunse Grimgerde, nerăbdătoare.

Loge era pe punctul de a spune „mulțumesc”, dar valkiria se întorsese în bucătărie. Aproape instantaneu reapăru Schwertleite cu brațele încrucișate.

– Sunt urme de picioare prin toată bucătăria, zise ea cu răceală. Te-ai fâțâit pe acolo?

Înainte ca Wotan să îi poată răspunde, dispăruse. Fiicele lui Wotan aveau talentul de a pune întrebări și de a dispărea înainte de a primi răspunsul. Făceau așa de o mie de ani, dar tot era enervant.

– ... într-un sătuc numit Combe, spuse Loge, care este în Somerset. Acum, de ce...

– Ce ziceai? Wotan nu ascultase.

Loge trase aer în piept, dar nu putu să continue. Valkiria Waltraute intrase cu o farfurie cu omletă.

– De parcă nu aveam destule de făcut, spuse ea, trântind farfuria. Ai grijă la fața de masă.

– Iartă-mă, zise Loge.

– Eu n-aș mânca chestia aia, murmură Wotan după ce valkiria plecă. Nici una dintre fetele mele nu știe să gătească, deși, Domnul mi-e martor, asta nu le oprește. Eu știu să gătesc, dar nu am voie în bucătărie.

Disperat, Loge se gândea ce să facă pentru a nu jigni nici pe Tunător, nici pe fiicele sale. Luă niște omletă cu furculița, dar nu o duse la gură.

– De unsprezece secole trebuie să suport toate astea, continuă Wotan. Încă un pic și o să înnebunesc.

– Corbii, zise Loge pentru a patra oară, i-au găsit pe Alberich și pe Fiicele Rinului făcându-și de lucru într-un sătuc din...

– Totul a început când m-a părăsit mama lor, continuă Wotan, și pot să-ți mărturisesc că m-am bucurat s-o văd din spate. Dar dragele

mele fiice, toate nouă, au hotărât că am nevoie de îngrijire. Nu voiau să mi-o ofere, bineînțeles. Toate doreau să aibă carierele și viețile lor. Și eu voiam ca ele să aibă propriile lor cariere și vieți, de preferat în altă emisferă.

Ca pentru a-i da dreptate, valkiria Waltraute intră furioasă.

– Iar ai mâncat din pâine, așa-i? întrebă ea aspru.

– Pentru asta e făcută.

– Ai început o pâine nouă, când mai era jumătate în coș. Acum, va trebui să o arunc la corbi.

– Jumătate pâine e mai bună decât nimic, urlă Wotan după ea, în timp ce valkiria se furișă afară din cameră. Un gest inutil. Tatăl Bătăliilor lovi cu pumnul în masă, răsturnând o ceașcă cu cafea. O pată mare, maro apăru pe fața de masă, iar Wotan se albi la față.

– Tu ai făcut asta, îi spuse lui Loge. Dacă întreabă, tu ai făcut-o. Trebuie să dorm și eu undeva.

Loge, printre ale cărui titluri se afla și cel de Tată al Minciunilor, nu prea era de acord cu această înșelătorie, dar alternativa era să fie metamorfozat într-un canal nefolosit. Aprobă umil.

– Deci am rămas blocați în această hardughie de casă mizerabilă, în mijlocul pustietății, înnebunindu-ne unul pe altul, timp de o mie de ani, spuse Regele Zeilor. Nici lor nu le place, dar nu or să se mute niciodată.

– Măcar au rămas doar opt, zise Loge. Cred că

era mult mai rău când era și Brunnhilde...

Loge amuți, speriat că lipsa lui de tact ar fi putut stârni mânia lui Wotan. Dar Wotan râse.

– Cred că glumești, spuse el. Imaginează-ți plăcerea mea când am scăpat de una dintre ele – și, fără îndoială, Brunnhilde era cea mai rea – și am crezut că vor pleca cu toatele și voi putea și eu, în sfârșit, să port pantofii confortabili în sufragerie. Am combinat-o pe copila aia îngrozitoare cu Siegfried, Ucigașul de Dragoni, cel mai frumos om care a trăit vreodată. Și ai văzut ce i-a făcut și lui.

Loge aprobă compătitor; tactul era tot ce îl despărțea de un viitor în domeniul pisciculturii.

– Ascultă la mine, spuse Wotan, a fost norocos. Închipuiește-ți cum ar fi fost să fie căsătorit cu ea. Aș prefera oricând o sulită în coaste. Stăpânul Corbilor dădu trist din cap. Eu sunt de vină, bineînțeles. Ele dau vina pe mine pentru orice. Singurele persoane din lume care nu au dreptul ăsta.

– Să vorbim despre Fiicele Rinului, sugeră Loge.

– Le rog și eu să facă ceva folositor, și apoi sunt nervoase toată ziua. Nu, familia mea este o mare încercare pentru mine, iar eu sunt o mare încercare pentru familia mea. Dacă aș mai fi în putere...

– S-a stricat aspiratorul, spuse Waltraute, apărând în cadrul ușii. Cred că o să fiu nevoită să mătur scările.

– Da, cred că da. Wotan se ridică, aruncând scânteii cu singurul său ochi. O să îți placă.

Porni cu pași mari pe coridoarele lungi ale Valhallei, cu Loge alergând în urma sa ca un ogar speriat. Merșeră așa, înconjurați de strigătele valkiriilor, care își informau tatăl de noi și noi dezastre casnice, până când tavanul boltit pe care îl construiseră Uriașii începu să răsfrângă ecoul.

– Anglia, zici? șopti Wotan.

– Da.

– Perfect, spuse Wotan. Să mergem chiar acum.

– Ascultă la mine, zise Wotan, nu prea știu cum să abordăm problema.

– Nu am putea să ne năpustim asupra lui, pur și simplu? sugeră Loge. Eu îi țin mâinile și tu îi iei Inelul.

Stăteau și se uitau la porțile electrice ale conacului. Un grădinar îmbrăcat cu o salopetă nouă venea spre ei, ținând în mână o greblă.

– Nu aveți voie să parcați aici, spuse el.

Limuzina Mercedes, lungă și lucioasă, bloca șoseaua. Wotan se holbă la grădinar, care nu îl băgă în seamă.

– Mutați-o sau chem poliția, zise grădinarul. Să nu vă mai spun a doua oară.

– Sigur, imediat, murmură Loge. Nu avea rost să facă scandal degeaba. Scuzați-ne.

– Nu-i a bună, spuse Wotan în timp ce plecau pe jos de pe islazul satului, unde parcaseră mașina. Am încercat să îi blochez plămânii ca să nu mai poată respira, dar nu a mers. Suntem prea aproape de sălașul Purtătorului-Inelului ca

să putem face ceva prin forță. Cred că idiotul era sub protecția Inelului.

Wotan se opri să studieze porțile.

– Nu avem cum răzbi prin violență, spuse el. Trebuie să fim isteți.

Dintr-un motiv oarecare, Loge avu sentimentul îngrozitor că prin „să fim”, Wotan se referea la el.

– La ce te gândești? întrebă el.

– Sunt multe lucruri pe lume de care muritorii se tem mai mult decât de Zei, spuse Wotan, neatent. Cred că e momentul ca Purtătorul-Inelului să fie adus cu picioarele pe pământ. Este o ființă umană și un cetățean al unei democrații din secolul al douăzeci și unulea. Wotan chicoti. Amărâtu...

Malcolm era mai fericit decât oricând în ultima vreme. Tocmai luase masa cu o fată deosebit de frumoasă, urma să ia masa cu ea și a doua zi, și, cel mai bine, secretara sa tocmai îl anunțase că urma să își ia concediul anual într-o săptămână. Vroia să se ducă, dacă mai trebuie pomenit, la Cotswolds. Malcolm se gândea că probabil aveau să o facă cetățean onorific.

Deci la ora patru, când Trandafirul Englez veni să îi bată la ușă, el nu se aștepta decât la un recital al planurilor ei de vacanță. Malcolm simulă un zâmbet și o întrebă cu ce ar fi putut-o ajuta.

– E un bărbat, jos, spuse ea, de la guvern.

Dat fiind tot ce făcuse de când era în posesia Inelului, se înțelege de ce Malcolm interpretă greșit anunțul. Se aștepta la un mesager umil

care să îl roage să preia conducerea statului sau, cel puțin, să accepte un parteneriat. Ceea ce găsi era un ins cu figură dură, cu un costum gri închis și cu o servietă.

– Herr Finger, spuse intrusul, sunt de la Biroul Vămilelor și al Taxelor. Facem o anchetă despre afacerile ilegale cu aur.

Pentru un moment, Malcolm uită cine devenise și îngheță de frică. Ca toți oamenii cinstiți știa că era vinovat de ceva, deși nu ar fi putut spune de ce anume; iar venirea unui reprezentant al forțelor de ordine îi confirma suspiciunile.

– Nu știu la ce vă referiți, se bâlbâi el.

– În urmă cu o lună, o sumă considerabilă, în bancnote folosite, a dispărut din seiful Băncii Angliei. Asemenea evenimente – să le spunem retrageri? – s-au petrecut și la alte bănci naționale din toată lumea. În același timp, mari cantități de aur au apărut, inexplicabil, în aceleași seifuri. Aveți ceva de declarat, Herr Finger?

Malcolm era prea înspăimântat ca să vorbească, și doar dădu din cap a negare.

– La o examinare mai atentă, s-a descoperit că aurul face parte dintr-un transport efectuat de..., omul făcu o pauză, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit. De o anumită organizație subterană, cu baza în această țară, dar cu legături internaționale. Această organizație subminează în secret democrația, de ceva timp, Herr Finger.

– Da? Malcolm avea gâtul uscat.

– În mod sigur. Iar investigația noastră ne-a demonstrat...

Malcolm, care în ultimii douăzeci și cinci de ani nu prea făcuse seara altceva decât să se uite la televizor, știa ce avea să urmeze. Era inutil să fugă. Oameni fără fețe, în costume negre, probabil că deja îndreptaseră armele spre el.

– ... că aveți unele legături cu acest inel subversiv.

Cuvântul „inel” explodează în mintea lui Malcolm ca o bombă. Se concentrează pe mintea străinului și nu fu nevoie să citească prea mult.

– *Deci, aveți vreun comentariu de făcut, Herr Finger? Sau să vă spun Malcolm Fisher?*

Malcolm se așează comod în scaun și surâse, cu seninătate.

– Dacă m-ar vedea mama, spuse el, iar zâmbetul senin se transformă în rânjel. Cum stau la taclale cu un Zeu adevărat.

– Poftim? Domnule Fisher, aceasta nu este o glumă.

– Tu ești Loge, nu? Ciudat. M-am temut de tine când credeam că ești un agent guvernamental, dar acum, când s-a demonstrat că ești un Zeu, nu îmi mai e frică.

– Ei, bine, zise Loge, ar fi trebuit să bănuiesc, cred. Dar Wotan a crezut că merită încercat.

– A meritat, spuse Malcolm. M-ai făcut să mă îngrijorez, cum îți ziceam. Ce aveai de gând să faci?

– Mă omoară dacă mă întorc cu mâna goală, răspunse Loge. Are un temperament groaznic.

– Ce poate să îți facă? Ești nemuritor.

– Tocmai asta e problema, tremură Loge. Când ești muritor, tot ce poate să îți facă e să te omoa-

re. Dar dacă trăiești veșnic, atunci chiar poate să se răzbune.

– Chiar așa?

– Pe cuvânt. O să mă transforme într-un acvariu, știu eu.

– O să îi cer fetei în casă să ne aducă un ceai, spuse Malcolm, pe un ton liniștitor.

Loge se mai calmă un pic după ce ingurgită niște ceai, dar ceașca îi tremura în mână.

– Eu trebuia să te sperii de moarte, zise el. Mai întâi am fost un oficial de la vamă, apoi deveneam inspector economic, apoi de la departamentul antifraudă, apoi de la serviciile secrete. Dacă nici asta nu ținea, atunci ar fi trebuit să fiu de la BFI.

– Ce înseamnă BFI?

– Brigada pentru Fenomene Inexplicabile. Wotan a fost convins că o să crezi în asta. Ar fi fost ceva ca în filmele science-fiction, în care farfuriile zburătoare invadează pământul, și există o agenție guvernamentală secretă, care știe totul despre ele, dar păstrează secretul, ca să nu sperie populația. Ei sunt cei care vin și trag cu laserele în marțieni, la final. Iar eu trebuia să fiu unul dintre ei, amenințându-te cu laserul. Uneori cred că Wotan trăiește într-o lume a lui.

– Cred că e dificil să lucrezi pentru el, spuse Malcolm.

– Dificil! Loge își ridică ochii spre tavan. E imposibil.

– Eu credeam că tu ești cel deștept, zise Malcolm.

– Am fost, în vremurile de demult, când viața

mea era mai simplă. Dar progresul a fost mai rapid decât mine, iar Wotan s-a făcut mai diabolic. Și nu m-a iertat niciodată pentru greșeala din contractul pentru construirea Valhallei.

– Ce greșeală?

Loge dădu din cap, cu tristețe.

– Ah, da, a fost o greșeală, într-adevăr, și nu mă lasă să o uit. O neatenție, și uite ce am ajuns.

– Ce fel de greșeală? întrebă Malcolm, din pură curiozitate.

Loge oftă.

– Ție aș putea să îți spun. Oricum o să afli, mai devreme sau mai târziu. Contractul cu Uriașii stipula ca ei să ne ridice castelul în schimbul cedării drepturilor de comerț în Germania, iar cuvântul german pentru „comerț liber” este *freihafen*. Dar problema este, zise Loge și, chiar și după o mie de ani, tot roși, că, mă rog, scrisul meu nu a fost nicodată strălucit, și ce am scris eu semăna mai mult cu *Freia zu haben*, ceea ce ar fi însemnat că ar fi primit-o pe Zeița Freia drept răsplată pentru nenorocitul ăla de castel. Nu înțeleg de ce râzi. E o greșeală pe care ar fi putut-o face oricine.

Malcolm, în ciuda veseliei lui prost ascunse, îl compătimea, deoarece nici propriul său scris nu era mai frumos.

– Dar nu ai putut să explici că ai greșit? întrebă el.

– Am făcut-o, Domnul mi-e martor. Dar nu m-au crezut, iar Wotan tocmai se certase cu Freia și era prea bucuros că scăpa de ea. Se ceartă tot timpul cu rudele sale.

Din nou, Malcolm îl compătimea.

– Ei, măcar asta explică cum s-a făcut afacerea. Nu înțelegeam nimic din felul în care e descrisă în cărți.

– Acum știi. Loge se întristă din nou. Faptul că eu am sugerat chestia cu Inelul m-a salvat de la a fi transformat pe loc în ceva ud și urât. Dar și asta s-a întors împotriva mea – bine, despre asta știi – și de atunci sunt la un pas de metamorfoză.

Malcolm simțea un fel ciudat de autoritate, și tonul pe care îl folosea cu Loge era unul de superioritate plăcută.

– Nu-ți fă griji, spuse el, nu o să îl las să te transforme în nimic.

– Și cum ai de gând să îl oprești?

– Nu știu, recunoscui Malcolm. Dar nu se mai poate să te chinuie așa. Va trebui să accepte realitatea, și-a trăit traiul.

Loge ridică o sprânceană.

– Nu mă înțelege greșit, zise el, dar pentru cineva care acum câteva minute se temea de poliția vamală ești destul de încrezător.

– Știu. Dar atunci era vorba de viața reală. Acum e... bine, e viață reală și asta, dar, într-un fel, e diferit. Malcolm tăcu pentru un moment, în timp ce se gândea. Știi cum unii oameni sunt buni la unele lucruri și proști la altele, spuse el. De exemplu, unii sunt nemaipomeniți la afaceri sau la bursă, dar nu pot schimba un bec sau nu pot călca o cămașă. Poate că așa sunt și eu. Poate că nu sunt bun la nimic, exceptând a fi stăpânul Inelului, la care sunt foarte bun. Știu cum să o

fac, mai mult sau mai puțin, și doar eu pot să o fac și sunt fericit.

– Ești fericit?

– De fapt, nu. Dar nu mă simt mai prost făcând asta decât m-aș simți făcând orice altceva, plus că o fac bine și că nu sunt în stare de altceva. Așa cum unii oameni ar fi buni cântăreți ori jucători de biliard sau ar putea compune muzică, dar nu află niciodată pentru că nu au încercat. Apoi încearcă accidental sau pentru amuzament, neașteptând să fie buni la acel lucru, și iată-i că reușesc. Nu știu, zise el cu disperare, poate că îmi închipui eu. Poate că e așa de ușor încât o poate face oricine. Dar nu îmi mai e frică – nu de gașca voastră, oricum.

Loge se holbă la el uimit.

– Ai băut, spuse, în cele din urmă.

Malcolm scutură din cap.

– Nu, chiar cred asta. S-ar putea să nu fiu bun la nimic în viața reală, dar chestia asta... spune-i șefului tău să facă tot ce poate mai rău, puțin îmi pasă. Deja i-am fentat pe Alberich și pe Fiicele Rinului, și o să mă ocup și de el, dacă devine o pacoste. Adică, ce poate să îmi facă? Vorbesc toate limbile pământului și pot citi gândurile oamenilor, așa că o să știu întotdeauna ce se întâmplă. Pot să îmi schimb forma, deci cu orice m-ar ataca eu pot să îl înving sau să fug. Și cred că asta nu e tot. Nu cred că are putere împotriva Inelului. Dacă vrea să facă ceva și eu nu îl las, atunci nu poate să o facă. E logic.

– Cum așa?

– Simplu. Dacă nu fac ceva rău sau nu

gândesc urât, nimic neplăcut nu se poate întâmpla pe lume. Deci nici *mie* nu mi se poate întâmpla nimic neplăcut, nu? Sunt și eu un locuitor al lumii ca oricine altcineva, așa că mă aflu sub propria mea protecție. Malcolm se cam lăsase luat de val. Ce spune în Biblie despre „I-a salvat pe ceilalți, dar nu s-a putut salva pe Sine”? Eu nu o să cad în capcana asta. Și de asta am întâlnit-o pe fata asta, continuă el, mai mult pentru sine decât pentru Loge. Tuturor celorlalți li se întâmplă lucruri frumoase, deci mi se întâmplă și mie. Râse din pură voieșie, iar Loge îi făcu semn că e ȋicnit.

– Ești la fel de rău ca Wotan, spuse el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

– N-ai tu grijă, răspunse Malcolm, cu măreție. Totul va fi bine, o să vezi.

Loge se ridică în picioare.

– Sper că ai dreptate, zise el. Dacă nu, să vii duminica după-amiaza să hrănești rațele care vor pluti pe mine.

Wotan se lăsă pe spate, în fotoliul Mercedesului, rumegând în mintea sa cavernoasă povestea spusă de Loge.

– Are dreptate, până la un punct, zise Regele Zeilor. Așa cum credeam, forța și violența nu sunt de ajutor și, în plus, nu știu cât de departe aş putea merge. Încă nu cred că i-aş putea lua Inelul împotriva voinței lui, fără să am mari probleme.

– Cu cine?

– Cu mine, în rolul meu de Zeu al Dreptății.

Dacă i-aș lua Inelul și aș descoperi că nu aveam voie, atunci aș înceta să mai exist. La naiba.

Zeul Cerului se gândi intens pentru un moment, apoi zâmbi. Îi venise o idee. Loge de abia aștepta să o audă.

– A mai mers, spuse Wotan, încet. Deci de ce nu ar mai merge?

Loge nu mai înțelegea nimic.

– Ce? întrebă el.

– Opțiunea Brunnhilde, spuse Wotan. De ce nu?

– Dar nu a mers nici prima dată, zise Loge. E eșuat groaznic.

– Din cauza factorului Hagen și a aspectului Siegfried. Și, ca să fim cinstiți până la capăt, și aspectului Brunnhilde. Dar acum e altă mâncare de pește.

Metafora îl făcu pe Loge să se înfioare.

– E un pariu îngrozitor, spuse el. Să nu dai vina pe mine dacă...

– De parcă aș face-o. Nu, cred că m-am prins. E genul de prost care să cadă în capcană.

– Așa e. Loge începea să se simtă optimist, cu precauție. De ce să nu fie chiar el cel mai mare dușman al lui, așa cum se întâmplă cu restul oamenilor?

Malcolm privi limuzina neagră îndepărtându-se, și își turnă un whisky mic. Era cam îngrijorat de ceea ce spusese; vorbise pentru prima dată cu un Zeu și poate că ar fi trebuit să arate mai mult respect. Se plimbă prin grădină, și o mierlă pluti și se așază într-un tufiș de trandafiri din apropierea lui.

– Ai văzut cumva o molie albă cu pete albastre pe aripi? întrebă pasărea.

– Nu, răspunse Malcolm, dar am niște alune, dacă ți-e foame.

– Mi s-a acrit de alune, replică pasărea. Oricum, căutam exact acea molie. Avem invitați la masă, mâine.

– Noroc la vânătoare, atunci, spuse Malcolm. Încearcă pe acolo, pe lângă tufișurile alea.

Pasărea își înclină capul într-o parte.

– Mulțumesc, zise ea. Bună idee. Ah, apropo.

– Da?

– Orice ai face, nu îl subestima pe Wotan. O problemă se poate rezolva în mai multe moduri.

– Cum adică?

Pasărea dădu din aripi.

– Nu mă întreba pe mine, eu sunt doar o pasăre. În plus, e vorba mea preferată.

– Sper să îți găsești molia, spuse Malcolm.

– Și eu, răspunse mierla. Noapte bună.

Flosshilde se îmbrăca întotdeauna foarte frumos. Urmase moda încă de la începutul vremurilor, iar garderoba ei ocupa, pe fundul Rinului, spațiul dintre Andernach și Kovlenz. Nu numai că urmase moda, dar o și crease; purtase broșe în formă de opt încă de pe când Epoca Fierului era la început, și munca ei de pionierat oferise doamnelor din secolul al șaisprezecelea cordonul. În comparație, se gândea ea, secolul al douăzecilea era cel puțin plictisitor. Oricum, alesese un pulover drăguț, de culoarea lămâii și o pereche de pantaloni cu dungii albe, care, destul de ciudat, fuseseră la mare modă în timpul culturii Hallstatt*. Dacă păstrezi lucrurile destul de mult, învățase ea din experiență, în cele din urmă revin la modă.

Pentru a încheia, își puse în urechi niște cercei cu personaje de desene animate și pe încheietura subțire o brățară din chihlimbar, care îi fusese dăruită de primul rege longobard† și

*Cultura Hallstatt – cultură celtică de tranziție între epoca bronzului (1.200 – 800 î. Ch.) și cea a fierului (800 – 500 î. Ch.), localizată geografic în Europa Centrală (din Carintia, în sudul Austriei, până în Boemia) (n. tr.)

†Regele Alboin – primul rege longobard, presupus de origine scandinavă; invadează Italia în 568 d. Ch.

care semăna destul de bine cu plasticul modern. Asta era de ajuns, hotărî ea.

– Iartă-mă că am întârziat, spuse ea, în timp ce se așeza lângă Malcolm, la Carey.

– Nu ai întârziat, replică el. Ai venit exact la timp.

– Da? Flosshilde părea foarte surprinsă. Își făcuse un obicei de a întârzia cel puțin cinci minute la orice, mai ales la întâlniri. Dacă, subconștient, se decisese să fie punctuală, atunci avea motive de îngrijorare...

– Ieri am primit vizita lui Loge, zise Malcolm.

– Loge? Ochii albaștri ai Flosshildei se măriră. Ce s-a întâmplat?

– A încercat să mă sperie, dar am scăpat repede de el, replică Malcom, cu îngâmfare. Nu-i o persoană rea, dacă ajungi să îl cunoști.

Flosshilde voia să spună ceva referitor la asta, dar, cumva, se hotărî să nu o facă. În schimb surâse.

– Știu o povestioară amuzantă despre asta, zise ea.

– Cea despre contractul pentru Vallhala?

– Da, răspunse Flosshilde, dezumflată.

– Oricum, spune-o, zise Malcolm și, spre surpriza ei, Flosshilde descoperi că supărarea îi trecuse. Îi spuse povestea și râseră amândoi.

– O spui mai bine decât el, zise Malcolm.

– Bineînțeles, răspunse Flosshilde. Sunt foarte bună la povestit. Ai auzit-o pe aia cu Hagen și

Regatul longobard a fost cucerit în 774 d.Ch. de către regele franc Charlemagne (n. tr.)

cu Cornul Conducător?

Numele Hagen îl făcu pe Malcolm să tresară și să se întrebe de ce îl pomenise. Poate că era un fel de avertisment. Instinctiv, își acoperi mâna dreaptă cu cea stângă, pentru a ascunde Inelul.

– Spune-o, zise el nervos.

În timp ce ea povestea (întâmplarea era foarte amuzantă), Malcolm se trezi studiind-o foarte atent. Mai făcuse asta, bineînțeles, pentru că merita să te uiți la ea, iar odată ce Malcom acceptase că era ceva de viitor să o privească, acest lucru devenise una dintre ocupațiile lui preferate. Era, până la urmă, una dintre Ei, și ar fi fost bine ca el să nu uite asta. Pentru a fi sigur, răsfoi prin subconștientul ei și descoperi, cu încântare, că erau îmbunătățiri. Îl deranja că nu își putea citi propriile gânduri, dar avea o idee care erau acestea, cel puțin în această problemă. În viața lui de până atunci se întâlnise cu puține fete, iar multe dintre acestea erau prietene de ale soră-sii, Bridget. Ca rezultat, avea tendința să se îndrăgostească de celelalte, doar ca să fie sigur. Cum nu exista riscul să i se răspundă la sentimente, aceasta era doar problema lui și nu privea pe nimeni altcineva. Dar, de când o întâlnise pe Flosshilde, începuse să își dea seama că aceasta era o idee prostească și se simțise ușurat să descopere că Fiica Rinului nu trezise în el acea amețeală romantică pe care o cunoștea prea bine. În schimb, după ce trecuse peste șocul provocat de ce citea în mintea ei și peste întrebarea dacă nu se referea la alt Malcolm Fisher, cântărise bine dacă o plăcea sau

nu. O plăcea, bineînțeles, dar pentru că era drăguță, nu doar pentru că era acolo.

Într-o doară, își ridică mâna stângă și o folosi ca să apuce furculița. Inelul se vedea din nou, dar ea nici măcar nu se uită la el. Brusc, un gând îl lovi pe Malcolm. Luând în considerare concluziile la care tocmai ajunsese, ce ar fi trebuit să facă mai departe?

Flosshilde fusese cam dezamăgită când îi spusese că avea să fie ocupat tot restul zilei, dar era în parte adevărat. Promise, în dimineața acelei zile, o scrisoare de la un anume L. Walker, din Lime Place, Bristol, și se părea că L. Walker venea la Combe Hall pentru a cataloga biblioteca.

Aceasta, care era imensă și nu conținea nici o carte amuzantă, venise împreună cu conacul, iar Malcolm o lăsase în pace. Cărțile, îi spusese agentul imobiliar, oferă o izolație termică excelentă, și cum facturile de curent aveau să fie, în orice caz, foarte mari, ar fi putut să le lase la locul lor, dacă tot nu avea de gând să le citească. Totuși, încă de când se mutase, Trandafirul Englez îl tot bătuse la cap să își indexeze biblioteca la modul profesionist, pentru ca Malcolm să știe dintr-o privire ce pierde. Rezistase eroic acestor încercări, dar suspecta că secretara îl angajase pe L. Walker înainte de a pleca în concediu și, intenționat, nu îi spusese.

Se întoarse înapoi cu mașina la Combe și intră în casă. Servitoarea îl așteptase, iar Malcolm era tentat să se facă invizibil înainte ca ea să îl

convingă să cumpere un nou aspirator – cerea unul de săptămâni întregi, deși Malcolm știa sigur că mai erau cel puțin patru în casă. Poate că făcea colecție. Dar, în ultima vreme, începuse să se simtă vinovat că îi evita pe cei care erau, până la urmă, angajații săi și care doar își făceau datoria, așa că rămase nemișcat, ca Leonida la Termopile*.

– Vă caută cineva, zise servitoarea.

– Cine?

– Pentru bibliotecă, răspunse ea. De la Bristol.

O spusese de parcă Bristol era undeva între Saturn și Pluto. Dar pentru Malcolm, care avusese de a face cu străini din Vallhala și din Nibelheim, pentru o perioadă care acum părea foarte lungă, Bristol suna încântător de aproape.

– Trebuie să fie L. Walker, zise el. Unde l-ai condus?

Servitoarea spuse că în salon, iar Malcolm se îndepărtă, înainte să se gândească să întrebe în care dintre ele. În cele din urmă, găsi străinul în salonul Albastru.

L. Walker avea cam un metru și șaiszeci și cinci înălțime, în jur de douăzeci și trei de ani, păr lung, brunet și o față îngerească. Malcolm, care știa precis cum arată un înger, pentru că se transformase într-unul într-un moment liber,

*Leonida (Leonidas) – general spartan, a condus armata Greciei împotriva mult superioarei forțe persane în lupta de la Termopile (480 î. Ch.). În urma bătăliei, toți grecii, inclusiv Leonida, au fost uciși. (n. ed.)

simți o senzație ciudată, ca și cum nu ar mai fi putut să respire.

– Herr Finger? spuse fata. Sunt Linda Walker. Am venit să cataloghez biblioteca. Domnișoara Weinburger...

– Da, desigur. Malcolm nu voia să audă despre Trandafirul Englez. Dorea să afle de ce i se înmuiaseră genunchii, ca și cum ar fi alergat. Se lăsă o tăcere lungă, în care Malcolm încercă să își câștige uzul rațiunii.

– Aș putea vedea biblioteca? întrebă fata.

– Da, răspunse Malcolm. E pe aici, pe undeva.

O găsi în cele din urmă, ceea ce era un lucru bun din partea lui, având în vedere că tocmai fusese lovit de trăsnet sau ceva pe-aproape. Deschise ușa și arătă șirul de cărți.

– Acolo e, zise el.

– Bun, spuse fata, cred că o să trec la treabă, dacă nu vă deranjează. Cu cât încep mai repede, cu atât plec mai repede de pe capul dumneavoastră.

– Nu e nici o grabă, sincer, zise Malcolm repede. Vă rog să stați cât doriți.

Fata îl privi și surâse. Malcolm începuse să creadă că era destul de bine pregătit pentru a se descurca cu zâmbetele, dar acesta era unul nou; nu era unul vesel, optimist, ci unul trist, melancolic. Nu spunea „Ce bine ar fi dacă...” aidoma celor din bagajul Fecioarelor Rinului, ci „Ce bine ar fi fost dacă...”, ceea ce era altceva.

– Mulțumesc, zise fata, dar ar trebui să încep.

Malcolm începea să se simtă ca și cum ceva ce își dorea îi scăpa printre degete.

– Unde stai? întrebă el.

– La „Gheorghe și Balaurul”, răspunse ea. Sper să fie bine. Domnișoara Weinburger mi-a rezervat camera.

– Dacă vrei, poți să stai aici. Sunt o grămadă de camere. De îndată ce rosti aceste vorbe, Malcolm își dori să nu o fi făcut. Fata aceasta avea ceva care îl făcea să se simtă ca un animal de pradă, deși asemenea gânduri nu trecuseră pragul minții lui. Fata îl privi cam trei sferturi de secundă (deși păru mult mai mult), apoi surâse din nou, un zâmbet care spunea „Nu are rost și o știm amândoi, dar...”.

– Mi-ar plăcea tare mult, zise ea. Dacă sunteți sigur că nu deranjez.

În ceea ce îl privea pe Malcolm, toată situația ar fi putut intra în dicționare ca o definiție pentru „a nu deranja”.

– O să îi spun servitoarei să pregătească o cameră, zise el. Cât crezi că o să dureze?

– Cam o săptămână, răspunse fata, dacă încep astăzi.

– Dar nu ești foarte obosită după călătorie? Apropo, cum ai venit până aici?

– Am luat trenul până în Taunton și autobuzul până la Combe, spuse fata.

Malcolm fu șocat la gândul că o astfel de fată poate călători cu trenul și cu autobuzul. Își dori să se ofere să îi cumpere o mașină, dar probabil că ar fi fost înțeles greșit.

– Și a durat mult? Era o întrebare prostească și nu era treaba lui. De ce îl interesa pe el cât durase călătoria? Destul de ciudat, fata nu spuse

asta. În schimb, răspunse la întrebare.

– Ah, cam trei ore. Am pierdut legătura în Taunton.

Oricât ar fi încercat, Malcolm nu se mai putea gândi la nici un mod de a prelungi conversația. Nu știa ce să mai zică sau ce să mai facă, ceea ce era păcat, pentru că nu își putea imagina nimic mai important pe lume.

– Bine, spuse el, atunci te las să începi. Ne vedem mai târziu.

Părăsi biblioteca și se întoarse încet în salon, lovindu-se pe drum de câteva piese de mobilier. Era îngrozitor și își dădea seama de asta. Viața reală îl prinsese până la urmă; nu sub forma agentului vamal sau a Brigăzii pentru Fenomene Inexplicabile, cu care s-ar fi putut descurca, ci prin delincventul juvenil cu săgeți de aur, care își făcuse o țintă din inima lui, încă din adolescență. Nu era o Fiică a Rinului din afara lumii în care trăia el și era stăpân, ci un seamăn uman, o persoană, o posibilă sursă de mare nefericire.

– O, *Doamne*, gemu el. Nu din nou.

Se așază pe trepte și privi spre ușa bibliotecii. Dacă pleca, ar fi putut să nu o vadă când ieșea, ceea ce era inacceptabil. Apoi se gândi că s-ar fi putut face invizibil și să se uite la ea când cataloga cărțile, ceea ce ar fi fost, cu siguranță, cea mai frumoasă priveliște din lume. Închise ochii și dispăru.

Flosshilde ședea pe marginea apelor murdare ale râului Tone și privea cum un pescăruș încerca fără succes să prindă și să mănânce o

anvelopă. Știa cum este, într-un fel, și, din milă, surâse la envelopă care se transformă singură într-un pește. Pescărușul, care știa prea bine că insistența depășește toate obstacolele, îl devoră mulțumit, ceea ce era un ghinion pentru pește, dar un noroc pentru pescăruș. Nu poți să îi mulțumești pe toți, își spuse Flosshilde și însemnătatea acestei judecăți pentru cazul ei o puse pe gânduri.

Nu că ar fi avut motive logice să fie altfel decât fericită, dar în probleme de fericire logica nu are decât un rol secundar. Mai întâi era enervant că Malcolm alesese să își petreacă ziua cu un bibliotecar bătrân și morocănos, în loc să stea cu o superbă Fiică a Rinului. În al doilea rând, era enervant că se enervase. De fapt, al doilea motiv era mai rău sau, cel puțin, ea așa spera. Primul lucru neplăcut ținea doar de vanitatea ei (își spuse ea). Al doilea ar fi putut avea consecințe serioase asupra carierei sale. O Fiică a Rinului îndrăgostită, ca și un șofer orb, nu poate avansa în profesia ei. Oricât ar fi încercat, nu părea să o afecteze prea mult această eventualitate, iar asta era cel mai rău...

– La naiba, spuse ea.

Wellgunde, care se rotise încet, aproape de suprafața apei, sări pe mal.

– Uită-te la tine, zise ea. Așa gătită și nu ai unde să mergi.

Flosshilde scoase limba, dar Wellgunde nu o băgă în seamă.

– Credeam că ai ieșit cu prietenul tău, spuse ea, scuturându-și părul de apă.

– Ei bine, nu am ieșit, răspunse Flosshilde.

– Încerci să te lași greu, nu?

În acel moment, Flosshilde își dorea să o poată transforma pe soră-sa într-o barcă.

– N-ai altceva mai bun de făcut? zise ea pe un ton obosit.

– Îți țin companie, replică Wellgunde. Arăți de parcă ai avea nevoie să fii înveselită.

– Sunt destul de veselă, mulțumesc, răspunse Flosshilde cu răceală.

– Cred că e minunat să fii îndrăgostită, gânguri Wellgunde. Sunt tare geloasă.

– Nu sunt deloc, sări soră-sa. Dar înțeleg gelozia ta.

Wellgunde scoase o oglindă și se admiră în ea.

– Cred că doar o dată ești tânără, spuse ea. Simte-te bine. Nu-ți fă griji pentru noi.

Flosshilde se încruntă. Surorile pot fi foarte enervante, uneori.

– Să nu îți pese că dacă ieși cu Purtătorul ăsta al Inelului nu o să recuperăm niciodată Inelul. Să nu te gândești că Inelul este toată averea noastră, din moment ce noi nu avem prieteni eleganți care trebuie să se deghizeze în alte persoane dacă vor să realizeze ceva.

– Nu mă gândesc la asta, nu te îngrijora.

– Până la urmă suntem surorile tale. Nu vrem, nici o clipă, să îți stăm în drum. Dacă tu crezi că merită, continuă. Ei bine, dacă tot nu ești ocupată în după-amiaza asta, poate faci curat pe fundul râului. Ieri a fost rândul tău, dar nu ai fost acasă.

– Hai, pleacă, spuse Flosshilde, pe un ton nepolitic.

– Plec, răspunse Wellgunde calmă. Am ieșit doar ca să îți spun că în timp ce tu pierdeai vremea, noi am lucrat.

– Parcă spuneți că o să îl lăsați în pace.

– Nu ți-am persecutat iubitul, dacă la asta te referi. Am stat de vorbă cu Gând și cu Memorie.

– Ce interesant.

– Da, chiar a fost. Se pare că au spionat toată ziua Combe Hall, iar prietenul tău a avut o discuție foarte lungă cu o fată tare drăguță.

Orice îndoieli ar fi avut Flosshilde în privința sentimentelor ei pentru Malcolm, acestea fură îndepărtate de cele auzite. Se albi la față.

– Desigur, corbii nu îi pot citi gândurile, pentru că este Purtătorul-Inelului, așa că nu sunt siguri, dar, dacă îi asculți pe cei doi, nu e nevoie să poți citi gândurile pentru a înțelege ce crede prietenul tău despre noua lui prietenă. I se citește pe toată fața aia prostuță.

– Mă bucur pentru el, spuse Flosshilde foarte încet.

– Ei, zise Wellgunde, nu te bucuri la fel de tare și pentru noi, nu? Dacă îi dă ei Inelul? Ce ne facem atunci?

Flosshilde spuse ceva foarte urât despre Inel și plonjă în râu, lăsând-o pe Wellgunde foarte mulțumită de sine însăși. Poate că nu îi spusese soră-sii tot adevărul, dar Flosshilde plecase în mare grabă și nu îi oferise posibilitatea. Avea conștiința curată...

Malcolm își imagina că după ce mutase toată ziua cărți grele de colo-colo, bibliotecara și-ar fi

dorit, cu siguranță, un pic de odihnă și poate ceva de băut. Își dorea să o poată ajuta, dar ar fi părut lipsit de sens, căci nu îți cumperi câine ca să latri singur. În plus, dacă s-ar fi materializat din senin și i-ar fi spus „Pot să duc eu cartea asta?”, în mod sigur că ea ar fi leșinat; o altă problemă asociată cu relația cu persoane reale.

Era cu siguranță conștiincioasă, iar Malcolm o admira pentru asta, dar tot muncea de ceva vreme. Când, în cele din urmă, păru să își considere ziua de lucru încheiată, Malcolm se transportă înapoi pe scări și se întrebă ce ar fi trebuit să facă în continuare. Parcă ar fi trecut ore întregi până când ușa bibliotecii se deschise, și încă nu reușise să se gândească la nimic. Se ridică repede și încercă să arate ca și cum ar fi fost în trecere.

– Gata pe ziua de azi? întrebă el.

– Da, mulțumesc, răspunse fata și surâse din nou. Zâmbetul, un fel de „Doar dacă... dar nu”, îi goni lui Malcolm orice gând sau cuvânt, și rămase în picioare, cu gura căscată, de parcă ea ar fi fost cea care ar fi apărut din senin.

– Sigur nu vă deranjează să stau aici? întrebă ea.

– Nu, bineînțeles, răspunse el. I-am spus servitoarei să sune la „Gheorghe și Balaurul”.

– Vă mulțumesc, zise ea.

– Ți-am dus valiza în cameră, continuă el, ca și cum ceea ce făcuse s-ar fi comparat cu a o fi salvat de la înec. Și i-am spus bucătăresei că o să iei cina... Dacă nu te superi.

Nu așa se gândise el să-i sugereze să cineze cu

el. Voise să-i lanseze invitația pe un ton obișnuit. Voise multe lucruri în viață și căpătase foarte puține. Dar fetei nu părea să îi pese. Ea spuse „Sigur nu deranjez?” și Malcolm simți un mic tremur de nerăbdare în inima sa neliniștită, dar îi trecu foarte repede.

– Cred că e tare bine să ai o bucătăreasă, zise ea.

Malcolm simți nevoia să se apere de un atac de hedonism.

– Sunt un bucătar foarte prost, zise el. Iar bucătăreasa asta a fost inclusă în prețul casei.

Fata nu răspunse, iar Malcolm forță câteva cuvinte să-i iasă pe gură și le alese pe primele care îi veniră la îndemână.

– Știi și tu cum e, bolborosi el, cu casele astea imense.

Pure aiureli, desigur, dar fata nu părea să observe.

– Da, replică ea, și noi am trăit într-o casă mare și veche. Era tare greu de păstrat curățenia și de făcut căldură.

Păru să nu dorească să dezvolte ideea și meraseră în continuare, în tăcere. Malcolm habar nu avea unde mergeau, dar asta nu prea conta.

– Era la fel de mare? Casa ta, vreau să zic. Încă un pic, se gândi Malcolm, și îmi mușc limba.

– Da, răspunse fata. Ne dădea de furcă mie și surorilor mele.

– A, ai surori? spuse el, de parcă ar fi fost cel mai interesant lucru pe care îl auzise vreodată.

– Opt, zise fata. Suntem o familie mare. Sunteți *sigur* că nu vă deranjez că iau și eu cina?

Adică, nu aveți invitați, nu?

– Nu, răspunse Malcolm, sincer. Mergem în salon?

Fata tăcea, ca și cum s-ar fi gândit la asta cu grijă.

– Da, răspunse într-un final.

În acest moment, Malcolm își dădu seama că nu îi citise gândurile, ca să vadă dacă semănau cu ale lui, dar descoperi că nu dorea asta. I se părea indecent, deoarece ea nu era nici Zeiță, nici Fiică a Rinului, ci o ființă umană. În plus, dacă nu gândea în aceeași direcție ca el, nici nu voia să știe.

– Vorbiți engleză foarte bine, spuse ea, când Malcolm reuși să găsească salonul.

– Mulțumesc, răspunse el, măgulit și de abia se abținu să nu întoarcă complimentul. Am urmat școala în Anglia, zise cu sinceritate. Dorești ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, privind în jos.

– Sigur?

– Dacă spuneți dumneavoastră...

Malcolm ar fi spus, dar simți că ar fi fost inutil.

– Cu ce te servesc? întrebă el.

– Cu puțin lichior, mulțumesc.

Malcolm turnă puțin lichior – foarte puțin (după cum se dovedi), pentru că nu voia ca ea să creadă că încearcă să o îmbete.

– E destul? întrebă el.

– E bine. Încă un zâmbet, de data aceasta de tipul „Știi că nu putem continua așa”.

– De cât timp te ocupi de catalogări?

– De aproape doi ani, zise fata. Asta părea să încheie subiectul.

– Bănuiesc că este ca și cum ai fi bibliotecară, continuă Malcolm, convins că a lucra în mină e mai ușor decât a face conversație în aceste condiții. Fata fu de acord că seamănă cu munca de bibliotecară.

– De când locuiți aici? întrebă fata, iar Malcolm realizează că nu își putea aminti. Trebui să se gândească puternic înainte să răspundă. După care urmă o tăcere lungă, în care fata bău un sfert din lichiorul ei. Tentația de a-i citi gândurile era foarte puternică, dar Malcolm îi rezistă. Nu ar fi fost cinstit.

– Și cum faci ca să cataloghezi biblioteci? întrebă el.

Fata îi explică preț de vreo trei minute, timp în care Malcolm reuși să își adune ce mai rămăsese din gândurile lui. Dezlănțuind toate aceste puteri ale imaginației, făcu o listă de întrebări și de subiecte care, cu puțin noroc, aveau să îi țină până la cină.

În cele din urmă, chiar i-au ajuns, deși Malcolm fusese nevoit să-și folosească toată inventivitatea de care era în stare. De ce îi era așa de ușor să vorbească cu Flossilde, care îi era doar prietenă, și așa de greu să poarte o conversație cu cea mai minunată persoană din lume? Era un singur subiect pe care nu fusese în stare să îl abordeze; pe de altă parte, era subiectul pe care chiar ar fi vrut să îl discute cu ea. În schimb, au vorbit cel mai mult despre biblioteci, un subiect căruia Malcolm nu îi

acordase niciodată vreo importanță. Pe la nouă și jumătate, chiar și această temă se încheie în tăcere, iar Malcolm se resemnă la gândul unei noi dezamăgiri. Fata era, în mod vizibil, nervoasă și stânjenită, ceea ce nu prea era de mirare. Venise să facă o treabă clară, munca pentru care era pregătită și în care era, fără îndoială, destul de competentă; dar în loc de a i se permite să meargă la un hotel confortabil unde să își scoată pantofii și să citească o carte bună, fusese obligată să asculte o grămadă de aiureli fără rost. Probabil că îl credea nebun. Cu siguranță, dimineața următoare nu o va mai prinde aici. La prima rază de lumină, va deschide ușa de la camera ei și o va lua la goană sau va coborî pe fereastră pe o funie făcută din cearceafuri. Era insuportabil de trist, și, ca ființă umană, Malcolm era un eșec total. Făcuse greșeala de a trata o femeie normală, matură, din secolul al douăzecilea, ca și cum ar fi fost un personaj extras din vreo poveste romantică. Pentru asta merita să îi fie frântă inima.

– Bănuiesc că ești tare obosită, după o călătorie și o zi întreagă de muncă. Să te conduc în camera ta.

Urcară treptele în liniște. Afară era încă lumină, dar ea putea să citească o carte sau să facă altceva până la ora de culcare. Cel puțin nu o trimitea la culcare nemâncată.

– Ei, noapte bună, zise ea și surâse pentru ultima dată în acea zi. Era un zâmbet la lumina căruia ai fi putut face o fotografie și spunea „Îmi placi tare mult și e păcat că mă consideri așa

plictisitoare, dar asta e". Ușa se închise peste cenușa acestui zâmbet, iar Malcolm rămase în hol, clipind neîncetat. La naiba cu corectitudinea. Îi localizează gândurile și i le citi. Apoi le citi încă o dată, ca să fie sigur. Apoi le mai citi o dată, pentru că îi plăceau tare mult.

– Să fiu al naibii, își spuse el încet. Nemaipomenit!

Apoi se duse să se culce.

Cei doi corbi plutiră și se așezară pe capota Mercedesului. Wotan scoase capul pe geam și zise:

– Ei?

– S-au dus la culcare, răspunse Gând.

– Separat, completă Memorie.

– Dar nu-ți fă griji, spuse Gând. Se descurcă bine.

Wotan se încruntă.

– Dar el îi poate citi gândurile, zise el. O să îi vadă mintea și o să se termine totul. O s-o arunce afară așa de tare că o să se rostogolească pe toată aleea principală.

Memorie chicoti.

– Eu nu mi-aș face griji în privința asta, croncăni el. E prins în mreje. Îndrăgostit până peste cap.

– Și chiar dacă îi citește gândurile, zise partenerul lui, nu o să facă decât să își înrăutățească situația. Am tras și eu cu ochiul.

– Aha. Wotan era nedumerit. Adică, și ea îl place pe el?

– Nici n-ai idee, zise Gând. N-ai mai pomenit așa ceva.

– O, *minunat*, spuse Wotan, dezgustat. Acum nu o să mai recuperez niciodată lucrul ăla blestemat.

– Calmează-te, zise Memorie. O cunoști. Datoria e pe primul loc, chiar dacă asta înseamnă să îl trădeze pe omul pe care îl iubește.

– Mai ales dacă asta înseamnă să îl trădeze pe omul pe care îl iubește, corectă Gând. Fata asta chiar e bucătică ruptă.

Wotan era nevoit să fie de acord. Dintre toate cele opt fiice care îi mai rămăseseră, valkiria Ortlinde îi semăna cel mai bine tatălui ei în capacitatea de auto-torturare. Se desfăta cu asta. Cel mai mult îi plăcea să dea vina pe Wotan, la final.

– Am făcut-o și pe asta, zise Wotan.

Alberich ura să zboare. În mare parte, aceasta era prejudecata normală a cuiva care trăise mare parte din viață sub pământ; pe de altă parte, era din cauza mâncării servite în tăvițele de plastic cu mici adâncituri pentru ketchup, care îi provoca indigestie. Dar el era om de afaceri, iar oamenii de afaceri trebuie să călătorească cu avionul. Cum nu părea să existe vreo șansă de a avansa în căutarea Inelului, Alberich se gândise că ar fi fost bine să tragă o fugă de vreo săptămână în Germania, să vadă cum îi mai încurcaseră partenerii lui treburile la firma de consultanță minieră. Nu îl interesa munca în sine, dar îi oferea pâinea de zi cu zi. Dacă nu ținea sărăcia departe de casă, măcar îi dădea posibilitatea să îi facă și ei o cheie, să vină și să plece fără să deranjeze.

Avusese noroc să primească un loc la geam și privea, fără țință, lumea care ar fi trebuit să fie a lui. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus, ar fi fost mai puține orașe și mai multe păduri. Pentru un moment, își pierde atenția.

Ceva bătea în fereastră. Se uită și văzu un corb cam jerpelit ciocnind cu ciocul în geamul gros. Un al doilea corb bătea furios aerul cu aripile, încercând să zboare cu viteza sunetului și să plutească, în același timp.

– Ce vrei? își mișcă Alberich buzele spre fereastră.

Corbul ciocănea în continuare cu putere, iar Alberich se cam enervă. Dacă pasărea asta idioată reușea să spargă geamul, ar fi fost supt în afara avionului.

– Pleacă! își mișcă el buzele și îi făcu semn cu mâna să plece.

– Lasă! ți-pă Memorie ca să acopere vântul puternic. Nu te aude.

Dar Gând era insitența întruchipată. Folosindu-și ciocul, făcuse o serie de mici semne pe geam. Când termină, Alberich desluși cuvintele „Wotan zice să nu vii în Anglia” scrise pe dos. Dădu din cap către corbi, pentru a le arăta că a înțeles mesajul iar aceștia se îndepărtară, extenuați. Alberich analiză un moment avertismentul, apoi se uită la ceas. Trebuia să aterizeze la Frankfurt într-o jumătate de oră.

De pe aeroportul din Frankfurt, îi telefonă partenerului său.

– Dietrich? spuse el. Sunt Hans. Uite, acum sunt în Frankfurt, dar trebuie să mă întorc urgent în Anglia. Am un avion peste trei ore. Poți să îmi aduci câteva cămăși curate și actele proiectului nigerian?

– De ce trebuie să te întorci?

– Ce zici? Ah, nu o să crezi, dar mi-am uitat servieta. Cu toate lucrurile care îmi trebuie pentru Târgul Comercial.

– Nu poate să ți-o trimită cineva?

– Ar dura prea mult. Mai bine mă întorc eu.

– Auzi, să îți uiți servieta!

– Sunt și eu om, minți Alberich. Nu uita cămășile.

* * *

Spre surprinderea sa, Malcolm reușise să doarmă puțin, dar era deja treaz la ora șase. Recapitulă în minte evenimentele din ziua precedentă, încercând să se asigure că totul se întâmplase de-adevăratelea. O voce interioară îi spunea că această bucurie stranie avea să se sfârșească rău, dar punea asta pe seama pesimismului său înnăscut. În plus, exista o metodă sigură de a afla dacă lucrurile mergeau bine sau nu.

Își conectă mintea la știrile dimineții și se calmă. În ultima zi nici un dezastru nu afectase planeta, deși avusese loc o întâmplare stranie. Un fermier din sătucul numit Combe, în comitatul Somerset, ieșise la vânătoare de iepuri la ora zece fără un sfert, cu o noapte în urmă, și își văzuse câmpul de zece acri plantat cu grâu cum se schimbaseră, sub ochii lui, în zece acri de trandafiri, bujori, narcise albe și galbene și lalele. Fermierul, un oarecare domn William Ayres, de la ferma Combe Hill, atribuisese această extraordinară mutație unei scurgeri de la uzina nucleară Hickley Point, din apropiere, deși Comisia de Reglementare în Domeniul Energetic nu confirmase încă vreo scurgere de acest fel...

Malcolm clipi și se îngrijoră, pentru un moment. Dar domnul Ayres sigur avea asigurare, și chiar dacă nu avea, putea să culeagă florile și să decoreze cu ele biserica, pentru nunta fetei sale. Malcolm râse. Nu dorea răul familiei Ayres, nici membrilor actuali, nici viitori, iar acesta era cu siguranță un lucru bun pentru întreaga lume.

Își dădu seama că uitase să îi spună fetei când avea să fie gata micul dejun. Sări din pat, se

gândi la o cămașă subțire, albastră și la o pereche de pantaloni de catifea crem, după care se transportă în cealaltă parte a casei. Trecând pe lângă bibliotecă, auzi zgomotele catalogării. Deși era doar șase și jumătate, fata începuse deja lucrul. Îi ascultă cu atenție gândurile, și un zâmbet duios îi apărură în colțul buzelor. Fata se abandona muncii pentru a uita de sentimentele triste, de dor, din inima ei. O fată sentimentală, nu se putu abține Malcolm să își zică, dar nu e nimic rău în asta. Deschise ușa bibliotecii și intră.

– Deja te-ai trezit, spuse el.

– Sper că nu vă deranjez, zise fata, neliniștită.

– Deloc, replică Malcolm. De obicei sunt treaz la ora asta. Vrei micul dejun?

După ritualul inevitabil cu „Dacă spuneți dumneavoastră...”, fata acceptă o ceașcă cu cafea și o felie de pâine prăjită, iar Malcolm se grăbi spre bucătărie. Filtrul de cafea păru să meargă o veșnicie până făcu cafeaua, la fel și prăjitorul de pâine, dar în cele din urmă obținu ceea ce voia de la ele și duse tava în bibliotecă. Încercă să repete în minte un mod de a conduce conversația către subiectele pe care dorea să le abordeze, dar trebui să renunțe. O să se gândească la ceva când va veni momentul, și nu voia să grăbească lucrurile astea atât de importante, chiar dacă rezultatul ar fi fost deja cunoscut.

Să scrie alții despre bucurie și fericire. E destul să spunem că Malcolm a acaparat o discuție despre cartelele cu indici și că a folosit-o pentru a-și transmite mesajul. Deși putea citi gândurile

fetei și, astfel, putea evita neînțelegerile, tot găsea că era un lucru greu și se surprinse folosind cuvinte și expresii care ar fi părut prea sentimentale chiar și în revista „*Dragoste adevărată*”. Dar toți avem dreptul să ne facem de râs, măcar o dată în viață. Important era că totul avea să fie bine acum și Malcolm reuși să o convingă și pe ea de asta. La început, nu păruse să fie prea convinsă, dar Malcolm se obișnuise într-atât să o audă spunând „Sigur nu te deranjează?” și „Dacă spui tu”, încât nu mai dădea atenție cuvintelor, ci îi urmărea gândurile, așa cum ai urmări cifrele care se derulează la pompa de benzină. Când ajunseră la valoarea potrivită, îi apucă mâna și i-o strânse delicat. Prin furtuna de emoții care urla în el auzi un clinchet, ca o monedă care cade pe podea. Dintr-odată, acest detaliu i se păru foarte important și se uită în jos. Pe podeaua din lemn lustruit văzu Inelul, care îi alunecase cumva de pe deget. Simți un impuls spontan să i-l ofere, căci ce dar ar fi fost mai potrivit decât lumea întreagă?

Ea încă îl mai ținea de mână, strâns și cu încredere, așa că ar fi fost extrem de grosolan din partea lui să facă altceva decât să stea complet nemișcat și să se lase iubit. Mai era în desfășurare și un zâmbet foarte frumos, așa că lăsă Inelul pe jos până când avea să se termine. Pentru siguranță, îl acoperi cu piciorul.

Se spusese tot ce era de spus, iar acum era, evident, momentul pentru acțiune: un sărut sau ceva de genul ăsta. Dar Malcolm nu putea să

inițieze el o astfel de mișcare, deși nu știa de ce. „Toate la timpul lor”, îi șopti o voce interioară, și „Să nu ne grăbim”. Așa că se mulțumi să își pună, cu delicatețe, mâna în jurul umerilor ei și să îi sugereze să meargă la o plimbare prin grădină. Pentru prima dată, fata nu îl întrebă dacă sigur nu era vreun deranj, așa că se ridicară, încă îmbrățișați.

– Un moment, zise Malcolm. Nu pleca.

Se aplecă repede și luă Inelul. Ezită puțin, apoi îl puse înapoi pe deget. Îl simțea larg și îl jena.

– Cum ai reușit s-o convingi? întrebă Loge. Cred că a fost greu.

– Nu chiar, răspunse Wotan. A fost una dintre tăcerile acelea sinistre, atât de obișnuite în familia noastră, după care a spus „dacă insiști” și gata. Am fost uimit, îți dai seama. Îmi pregătisem tot felul de argumente – întotdeauna ai zis că vrei să lucrezi în afacerea familiei, mai ieși și tu din casă, o să îți priească o schimbare, chestii din astea – și nu am apucat să folosesc nici un dintre ele. Femeile sunt niște ființe ciudate.

– Ești sigur că e în stare să ducă treaba la bun sfârșit?

– Foarte. Tu nu o știi decât cum e acasă, cicălitoare și persecutoare.

– Care dintre ele ziceai că e?

– Ortlinde. Arată cel mai bine și e cea mai flexibilă. Ascultă la mine, sunt opt și le mai încurc și eu. Poate că ar trebui să le pun să

poarte numere pe spate, ca fotbalistii. Cred că Ortlinde e penultima. Mai vrei un pahar?

– Nu, mulțumesc, conduc.

– Și eu, dar cui îi pasă? Se cere să sărbătorim.

Wotan deschise dulăpiorul de băuturi din spatele scaunului șoferului și scoase o sticlă cu șnaps.

– Pentru că vom împușca doi iepuri dintr-o lovitură. Vom prelua controlul Inelului și scap și de o fiică zăpăcită, în același timp.

– Nu-mi place să spun asta... zise Loge.

– Știu, știu, nu a funcționat nici înainte și așa mai departe. Dar acum e altfel.

– Nu e chiar așa. Loge știa că își forța norocul, dar trebuia să o spună. În plus, dacă afacerea se încheia prost, Wotan ar fi fost atât de furios, că Loge s-ar fi putut considera norocos să scape transformat într-o păstrăvărie.

– Până la urmă, Siegfried era făcut cam din același aluat. Nici el nu mai avusese o iubită înainte.

– Siegfried nu era o pacoste, zise Wotan înțepat. Țsta e. Și ea la fel. E așa de rea, că răsar buruieni pe unde trece.

– Nu mi-a părut chiar așa, dimineața trecută.

– Ah, replică Wotan, asta e altceva. Era sufletul ei complicat care se agita, despre asta era vorba. Știi, toate fetele mele sunt la fel. Ele văd problema așa: eu le-am distrus viețile obligându-le să stea în casa aia imensă, nenorocită, stopându-le dezvoltarea emoțională și așa mai departe, când, de fapt, ele ar fi trebuit să plece în lume și să se simtă bine. Și cred că poți să le

înțelegi. Casa aia e o mare responsabilitate. Wotan se înfurie doar la gândul ăsta, și primii stropi de ploaie începură să cadă. E greu să explici despre familia mea unei persoane normale, sănătoase la cap, dar cred că treaba stă cam așa: ele sunt prizoniere în Valhalla de când a plecat mama lor și nu au nimic de făcut decât să fie bosumflate și să se gândească ce nepotrivite și neplăcute sunt ele și cum nimeni nu ar putea fi niciodată interesat de ele, din cauza personalităților lor mutilate (mutilate de mine, bineînțeles). Și își varsă toate aceste sentimente asupra bietului lor tată, făcându-i viața aproape la fel de nefericită ca a lor, în felul pe care l-ai văzut zilele trecute.

Loge atâta dăduse din cap și scosese sunete compătimitoare, încât amețise. Nu voia să audă toate astea, dar Wotan părea determinat să i le spună. O combinație de șnaps și de ușurare îl făcea să se relaxeze. Deși rămânea de văzut cum era mai bine pentru Loge, să fie Wotan tensionat sau relaxat. Șerpii cu clopoței, își aminti Loge, se relaxează înainte de a mușca.

– Așa că acasă se dezlănțuie. Nu că am avea lungi discuții deschise despre starea personalităților noastre chinuite, m-a ferit Dumnezeu. Nu, ele au hotărât că nu pot vorbi cu mine, ceea ce mă bucură, așa că au ales să sublimeze totul – parcă ăsta era cuvântul, nu? – într-o nesfârșită ceartă casnică, cum ar fi cine a folosit ultima dată lipiciul și cum te aștepți să găsești diferite lucruri dacă le tot muți. Dar, dacă le scoți în lume, se transformă în niște iepurași drăgălași,

n-ar ucide o muscă, știi genul. De fapt, nu știu cum e mai rău. Cel puțin, ele țin casa. Totuși, nici una dintre ele nu are încredere de sine, așa că dacă dragul nostru Purtător-al-Inelului o convinge pe Ortlinde că are intenții serioase cu ea și că cineva o iubește în ciuda a tot ce e ea, atunci va avea nevoie de o rangă ca să și-o desprindă de el. Așa și merită, tâmpitul!

– Dar dacă te urăște atât de mult, ce te face să crezi că o să îți aducă Inelul? Nu crezi că o să fugă cu Izbăvitorul ei și că o să te lase cu ochii în soare?

– Asta m-a îngrijorat și pe mine, trebuie să recunosc, dar când m-am gândit mai bine, am văzut ce isteț am fost, zise Wotan, satisfăcut. Faptul că ea chiar îl iubește, în felul ei unic, sucit, înseamnă că nu poate da greș. Vezi tu, ultimul lucru pe care și-l dorește fiică-mea este să fie fericită. Nu i-ar plăcea deloc. Nu, ea vrea să fie, total și irevocabil, nefericită, și totul să fie din vina mea. I-ar confirma într-un final toate ideile ei de suflet, despre cum i-a fost distrusă existența. Asemenea oameni preferă să aibă dreptate decât să fie fericiți. Nu, o să ia Inelul chiar și cu prețul vieții ei.

Loge își șterse fruntea cu palma și își dori să plece și să facă ceva mai puțin solicitant, cum ar fi să mâne caleașca Soarelui, sau să facă recoltele să rodească. Dar nici nu se punea problema.

– Singurul caz în care ar putea eșua ar fi cel în care el și-ar da seama cine este Ortlinde cu adevărat, spuse Wotan, turnându-și încă un pahar. Dar eu cred că el nu vrea să afle, așa că,

dacă nu îi zice cineva, nu o să își dea seama singur. Cred că sunt amândoi la fel. De fapt, se potrivesc perfect. Cine știe, poate că după ce ea îi va lua Inelul, vor rămâne împreună și nu va trebui să o mai văd niciodată. N-ar fi minunat? Ar mai rămâne doar șapte fiice, câte una pentru fiecare zi a săptămânii. Dar nu prea cred, adăugă el, trist. Cum îți spuneam, ar înnebuni dacă ar fi fericită.

Ploaia se opri și Loge deduse că Wotan era în sfârșit într-o dispoziție bună. Asta îndepărta riscul iminent al transformării, dar tot nu se simțea în siguranță. În ultimele câteva mii de ani, Loge descoperise că momentele de bună dispoziție ale lui Wotan precedau momente de nefericire universală.

– Deci, acum ce facem? întrebă Loge.

– Las' pe ea, răspunse Wotan, așezându-se mai bine în scaun. Întotdeauna am știut că o să fie și ea de folos.

Dragostea, spune poetul, este cel mai dulce lucru, dar prea mult dulce îți poate face greață. Însă Malcolm trecuse, cu succes, de etapa dezmierdărilor și a nimicurilor dulci și reușise, în cele din urmă, să o facă pe fată să îi povestească totul despre ea. La început, ea nu voise, și ascultând povestea care, într-un final, începuse să curgă, Malcolm înțelegea de ce. Nu că l-ar fi plictisit. Dar o supradoză de tragedie poate provoca aproximativ aceleași simptome ca și plictiseala, cum ar fi dorința de a schimba subiectul. Totuși, asta ar fi fost lipsă de tact.

Malcolm spera doar să nu fie obligat să povestească și el la fel de cuprinzător despre viața lui, ceea ce ar fi presupus mai multă inventivitate decât credea el că avea.

– Vezi tu, zise fata, nici una dintre noi nu poate *vorbi* de-adevăratelea cu tatăl nostru, iar el nu poate *vorbi* niciodată cu noi, așa că, în cele din urmă, am descoperit că nu mai pot vorbi nici măcar cu surorile mele. Ne închidem toate în noi înșine până când vrem să ne atacăm una pe cealaltă. Dar nu putem să facem nici asta, pentru că nu ne putem vorbi. Înțelegi ce vreau să spun?

– Într-un fel.

– A fost evident că tatei, pur și simplu, i-a frânt inima plecarea mamei noastre. Bineînțeles că a încercat să se țină tare, dar noi toate am înțeles că ea l-a dezamăgit pe el, ca și pe noi și că, într-un fel sau altul, și noi l-am dezamăgit. Și, desigur, și el simte că ne-a dezamăgit pe noi, iar acum nu mai putem comunica de loc.

– Îngrozitor, zise Malcolm, dorindu-și să nu fi abordat subiectul. Era evident că o durea să vorbească despre astfel de probleme, iar el spera să se oprească și să nu își mai facă rău în felul ăsta. Dar nu avea el așa noroc.

– Iar noi ne dăm seama ce dezamăgire suntem pentru el. Și-a dorit să avem carierele noastre, să fim cineva, dar noi știm că nu îl putem lăsa așa, după ce mama l-a părăsit, pentru că s-ar simți abandonat și asta ar fi groaznic.

– Dar tu ai o carieră, spuse Malcolm, cu agerime.

Fata păru surprinsă, ca și cum ar fi făcut o greșeală.

– Da, într-un fel, zise ea. Dar nu e cum trebuie.

– Dar tu nu mai locuiești cu familia ta, nu?

– Ba da. Ba nu. Ei, într-un fel. Stau în gazdă, dar mă duc acasă foarte des.

Fata tăcu și privi în jos, spre încălțările ei. Erau pantofi ușori care văzuseră multe la viața lor, ca și fusta ei ușoară din tweed și puloverul ei crem, simplu. Probabil că i le cumpărase mama ei, gândi Malcolm, chiar înainte să plece.

– Ei bine, spuse el, încercând să pară vesel, acum mă ai pe mine să am grijă de tine.

Se așezară pe o bancă și admirară parcul. Era o dimineată minunată, deși trăsesse o ploică, iar de îndată ce se vor fi terminat toate povestirile tragice, totul avea să fie perfect.

– Ce îți place să faci? întrebă Malcolm.

– O, nu prea știu. Se gândi îndelung. Cred că să mă plimb. Și îmi place munca mea. Bine, nu, de fapt nu îmi place, dar e mai bună decât să nu fac nimic.

– Hai să ne plimbăm pe malul râului, spuse Malcolm, ferm.

Merseră în tăcere un timp, apoi se opriră să admire priveliștea recoltei minunate de flori asortate a fermierului Ayres. În depărtare se zărea o echipă de filmare de la BBC, care întindea kilometri de cablu, deci toată povestea avea să apară la știrile de la ora nouă, în acea seară. Malcolm ar fi vrut să îi spună că el pusese florile acolo, pentru ea, ca să îi arate ce mult o iubea, dar nu își găsea cuvintele.

– Cine e fata aceea de pe malul râului, care îți face cu mâna?

Malcolm se uită în direcția degetului ei și o recunoscuse pe Flosshilde. Inima îi sări din piept.

– E doar o prietenă de-a mea, zise el. Nu e nimeni important.

– Cred că vrea să îți zică ceva... Oh.

Malcolm ar fi putut jura că ea o recunoscuse pe Flosshilde, dar era, evident, imposibil, așa că nici nu se mai obosi să îi verifice gândurile. Ar fi vrut să se depărteze și să pară că nu o văzuse pe Fiica Rinului, pentru că acum nu avea chef de ea. Până la urmă era o fată drăguță, iar Linda ar fi putut înțelege altceva. Din păcate, acum era prea târziu. O prinse pe Linda pe după umeri așa cum un legionar roman și-ar ridica scutul ca să se apere de un dușman, în timp ce Flosshilde fugea spre ei.

– Bună, zise Fiica Rinului, și era ceva tare ciudat în vocea ei. Sper că nu te deranjează, dar am făcut și eu o baie în râul tău.

Nervos, Malcolm o prezintă celeilate fete. Flosshilde îl privi pe Malcolm pentru un moment, apoi se întoarse și îi zâmbi fetei atât de orbitor, încât Malcolm avu pentru o clipă senzația că ceva groaznic avea să se întâmple. Dar nu se întâmplă nimic, iar Malcolm se liniști cu gândul că i se păruse. Cât despre Flosshilde, aceasta părea cam dezamăgită, deși Malcolm nu înțelegea de ce.

– Nu te știi de undeva? întrebă Flosshilde. Parcă te-aș cunoaște.

– Nu cred, zise fata, cu nervozitate în glas. Era, în mod clar, foarte timidă.

– Atunci, cred că mi se pare. Ei, trebuie să plec. Ah, și nu o să ajung mâine la prânz. Îmi pare rău.

– O lăsăm pe altădată, spuse Malcolm. Ne mai vedem.

– Cred că da, replică Fiica Rinului. Distracție plăcută.

Alergă ușor pe lângă râu și plonjă în el. Dintr-un motiv oarecare, fata nu păru să se mire, iar Malcolm se simți ușurat că nu trebuia să găsească o explicație pentru asta. Și-o scoase pe Flosshilde din minte.

Fiica Rinului se învârti puțin la suprafața apei, apoi înotă încet în amonte, spre un bazin natural adânc, unde știa că nu poate fi văzută. Încercase fără succes să o preschimbe pe fată într-o broască, dar fiicele lui Wotan nu sunt ușor de transformat. Cel puțin, îi arătase valkiriei că pornise un război.

Se potrivea foarte bine cuvântul „război”, dar Flosshilde nu suporta luptele. Era de neconceput ca Malcolm să nu știe cine era sau după ce umbla, dar dacă era atât de îndrăgostit încât să accepte riscul... Până la urmă, se pare că fusese pregătit să accepte un risc asemănător cu ea, Flosshilde, înainte să apară valkiria, dar evident nu fusese din dragoste, ci din singurătate. Și un orb ar fi văzut că Ortlinde era îndrăgostită până peste cap, deci era destul de posibil ca și ea să fi renunțat la ideea de a obține Inelul. Una peste alta, Malcolm era singurul în măsură să știe ce se petrecea în capul ei. Așa că își putea purta și singur de grijă.

Vanitate, își spuse Flosshilde, și mândrie rănită, asta era totul. Faptul că cineva poate prefera o valkirie bătrână și arțăgoasă în locul ei era, firește, greu de crezut, dar Malcolm chiar asta făcea, și cu asta basta.

De la adăpostul unui bolovan mai mic, Flosshilde scoase capul afară din apă. Proaspătul Cuplu se săruta, cam neîndemânatic, la umbra unui stejar. Flosshilde se înfioră și se retrase înapoi în apă, grațioasă ca o vidră. Lângă ea le descoperi pe surorile ei, purtate alene de curentul ușor.

– Ți-am spus, zise Wellgunde.

– Nu-mi pasă, răspunse Flosshilde. Și dacă scoți vreun cuvânt despre Inel, îți rup gâtul ăla blestemat.

– Nici nu ne-am fi gândit, nu? replică Wellgunde, cu îngâmfare.

– M-am săturat de Anglia, zise Flosshilde, brusc, când ajunseră la izvoarele râului Tone. Mergem acasă?

– Ce idee bună, spuse Woglinde. Haide.

La Valhalla, miercurea după-amiază, întrunirea generală a Aesir-ului, Consiliul Zeilor, este prezidată de însuși Wotan. La aceste întâlniri, divinitățile minore – spirite ale tunetelor, spirite ale apelor, păstorii norilor, valkirii, norne*, ondine, forțe, îngeri, căpcăuni și fantome – au posibilitatea să îi aducă la cunoștință lui Wotan orice probleme cred ei că ar necesita intervenția acestuia și primesc instrucțiuni pentru următoarele șapte zile. De asemenea, se ține o dezbatere generală despre strategia de viitor și o prognoză meteo pe termen lung.

Loge, ca secretar al Consiliului, are sarcina de neînviat de a ține minute ale fiecărei întruniri și de a prezenta agenda de lucru. La adunarea care a avut loc imediat după prinderea în capcană a Purtătorului-Inelului de către valkiria Ortlinde, se văzu nevoit să reorganizeze întreg programul de lucru pentru a avea destul timp pentru o discuție aprofundată, doar pentru a descoperi că discuția planificată s-a terminat mai repede decât anticipase el. Au fost voturi de adeziune pentru Ortlinde și pentru Wotan, care

* Norne – zeițe ale destinului în mitologia scandinavă.
(n.tr.)

au fost corect înregistrate, iar Waltraute a întrebat cât avea să lipsească Ortlinde și cine ar fi trebuit să preia partea ei de treburi casnice. Loge a fost atunci nevoit să treacă la punctul Orice Altceva, cu mai bine de o oră înainte de momentul stabilit.

– Aș dori să aduc la cunoștință președintelui faptul că becul de la etajul al treilea din aripa principală a Valhallei s-a ars din nou și îi cer să îl schimbe imediat, spuse Schwertleite, până nu se împiedică cineva și își rupe gâtul.

– Nu este nici pe departe la fel de periculos cum e carpeta de pe scările din spate, zise Grimgerde. Ți-am cerut de o mie de ori să o fixezi ca lumea, dar nimeni nu mă ascultă.

Loge scria furios. Toate minutele întrunirilor trebuiau să fie scrise cu rune, care nu pot fi scrise repede.

– Aș dori să atrag atenția, spuse Wotan, încercând cu îndârjire să se facă auzit, că nu este nici locul și nici momentul...

– Data viitoare când o să-ți scrântești piciorul, pentru că nu te-a interesat să schimbi becul...

Wotan își acoperi cu mâinile singurul ochi și gemu.

– Discutam despre Inel, mormăi el.

– Și te rog să nu îți pui coatele pe masă, interveni valkiria Helmwig. Mi-am pierdut toată dimineața să scot fața de masă la lumină după ce ai vărsat tu cafea pe ea.

Wotan scoase un mârâit înfundat.

– Aceasta este o întrunire a Aesir-ului, bombăni el, și te-aș ruga să te porți ca atare.

– Că tot veni vorba, ripostă fiica lui, Aducătoarea de Pagube, ar trebui să te îmbraci și tu adecvat. De ce ții morțiș să porți aceeași cămașă trei zile la rând...? Cum vrei să le curăț gulerele?

– Orice Altceva, spuse Wotan, dar mârâitul lui sună mai mult ca un scâncet.

– Ai rafturile pline de cămăși nepurtate, spuse Grimgerde, cu tone de reproș în ochii ei albaștri, adânci. Nu își mai luase o bluză nouă sau altceva nou de patru sute douăzeci de ani, dar nu se plângea. Oricum nu ieșea nicăieri.

– Port ce naiba vreau eu, când vreau eu, zise Wotan, dar ceea ce dorea el să fie un ton autoritar, când cuvintele plecară de pe corzile vocale, se transformă în pură supărare, când vorbele îi ieșiră printre dinți. Acum, putem să...

Un tipăt general al valkiriilor acoperi vocea Zeului Cerului, iar Loge încetă să mai încerce să țină minutele întrunirii. De-a lungul secolelor, își dezvoltase propria stenografie pentru cazurile de inevitabilă transformare în haos în care se încheia fiecare miercuri după-amiază în Sala Mare. Mâzgăli ceva sub ultima frază inteligibilă pe care o putuse nota și începu să deseneze serpi de mare.

Discuția ajunsese la subiectul borcanelor lăsa-te fără capac, când un troll de piatră, care se desfăta cu conflictul dintre superiorii lui, observă ceva cu coada ochiului. Îi făcu semn cu cotul nornei bătrioare, cu păr spălăcit, care tricota lângă el și se întoarseră amândoi, zgâindu-se la intrarea în Sală. Una câte una, zietățile minore,

apoi spiritele bune, apoi Zeii Supremi abandonară dezbaterea și se holbară uimiți la trei fete destul de drăguțe care intraseră agale prin Porțile lui Gylfe*.

Trecuseră cel puțin o mie de ani de când Fiicele Rinului, care răspundeau de cel mai nobil fluviu din Europa, participaseră la o întrunire de miercuri după-amiază. Nimeni în afară de Wotan și de Loge nu își mai amintea exact de ce nu mai veniseră. Unii spuneau că fuseseră excluse după ce fuseseră surprinse flirtând cu păstorii norilor, în timpul Marelui Potop. Alții o puneau pe seama frivolității și apatiei fetelor. Wotan și Loge știau că spiritele apelor plecaseră plângând după dezbaterea furtunoasă care urmase furtului Inelului de către Alberich și că nu se mai întorseseră de atunci, deși ambii Zei socoteau, în mod corect, că Fetele uitaseră, și nu că ar fi urmat vreun principiu.

– Nu-mi vine să cred! îi șopti norna trolului de piatră. Uite cine a venit!

Trolul dădu aprobator din cap. Încă de la începutul lumilor, când fusese creat din granitul cel mai dur, această manevră necesita un efort considerabil din partea lui, dar acum simțea că merită.

– Sunt Fetele, șuieră el, printre dinții de diamant.

Wotan însuși sparse tăcerea.

– Voi ce naiba vreți? se răsti el.

* Gylfe – rege legendar al Suediei, de la care Wotan și zeii săi și-au câștigat teritoriile. (n.tr.)

– Ne-am gândit să trecem și noi pe aici să dăm bună ziua, spuse Wellgunde, pe un ton dulce. A trecut un car de ani.

Liniștea făcu loc unei zarve de nedescris, pentru că fiecare nemuritor le saluta pe membrele de mult pierdute ale Consiliului lor. Cei mai gălăgioși erau un grup de păstori ai norilor, care cu câteva secole în urmă stabiliseră o întâlnire cu Fiicele Rinului în locul numit, de atunci, Manchester și care încă le așteptau. Doar valkiriile și tatăl lor păreau să se bucure mai puțin la vederea Fiicelor Rinului. Wotan bănuia că știa motivul vizitei lor, în timp ce fiicele lui știau că spiritele apelor nu se ștersesră pe picioare înainte să intre în Sală.

– Deci, zise Wotan când zgomotul încetă, ce-ați mai făcut în toți acești ani?

– Plajă, în mare parte, răspunse Woglinde, cu sinceritate. Timpul zboară ca gândul când te simți bine.

– Așa e pentru unii, îi șopti norna trolului. Dar acesta părea neliniștit.

– O să se întâmple ceva, zise el și amișună aerul cu putere, de parcă ar fi încercat să identifice un miros necunoscut.

– Asta-i tot? râse Wotan, cu o jovialitate care ascundea nervozitatea. Sau ați mai și lucrat?

– Depinde ce numești tu muncă, replică Wellgunde. Râul își cam vede singur de grijă. Dar am cercetat alte râuri ca să vedem dacă găsim indicii.

– Un fel de schimb de experiență, explică Woglinde.

– De exemplu, continuă Wellgunde, am vizitat un râu numit Tone, în Anglia. Din păcate nu ne-a fost de ajutor.

– Dar ghici peste cine am dat când eram acolo, gânguri Woglinde. Haide, ghicește.

– Nu îmi plac ghicitorile, spuse Wotan iritat și luă un document pe care începu să îl studieze sârguincios. Cum era, în toate privințele, omnipotent, nu era de mirare că putea citi o hârtie pe care o ținea, cât se putea de vizibil, pe dos.

– Pe Ortlinde, spuse Flosshilde, care nu mai vorbise până atunci. Wotan nu răspunse, fiind absorbit de studierea documentului. Brusc, Flosshilde zâmbi înspre hârtiile din mâna lui, care se transformară într-un mic dragon. Wotan îl scăpă pe jos, cu o tresărire, iar dragonul se furișă sub masă.

– Oare ce căuta Ortlinde acolo?

Norna își acoperi ochii. Le îndrăgea pe Fiicele Rinului, cu care petrecuse multe ore de bârfă, iar trucul Flosshildei, făcut în văzul atâtor martori, era cazul cel mai clar de atac asupra Regelui Zeilor. Pedeapsa pentru această trădare era metamorfoza instantanee, de obicei în vreun fel de tufiș, și se știa că Wotan căuta cu disperare un pretext să scape de Fiicele Rinului încă de când acestea ieșiseră pentru prima dată din apele fluviului lor nativ. Încet, norna își coborî mâinile de pe ochi. Fetele erau încă acolo, tot în formă umană.

– Să-ți spun eu? continuă Flosshilde. Era acolo încercând să îl facă pe Purtătorul-Inelului să îi

dea ei Inelul, pe care tu ar fi trebuit să ni-l returnezi acum o mie de ani. Așa că îi spui tu să înceteze și să plece?

Norna își acoperi din nou ochii, dar nu trebuia să se obosescă. Wotan pur și simplu se uită în altă parte și îi aruncă o bucătică de brânză dragonului, care i se încolăcise în poală.

– Dacă nu o faci, zise Flosshilde, clar, fără să țipe, îi vom spune Purtătorului cine e ea. Mă asculți?

Se lăsă o tăcere groaznică. Nimeni, muritor sau altfel, nu mai îndrăznise vreodată să îl amenințe pe Stăpânul Furtunilor în Sala cetății lui. Chiar și trolul de piatră își ținea răsuflarea, iar bătăile inimii lui de bazalt erau singurul sunet care se auzea în toată adunarea. Wotan rămase nemișcat pentru un moment, apoi se ridică drept în picioare, făcându-l pe micul dragon să își caute grăbit adăpost sub o măsuță de cafea. O privi pe Fiica Rinului drept în ochi, iar norna își ținu respirația. Apoi Wotan dădu din cap de parcă nu-i venea să creadă și ieși din sală călcând apăsător.

– Nu pe podeaua pe care mi-am pierdut toată dimineata să o lustruiesc, zbieră valkiria Gerhilde, dar taică-său nu îi dădu atenție.

Întrunirea se încheie în dezordine, iar trolul și norna se grăbiră spre Barul Muritorilor simțind nevoia să bea ceva.

– Nu știu, spuse trolul. N-am mai văzut așa ceva.

– Pur și simplu, stătea acolo, replică norna.

– Cine?

– Wotan. Când Flossie a transformat hârtia aceea în dragon. Grădinile Regale o așteaptă, mi-am zis, dar el nu s-a mișcat. Nu a făcut nimic.

– Nu mă refeream la asta, zise trolul de piatră. Ci la celălalt lucru.

Norna nu îl asculta.

– Ce nu înțeleg eu, continuă ea, este cine joacă la cacealma? Fetele sau Wotan sau toți?

Trolul se încruntă și se scărpină în cap, scoțînd un sunet ca două pietre de moară care se freacă între ele.

– Despre ce vorbești? întrebă el.

– Chiar ești încet, nu? Dacă Fetele ar fi vrut să o oprească pe Ortlinde de la a-l păcăli pe Purtătorul-Inelului, de ce nu i-au spus lui cu cine are de-a face, în loc să vină aici și să îl amenințe pe Wotan?

Trolul se gândi puțin, apoi dădu din cap. Nu era așa de tare de cap pe cât s-ar fi crezut din înfățișarea lui de piatră și înțelegea că ceva nu se potrivea.

– Eu cred, zise norna, incitată, că Purtătorul-Inelului deja știe cine e Ortlinde, dar nu-i pasă. Au încercat să îi spună, dar el nici nu vrea să audă.

– Cum te-ai prins de asta?

– Simplu, răspunse norna, pe un ton superior. Au încercat să îi spună, după cum îți ziceam, dar pe el nu îl interesează. Dar ele știu că Wotan nu știe că Purtătorul-Inelului știe cine e Ortlinde. Așa că îl amenință că o să îi spună Purtătorului-Inelului, în speranța că amenin-

țarea îl va face pe Wotan să îi ceară Ortlindei să se lase păgubașă și să se întoarcă acasă.

Trolul privi fix în paharul său, încercând să deslușească fraza nornei. Ea înțelese din această tăcere că trolul nu era convins pe de-a-ntregul și dezvoltă ideea.

– Vezi tu, dacă Wotan nu știe că Purtătorul-Inelului știe, atunci se va teme că Fetele or să îi spună, iar Fetele vor încerca să cadă la înțelegere. Fetele nu-l pot face pe Purtătorul-Inelului să o gonească pe Ortlinde, pentru că Purtătorul-Inelului se pare că știe deja cine e – adică, *trebuie* să știe, nu? Dar îl pot face pe Wotan să îi spună Ortlindei să renunțe, dacă îl conving că Purtătorul-Inelului nu știe. Înțelegi ce vreau să zic?

– Singură ți-ai dat seama de toate astea? Întrebă trolul plin de admirație. Norna roși.

– Foarte isteț, n-am ce zice, continuă trolul. Dar treaba cealaltă?

– Care treabă? -

– Știi tu. Trolul făcu un gest vag cu laba sa uriașă. Treaba cealaltă. Am mirosit-o când au intrat Fetele.

Era rândul nornei să nu înțeleagă. Trolul făcu un efort și se gândi puternic.

– Oare de ce, spuse el într-un final, bătrânul Wotan nu le-a transformat pe Fete în ceva, când au fost obraznice cu el? Ia zi?

– A încercat, răspunse norna, chiar înainte de a pleca furios.

– Exact, zise trolul. A încercat, dar nu a putut. L-a oprit ceva.

– Ce? ȕipă norna captivată.

– Nu ŕtiu. Dar l-au adus cu ele. L-am mirosit. Ceva le avea în pază sau, cel puțin, pe domnișoara Flosshilde. Nu l-ai mirosit ŕi tu?

– Nu sunt bună la mirosuri, recunosc norna, care locuia într-un loc pustiu, mlăŕtinος ŕi ceșos, ŕi în consecință era tot timpul răcită. O fi fost vreo Forță, ce crezi?

Trolul gândise destul pentru o singură zi. Creierul lui era făcut din gresie ŕi, în plus, mai avea ŕi altele pe cap. Se uită la nornă un moment ŕi, pentru prima dată în viață, încercă să zâmbească.

– Ești tare deșteaptă, știi? zise el. Vii des pe aici?

Norna roși, cochetă. Observase că trolul avea ochi frumoși, ce dacă unul dintre ei era chiar în mijlocul frunții? Conversația devie de la Purtătorul-Inelului ŕi Forța-ciudat-mirositoare, ceea ce într-un fel era ironic, pentru că schimbarea subiectului ŕi emoțiile care o determinaseră erau, în mare parte, rezultatul acestora.

Norna avusese dreptate până la un punct. Malcolm aflate cine era cu adevărat fata pe care o iubea, dar nu de la Fiicele Rinului, nici măcar de la Alberich, care venise în grabă din Germania ca să îi spună. Auzise ŕi crezuse până la urmă doar când, pe Bond Street, o rândunică i se așezase pe umăr ŕi îi ciripise informația la ureche. La momentul acela însă Malcolm deja se logodise cu fata, ceea ce făcea lucrurile mult mai complicate...

* * *

Lui Malcolm și fetei care venise să îi catalogueze biblioteca nu le trebuiseră decât treizeci și șase de ore ca să se logodească. Malcolm nu prea înțelegea de ce simțise o astfel de nevoie de a obține recunoașterea oficială a straniei și inexplicabilei izbucniri de iubire din Somerset-ul Mijlociu. Dar părea lucrul cel mai corect, ca atunci când primești un contract sau o chitanță. Spre marea sa uimire, propunerea fusese acceptată. Fata nu făcuse altceva decât să privească în jos, să surâdă trist și să spună „Dacă ești sigur...”. Malcolm zisese că era sigur și fata spusese ceva de genul „Da”.

De obicei în astfel de situații trebuie să faci ceva ieșit din comun, care să îți demonstreze sentimentele, dar Malcolm se simțea prea secătuit ca să-și mai consume energia alergând sau ținând. De fapt realizează că era chiar deprimat, deși nu ar fi putut spune de ce. Cât despre ea, fata era mai tăcută ca de obicei. Întâmplarea drăguță avusese loc lângă râu, pe terenurile conacului, iar ei șezuseră absolut tăcuți un moment, înainte de a se ridica și de a merge înapoi în casă. La ușă, fata se întorsese, îl privise puțin, apoi murmurase ceva despre a continua cu catalogul.

– Catalog? Deja se gândea la rochia de mireasă? Ce catalog?

– Al bibliotecii.

– Chiar vrei să-ți pierzi vremea cu ăla? Adică...

– O, dar trebuie. Fata îl privi din nou, nu cum te-ai aștepta să își privească cineva viitorul soț. Nu era o privire „O, Doamne, ce-am făcut?”. Era doar o privire și atâta tot. Apoi urcă în bibliotecă.

Malcolm se așează pe trepte și își acoperi urechile cu palmele. Se simțea confuz și nu îi venea nimic în minte. Cu un efort imens, încercă să analizeze toate detaliile posibile ale situației delicate în care se afla.

Oricât de imposibil ar fi părut, tocmai reușise să se organizeze pentru prima dată în viață. Se îndrăgostise, și, ce deosebit, fata simțea și ea același lucru pentru el. În loc să lase această șansă să îi scape printre degete, pusese la punct toate detaliile. Nu exista vreun motiv pe lume ca să nu se căsătorească. Avea o casă și bani, adică ce îi trebuie unui bărbat însurat, pe lângă nevastă. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu această idee, fata nu ar fi spus „Da”. Evident, era fericită și era clar că asta își dorea cel mai mult pe lume. Asta era? Da, trase el concluzia, probabil că asta era. Părea un lucru extrem de matur, dar așa și trebuia să fie, nu? Din câte vedea el, era Fericit. Nu îi lipsea nimic și avea o grămadă de lucruri frumoase la care să se aștepte.

Malcolm se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Realiză că o știa pe fata asta doar de o zi și jumătate și că se cam grăbea. Alungă acest gând, care nu era decât o lașitate. Problema era, credea Malcolm, că el se temea de fericire sau de a avea ce își dorise cu adevărat. Nu știa din ce motiv, dar nici nu-și dădea osteneala să-l afle.

Se ridică și se îndreptă încet spre bibliotecă. Fata stătea la masă, cu un teanc de cărți în față și scria ceva în ceea ce părea a fi un catastif. Nu îl auzise intrând, iar el stătu un moment în

picioare, privind-o. Viața, remarcă el, era un lucru fragil, iar timpul și oportunitățile nu trebuie irosite.

– Dă-o-n colo, zise el, și fata tresări. Hai să mergem să cumpărăm un inel.

Cuvintele sale rupseseră o tăcere adâncă, și tăcerea le urmă, așa încât Malcolm avu senzația că vorbea singur. Așa ceva nu se făcea.

– Haide, insistă el. Acum nu mai trebuie să faci asta. Totul o să fie bine.

Destul de ciudat, fata păru să înțeleagă ce voise el să spună, ceea ce era mai mult decât reușea chiar Malcolm. Ea surâse (de ce întotdeauna zâmbea și nu râdea niciodată?) și zise că da, i-ar plăcea. Prin urmare coborâră, iar Malcolm se duse în garaj să scoată mașina.

Alberich stătea pe capotă și mânca un sandwich cu șuncă.

– Îți dai seama că ăsta e prânzul meu, spuse nibelungul. Mai rău decât asta nu e decât homarul.

– Ce cauți aici? întrebă Malcolm.

– Am venit direct din Germania, continuă Alberich. De abia acum v-am văzut împreună și am înțeles imediat ce s-a întâmplat.

– Mulțumesc.

– Știi cine e ea, nu?

Malcolm se holbă la el.

– Da, bineînțeles, zise el. Dar tu?

– Păi, normal.

Malcolm se încruntă. De unde naiba știa Alberich cine era ea? Avea și el o bibliotecă? Dintr-odată, Malcolm simți că nu voia să știe.

– Știu totul despre ea, zise el. Și tocmai ne-am logodit. Mergem la Londra să cumpărăm un inel.

– *Să cumpărați?* întrebă Alberich, sincer surprins. Aș fi crezut că nu e necesar.

Malcolm nu înțelese remarca, așa că presupuse că era o glumă. Poate că, în adâncul sufletului, avea el o idee că Alberich încerca să îi spună ceva foarte important, dar dacă așa stăteau lucrurile reuși să o ignore. Stoarse un râs politicos și descuie mașina.

– Stai așa, zise Alberich.

– Iartă-mă, nu am timp, spuse Malcolm. Cred că ar trebui să mergem pe Bond Street. Acolo sunt toate magazinele de bijuterii, nu?

– De ce nu la Amsterdam? Sau la Johannesburg? întrebă Alberich, pe un ton scăzut.

– Nu ar înțelege cum stă treaba cu Tarnhelm, răspunse Malcolm. S-ar putea speria.

– Puțin probabil. Sigur știi...?

Malcolm porni motorul și apăsă cu putere pe accelerație. Poate că Alberich spunea ceva extrem de important; dacă așa era, nu putea să audă nimic. Prințul nibelungilor se coborî de pe capotă și ciocăni în geam. Malcolm îl deschise puțin și strigă:

– Ne vedem când ne întoarcem. Fata în casă o să îți facă un ceai.

Apoi demară și ieși în viteză din garaj.

Alberich rămase pentru un moment în picioare, scărpinându-se în cap. Apoi își dădu seama că își pierduse vremea. Ridică o cheie fixă

de pe podeaua garajului și o aruncă de perete.

Malcolm parcă mașina, intenționat, într-un loc interzis. Era genul acela de zi. Dacă un agent de circulație ar fi venit să-l amendeze, i-ar fi spus că se logodise cu cea mai frumoasă fată din lume. Voia să le spună oamenilor asta, doar ca să se audă rostind-o. Oricum, se simțea mult mai bine acum, chiar dacă era un pic isteric.

Și fata părea să se fi înveselit. Era prima dată de când o cunoștea când râdea de-adevăratelea, și era un sunet pe care îi plăcea să îl audă. De fapt, Malcolm nu reușea să înțeleagă ce se întâmpla cu ea, pentru că se purta foarte ciudat în toate magazinele de bijuterii în care intrau. Insista să probeze toate inelele pe care le vedeau, mergând la fereastră ca să le privească în lumină, și spunând apoi că nu se potriveau. Pietrele nu aveau culoarea potrivită sau erau prea mici ori prea mari sau nu îi plăcea lucrătura. Parcă nu ar fi luat treaba asta *în serios*.

Încercaseră în șase magazine și era aproape cinci și jumătate.

– Nu are rost, zise fata. Nu mi-a plăcut nici unul dintre cele pe care le-am văzut. Și eu sunt cea care trebuie să îl poarte. Pe vecie, adăugă, cu duioșie. Fără motiv, remarcă i se păru lui Malcolm deplasată, dar o puse pe seama emoției.

– Dacă ne grăbim, putem încerca și acolo, sugeră Malcolm.

– Nu, replică fata, știu ce inel vreau. Și îi spuse. În același moment începu să plouă.

Cele două rândunele care mâncau firimituri în

fața celui mai mare dintre magazinele de bijuterii se uitară una la alta.

– Ai auzit? întrebă prima dintre ele.

– Nu vorbi cu ciocul plin, răspunse cealaltă.

– Dar, mamă, replică prima rândunică, e el. Și o să îi dea Inelul cel Mare.

– Nu e treaba noastră. Și o să te îmbolnăvești dacă nu ieși din ploaie imediat.

– Dar, mamă, insistă prima rândunică, dacă îi dă Inelul cel Mare o să fie groaznic, nu?

– De câte ori trebuie să îți repet să nu mai tragi cu urechea la ce vorbește lumea? E nepoliticos. A doua rândunică bătu din aripi cu nervozitate. Într-adevăr, era groaznic, iar ea nu voia să se implice.

– Dar crezi că el știe ce groaznic o să fie? Crezi?

– Taci! Se holbează lumea la noi.

– Nu e politicos să te holbezi, replică prima rândunică, care auzise asta de multe ori. Dacă nu știe, nu ar trebui să îi zicem? Pentru că dacă nu o facem...

Pe cer apăruseră doi corbi, rotindu-se încet deasupra străzii. Nimeni nu îi observă; veniseră să vadă, nu să fie văzuți.

– Nu e el deloc, spuse a doua rândunică, pe un ton supărat. Dacă nu vii în momentul ăsta, îi spun tatălui tău.

Malcolm stătea nemișcat. Fata îi zâmbea, fără să spună nimic. Malcolm voia să îi dea Inelul. Nu vedea de ce nu ar fi făcut-o. Aproape din primul moment în care o văzuse, voise să îi dea Inelul, iar acum avea să o facă. Așa trebuia să

facă. Era singurul lucru pe care l-ar fi putut face.

Rândunica mai tânără ȝopăi îmbufnată sub o dubiȝă parcată în apropiere. Mama sa o dojeni, dar ea nu îi dădu atenȝie. În mod sigur, nu era bine ca Purtătorul-Inelului să îi dea Inelul fiicei lui Wotan. Maică-sa tăcu preȝ de o clipă, cât investigă un dop de plută. Acum era momentul.

– Te rog, zise fata. Mi-ar place tare mult.

Malcolm apucă Inelul între primul și al treilea deget ale mâinii stânga și începu să îl scoată. Se temuse că nu avea să iasă ușor, dar acesta alunecă fără greutate, iar el îl ținu pentru un moment. Fata zâmbea în continuare, fără să întindă mâna, fără să facă vreun gest. Malcolm încercă să îi citească gândurile, dar nu reuși. Simȝea ploaia șiroindu-i prin păr, dar nu știa ce era. Era corect ca fata să primească Inelul. I-ar fi fost foarte ușor să i-l dea. Nimic nu ar fi fost mai ușor, și ar fi fost logodiȝi în toată regula.

Rândunica se repezi prin aer ca un glonȝ și ateriză nesigură pe umărul lui Malcolm. Acesta nu păru să observe. Se gândea la altceva.

– Nu face asta, țipă ea. E *fiica* lui Wotan!

Pentru un moment, Malcolm nu înȝelese de unde venea vocea. Apoi simȝi penele care îi atingeau obrazul și senzaȝia îl făcu să se ferească. Tresărind, scăpă Inelul, care se rostogoli în șanȝ.

– E fata lui Wotan. E fata lui Wotan, e fiică-sa! urla rândunica. Malcolm își roti mâna stângă prin aer și se lovi cu palma peste umărul drept. Simȝi ceva fragil trosnindu-i sub degete, și vocea se opri brusc. Pasărea moartă i se rostogoli pe

mână și căzu pe asfalt. Arăta ca o jucărie sau ca un puc de hochei și aterizase într-o băltoacă.

Atunci fata se repezi să ridice Inelul. Fără să știe ce face, Malcolm îl acoperi cu piciorul. Doar atât putea face, dar se pare că era de ajuns. Fata se retrase, și avea o privire care nu îi plăcu lui Malcolm.

– Chiar te iubesc, spuse ea.

Fără să vrea, Malcolm se surprinse citindu-i gândurile.

– Și eu te iubesc, zise el, aplecându-se și ridicând Inelul. Dacă ți-l ofer, îl accepți?

– Da, răspunse fata.

– Și o să i-l dai tatălui tău?

– Da.

Malcolm strânse Inelul în pumn.

– Plouă, spuse el, o să răcești.

Fata privi în jos și nu zise nimic. Malcolm își puse Inelul încet pe deget. Voia, mai mult ca niciodată, să i-l dea ei, dar acum acesta era foarte strâns și se îndoia că ar fi putut să îl mai scoată fără apă și săpun. Exista o vorbă despre providența care se află în căderea unei rândunele, dar nu o înțelesese niciodată.

Îi deschise fetei portiera.

– Mai suntem logodiți? întrebă el.

– Nu știu, răspunse ea. Mai suntem? Adică ce rost are?

– Dar ne iubim, nu? Da, ne iubim, adăugă el, pentru că știa că ea putea fi tare indecisă, uneori. Și asta e tot ce contează.

– Tot ce ți-am spus despre familia mea este adevărat, spuse ea, punându-și centura de

siguranță. Așa că nu cred că are vreun rost, nu?

Malcolm nu prea înțelegea ce voia să zică, dar nu îl deranja. Putea să îi citească gândurile. Totul era o *prostie*.

Pe autostradă, Malcolm sparse tăcerea care dura de când ieșiseră din Londra.

– E evident că știi cine sunt eu, zise el. Deci știi și că pot citi gândurile. Pot să citesc exact ce gândești.

Fata nu spunea nimic.

– Ceea ce e cam totuna, spuse Malcolm iritat, de vreme ce nu zici niciodată nimic. Dar știu ce gândești, așa că nu are rost să te prefaci. Pentru numele lui Dumnezeu, mă iubești mai mult decât te iubesc eu pe tine.

– Asta tu știi.

– Atunci taci și ascultă. Nu trebuie să îi dai Inelul.

– Iar tu nu trebuie să îl păstrezi.

Malcolm ar fi vrut să o apuce de umeri și să o scuture puțin, dar era depășit de un camion și avea nevoie de ambele mâini pentru a controla volanul.

– Nu înțelegi nimic? strigă el.

Fata privea în jos și tăcea.

– Dacă m-aș simți atât de prost ca tine, aș izbucni în plâns, spuse el, cu sălbăticie. Dar tu nu ți-ai putea permite asta, nu?

Trase mașina pe dreapta și opri motorul. Deasupra lor, doi corbi zburau în cercuri. Malcolm spuse multe lucruri, multe dintre ele foarte tare, multe pe un ton foarte scăzut, și, după un timp, începu să plângă. Dar fata tăcu și

nu mai mai avea rost să mai spună ceva.

– Bine, șopti el, o să ți-l dau. Dar nu acum. Nu încă.

– Nu știu ce să zic, spuse Gând, privind mașina îndreptându-se spre Combe Hall. Așa-s oamenii.

Portierele se deschiseră, iar Malcolm și valkiria Ortlinde coborâră din mașină.

– Și acum? șopti Memorie.

Malcolm o luă în brațe pe valkirie, iar aceasta își sprijini capul lângă fața lui. Ochii ageri ai corbilor distinseră cu ușurință Inelul, strălucind pe degetul lui. Nici muritorul, nici valkiria nu spuseră nimic când intrară în casă, dar aerul era plin de gânduri, iar cei doi corbi erau foarte frustrați că nu puteau citi decât partea Ortlindei.

Ușa casei se închise, și cei doi corbi rămaseră tăcuți o vreme, ascultând vântul care șuiera printre pinii care înconjurau conacul. Văzuseră multe la viața lor. Îl văzuseră pe Alberich urlând de furie și de durere, când Loge îi smulsese Inelul din mâinile încătușate. Îl văzuseră pe Hagen vârându-și sulița între umerii lui Siegfried și pe Hagen însuși zbătându-se, pentru ultima oară, în apele umflate ale Rinului. Nimic nu îi mai mira.

– Amândoi sunt proști de dau în gropi, zise Memorie, în cele din urmă.

Fata – Malcolm tot nu se putea gândi la ea ca fiind Ortlinde – se trezi în zori și începu să catalogheze cu furia unei mici furtuni. Ea cel puțin avea munca ei care să îi țină mintea ocupată; chiar dacă nu era munca ei adevărată.

Treaba lui Malcolm nu mergea, însă, la fel de bine. Potrivit BBC, în Essex fusese evitat la mustață un dezastru feroviar, iar în Kent un reactor nuclear fusese oprit exact la timp, cu secunde înainte de a face Canalul Mânecii puțin mai larg. Nici nu mai trebuie spus că toate aceste evenimente avuseseră loc în același timp în care el se lupta să păstreze Inelul. Era o complicație în plus, nimic mai mult. Nu că nu i-ar fi păsat, îi păsa enorm, dar ce putea face? Era stăpânul lumii, dar nu și al lui însuși.

Alberich îl așteptase toată ziua să se întoarcă de la Londra. Se plimbaser în sus și în jos prin fața garajului toată ziua, ceea ce nu prea îi îmbunătățise digestia, iar rezultatul fusese că își ieșise din fire când o văzuse pe Ortlinde și îi adresase niște vorbe dure și neplăcute. Malcolm fusese pe punctul să îl lovească din nou, dar piticul realizase pericolul la timp și își ceruse scuze valkiriei, dând vina pentru purtarea sa pe un sandviș cu castraveți pe care fusese destul de nechibzuit să îl mănânce în timp ce îi aștepta. Acum își revenise și stătea în salon, bând lapte.

– Știu ce vrei să zici, spuse Malcolm.

– Da, replică Alberich, probabil că știi. Dacă înțelegi sau nu, asta e altă problemă. Sângele de uriaș te-o fi făcut pe tine mai receptiv, dar nu te împiedică să fii prost ca noaptea.

– Mulțumesc, răspunse Malcolm posac, dar mă descurc și fără jigniri.

– Ascultă, zise nibelungul. Ți-am mai spus că ești prea bun ca să fii un Purtător-al-Inelului potrivit. Purtătorii-Inelului nu pot fi așa. Desigur, a mers destul de bine la început, dar apoi treaba s-a stricat. Nu-i așa? Un Purtător-al-Inelului bun dar amorezat poate face în patruzeci și opt de ore mai mult rău decât a făcut Ingolf într-o mie de ani. Ești o ființă umană, n-ai ce-i face. Dar nu ești calificat să deții Inelul, înțelegi?

– Nu.

Alberich se încruntă. Era ca și cum cineva ar fi spus că nu înțelege de ce te udă ploaia. O să îi ia ceva timp să-i explice.

– Uite cazul meu, spuse el. Eu nu sunt o ființă umană, îmi pare bine s-o zic, dar chiar și așa, primul lucru pe care a trebuit să îl fac înainte de a turna Inelul a fost să reneg Dragostea și toate dezavantajele ei. Cine a scornit regula asta știa ce făcea, crede-mă. Nu că aș fi fost vreodată înclinat spre romantism. Am suferit adesea, dar nimeni nu mi-a frânt inima. Oricum, asta m-a făcut imun la cea mai mare cauză a prostiei, pe lumea asta. De când am făcut acest jurământ am fost supus zâmbetelor Fiicelor Rinului, dorit de valkirii și, în general, asaltat de persoane foarte frumoase din toate speciile, totul fără efect. Și

nici măcar nu mai am Inelul ăla nenorocit. Sunt doar un personaj periferic, mai ales acum, după ce se pare că ai îndepărtat blestemul pe care, cu atâta dibăcie, l-am aruncat asupra Inelului. Sau poate n-ai făcut-o. Alberich căzu pe gânduri pentru o vreme. Poate că toată aiureala asta cu Ortlinde este blestemul care se abate asupra ta. Dacă e așa, îmi pare rău. E ciudat, dar nu simt nici o urmă de dușmănie împotriva ta, chiar dacă ești un prost fără pereche. Totuși, blestem sau nu, ești prins până peste cap în cea mai veche capcană din lume. Nu ești bun nici să fii lăsat să ieși din casă nesupravegheat, darămite să fii stăpânul lumii.

– Nu am cerut eu slujba asta, spuse Malcolm, trist.

– Așa e, nu ai cerut-o. Dar cui îi pasă? Să îți zic despre Iubire?

– Trebuie?

– Da. Rasa umană – ne vom îndrepta atenția asupra semenilor tăi, deși ceea ce spun acum se aplică, în principiu, tuturor mamiferelor – rasa umană a dobândit atâtea în plus față de restul speciilor, de când se află pe această planetă – câteva milioane de ani, ceea ce e foarte puțin, cam cât îi ia unui pitic de sulf să învețe să meargă – încât imaginația nu poate face față tuturor lucrurilor pe care ființa umană le-a realizat. Rasa umană *a creat* Lucruri. Au ridicat clădiri minunate, au inventat mașinării minunate, au dat viață poeziei, muzicii și artei. Pentru a face să treacă mai repede cei optzeci și ceva de ani de viață, au tot ce ți-ai putea

închipui, de la simfoniile lui Beethoven la cubul lui Rubik. Pot alerga în mașini sport, pot vâna elefanți, pot călători în jurul lumii în doar câteva zile sau chiar ore. S-au făcut, în toate privințele, egalii Zeilor. Cei mai mulți au la dispoziție toate Lucrurile din lume să le folosească și să se distreze cu ele. Și ce le place lor cel mai mult să facă? Le place să își scoată hainele – haine pentru care au cheltuit mult efort și multă pricepere – și să facă altor ființe umane lucruri necesare biologic, dar profund nedemne. Orice porc sau păianjen poate face asta, e cel mai ușor lucru din lume. Dar voi, oamenii afurisiți, care puteți face mai mult decât orice altă specie ar putea face vreodată, voi nu puteți face *asta* eficient. Agonizați din cauza asta. Faceți un mare război din asta. Înțelegeți totul greșit, vă distrugeți viețile unul altuia, scrieți scrisori pline de tristețe și luați supradoze. Ați inventat chiar și un medicament care, intenționat, face întregul proces inutil. Doamne, ce specie!

Piticul amuți și bău niște lapte. Malcolm nu se putea gândi la nici un răspuns pe care l-ar fi putut da problemei, așa cum o prezentase Alberich, deși era sigur că exista o eroare, pe undeva. Alberich își șterse mustața și continuă.

– Așa că dați un nume acestei nereguli din mințile voastre. Îi spuneți Iubire, ceea ce ar trebui să rezolve totul. În loc să încercați să o rezolvați sau să îi descoperiți un vaccin, voi dați în brânci să o ridicați în slăvi. Adineauri am pomenit arta și poezia voastră. Care sunt temele voastre preferate? Iubirea și Războiul. Cele două

lucruri pe care orice specie le poate face, și pe care majoritatea speciilor le fac mai cu cap decât voi – să ți-o tragi și să ucizi – sunt lucrurile pe care voi, oamenii, le-ați ales pentru a face cântece și a dansa. La modul propriu, spuse Alberich care ura, mai mult ca orice, opereta. Acum fii cinstit, continuă el, poți să afirmi cu onestitate că unui membru al unei specii cu asemenea imperfecțiune ancestrală ar trebui să i se permită să conducă universul?

– Dar nu sunt toți la fel? Zeii și Zeițele nu se îndrăgostesc niciodată? Nu ai încercat și tu o dată și ai flirtat cu Fiicele Rinului?

Alberich tresări.

– Este adevărat că Zeii Supremi se îndrăgostesc, uneori. Ai reușit, de fapt, să scoți în evidență singura rasă mai nebună decât a ta. Noi, ființele supranaturale minore, avem un dosar mult mai bun. Se știe că spiritele pietrelor și ale pădurii s-au făcut singure de răs și chiar și eu, trebuie să recunosc, am trecut printr-o perioadă mai proastă. Spiritele vântului și ale apei – Fiicele Rinului sunt un exemplu perfect – s-au dovedit până acum invincibile. Dar chiar și când o luăm razna, trecem peste asta foarte repede și cu mare ușurință. Înțelegem ce prostesc este și ne revenim. Uită-te la mine. Iar Zeii voștri minori, fenomenele și abstracțiile, nu au nici o problemă. Serios, eu aș face cum e mai bine și aș înmâna Inelul unui posesor mai potrivit.

– Cum ar fi?

– Modestia nu îmi permite.

Malcolm clătină din cap cu tristețe.

– Nu că nu aş accepta ce mi-ai spus, zise el. Sunt sigur că ai dreptate. Dar nu îți pot da Inelul, oricât de mult aş vrea. I l-am promis ei.

– Sigur nu... Alberich se ridică în picioare, apoi se așează iarăși, apăsându-se cu o mână pe burtă. Nu-mi spune că am făcut un ulcer, gemu el, asta-mi mai lipsea.

– Vezi tu, continuă Malcolm, Inelul nu mai are același rol. Este singurul mod în care îi pot dovedi că, într-adevăr, o iubesc. Nu înțelegi cât de important e?

Uneori, Alberich își zicea că există lucruri chiar mai rele decât dispepsia.

– N-ai fost atent la ce ți-am spus, răspunse el.

– Ba da. Dar ea e cel mai important lucru din lume.

– Dacă nu ai fi mai mare decât mine, zise Alberich, ți-aș crăpa capul ăla gol. Fă-te mai mic și repetă ce ai spus.

Malcolm voia să explice, dar ar fi fost cu siguranță inutil. Din câte vedea el, nibelungul nu avea suflet. Îi oferi musafirului său încă un pahar cu lapte, dar oferta îi fu refuzată tăios, iar Alberich plecă în grabă.

Convingându-se complet că ceea ce făcea era bine, Malcolm coborî în bibliotecă pentru a căuta confirmarea.

– Bună, zise fata.

– Bună, Ortlinde, răspunse el. Nu ți se pare ciudat că toate persoanele cu care vorbesc zilele astea au nume nemțești?

– Și tu ai un nume nemțesc.

– Nu, răspunse el. Pe mine mă cheamă Malcolm.

– Asta nu mi-au spus-o, zise fata. Cred că e un nume frumos.

– La fel e și Ortlinde.

– Mulțumesc. Înseamnă Locul cu Tei.

– Știu.

Malcolm rămase pe loc, simțindu-se stânjenit. Nici fata nu se mișcă, iar Malcolm își aminti de un meci de box pe care îl văzuse odată, în care nici unul dintre luptători nu voise să își părăsească colțul la începutul primei runde.

– Chiar cataloghezi biblioteca? întrebă el.

– Da, replică fata, care părea chiar ofensată.

– Îmi cer iertare. Chiar ai pregătire de bibliotecar?

– Nu, răspunse fata, nu am avut niciodată posibilitatea să-mi fac o carieră. Dar acasă avem o mulțime de cărți și tata nu le pune niciodată la loc. E foarte dezordonat.

– Ce vârstă ai? întrebă Malcolm, dintr-o dată.

– O mie două sute treizeci și șase de ani.

– Eu am douăzeci și cinci, spuse Malcolm și făcu un fel de glumă despre cum preferase el întotdeauna femeile mai în vârstă. Orlinde zâmbi ușor.

– Nu are nici un rost, nu? zise ea.

– Ce nu are rost?

– Să continuăm așa, răspunse ea. Nu e vina ta, chiar nu e. E vina mea.

Se uita iar în jos, la pantofii ei ușori. Malcolm își dorea ca ea să învețe ceva de la ei.

– Te-am mințit, continuă ea, am fost trimisă să

fac ceva și nici măcar asta nu mi-a ieșit. Numai că nimeni nu m-a iubit niciodată, iar eu nu am iubit niciodată pe nimeni. Dar tu o să fii bine, știu eu. Ai să întâlnești pe altcineva și...

– Nu vreau să întâlnesc pe altcineva, strigă Malcolm. Niciodată. Am să îți dau Inelul de îndată ce... imediat ce rezolv totul, încheie el, într-un mod jalnic.

– Dar nu se poate. Dacă o faci, vei ști că eu te-am dezamăgit și așa ști și eu asta, iar tu nu ai mai putea comunica cu mine, iar eu nu aş putea comunica cu tine, și această groaznică părere de rău ar crește și nu vom mai putea vorbi unul cu altul...

Malcolm se gândea că ea vorbea la fel cum fuge un iepure. O șarjă foarte rapidă și scurtă, apoi o pauză lungă, lungă, apoi alt sprint, pe nerăsuflăte; și la fiecare câteva cuvinte, un zâmbet mic și nervos, care îl făcea să se simtă de parcă cineva i-ar fi zdobit inima ca pe un măr copt. Dacă nu găsea un mod de a o înveseli, viața cu ea avea să fie de nesuportat. Pe de altă parte, viața fără ea ar fi fost la fel de nesuportat, dacă nu și mai rău, deci ce putea face?

– Dar bineînțeles că vom putea să ne vorbim, spuse el, cu siguranță în glas. Tot ce trebuie să fac este să îți dau Inelul și o să o fac pentru că așa vreau eu, ca să îți arăt că te iubesc mai mult decât pe oricine sau pe orice pe lumea asta.

– Nu, nu mă iubești. Nu poți. Nu trebuie.

Malcolm se simțea de parcă cineva l-ar fi întrebat cum îl cheamă, iar apoi l-ar fi contrazis.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că nu sunt deloc o persoană bună, răspunse fata, privindu-și tragic șireturile pantofilor. Sunt chiar răutăcioasă, să știi.

– Ba nu, nu ești.

– Ba da, sunt.

– Ba nu, nu ești.

Probabil că nu văzuse nicodată un spectacol de pantomimă, se gândi Malcolm, așa că nu avea de unde să știe.

– Ba chiar ești o persoană minunată și te iubesc, iar tu mă iubești pe mine, și totul este al naibii de simplu, că și un prost nenorocit ar putea pricepe. Nu înțelegi?

Malcolm țipa acum, iar fata devenise fragilă, ca un trandafir scufundat în oxigen lichid.

– Haide, spuse el, făcând un efort să vorbească mai încet, totul era în regulă acum câteva ore. Nu vrei să fii fericită?

Urmă o tăcere lungă. Nu era o pauză de gândire, ci refuzul de a comunica. Era ca și cum ai fi încercat să te cerți cu un copil mic.

– Spune, nu vrei? Uită-te la mine când țiip la tine.

– Nu știu, răspunse fata, părând și mai distantă.

– Atunci... Malcolm nu știa ce să spună. Cuvintele ricoșau din ea ca gloanțele dintr-un tanc. Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt, zise el. Habar nu avea ce însemna replica lui, dar suna minunat. Îi puse nervos mâna pe după umeri; nu întâmpină nici o rezistență, dar se simțea ca și cum ar fi atins un cadavru, ceea ce era ciudat. Până atunci, fusese persoana cea mai

caldă pe care o cunoscuse.

Părăsi biblioteca și ieși agale pe aleea principală. Un Citroen mic și alb se apropia; era Trandafirul Englez, care se întorcea din vacanță. Malcolm suspină adânc și se simți invadat de un val de ură nemotivată împotriva ei. Știa că nu secretara lui o chemase pe fată să catalogheze biblioteca și să îi distrugă viața. Dar, la un alt nivel, așa se întâmplase, iar nivelul acela îi convenea lui Malcolm. Găsise pe cineva asupra căruia să arunce vina pentru toate necazurile sale.

– Bibliotecara aia afurisită pe care ai angajat-o, se răsti el.

– Pardon? replică Trandafirul. Nu am angajat nici o bibliotecară.

– Ba să fie al naibii dacă nu. Linda Walker, din Lime Place*, Bristol.

Trandafirul îl privea siderată.

– Să catalogheze biblioteca? Dar, Herr Finger, ați refuzat categoric să îmi permiteți perfectarea unui asemenea aranjament. V-am urmat în totalitate instrucțiunile în această privință. Persoana la care vă referiți îmi este necunoscută.

– Aha, spuse Malcolm. Atunci, îmi pare rău.

Trandafirul îl privi ciudat prin lentilele ochelarilor.

– O persoană cu acest nume – Linda Walker, din Lime Place – desfășoară, în acest moment, activitatea pe care ați descris-o?

– Da. Malcolm realizează, dintr-o dată, că nu

* Lime Place înseamnă, ca și numele „Ortlinde”, „Locul cu tei” (n. tr.)

putea explica. Adică, dacă tot e aici, presupun că măcar ar putea să-și ducă treaba la bun sfârșit.

Dar Trandafirul părea intrigată.

– Se întâmplă să fie o persoană tânără?

– Da, așa cred. „O mie două sute treizeci și șase de ani. Ei, ești cât de tânăr te simți”, gândi Malcolm.

– Scuzați-mă un moment.

Înainte să o poată opri, Trandafirul se năpusti în casă. Malcolm o urmă, dar secretara se dovedi surprinzător de rapidă. Ajunse la intrarea în bibliotecă înainte ca Malcolm să o prindă din urmă și izbi ușa de perete.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lindsay, ce cauți aici? urlă ea

– Bună, Mamă, spuse fata.

– Credeți-mă, zise Trandafirul, nu am nimic de a face cu asta. Am venit aici tocmai pentru a preveni astfel de întâmplări.

Cei trei se mutară în salon: Malcolm se cufundă într-un fotoliu, care amenința să îl înghită cu totul, Trandafirul se așeză pe brațul canapelei, iar valkiria Ortlinde, cea care îi alege pe cei ce vor intra în Valhalla, ședea pe un scaun cu spătarul drept, privind fix un punct de pe covor. Trandafirul Englez trimisese după ceai, care fusese adus și acum se răcea.

– Deci, cine ești tu, mai exact? se forță Malcolm să întrebe.

– Sunt Erda, răspunse Trandafirul, cunoscută și ca Mama Pământului.

– Dar ești americană.

– Așa este, dar doar prin adopție, ca să zic așa.

Am plecat în Statele Unite – înainte să existe acolo vreun stat, unit sau nu – pentru a fi cât mai departe posibil de fostul meu soț, Zeul Wotan. Din moment ce a refuzat să-mi permită să-mi văd fiicele, nu mai aveam de ce să mai rămân în Europa.

– Ești Mama Pământului, repetă Malcolm, prosteste. Voia să o contrazică. Pentru început, era mult prea subțirică pentru a fi Mama Pământului, dar acest argument ar fi fost, probabil, jignitor. Nu găsea nici un motiv să nu o creadă. Chiar improbabilitatea acestei afirmații o făcea destul de plauzibilă.

– Iar aceasta, continuă Zeița cu un oftat, este fiica mea, Ortlinde. Nu mai e nevoie să întreb ce face aici.

Fata tăcea, exact cum se aștepta și Malcolm.

– Îmi explică și mie cineva ce se petrece? întrebă el, umil. Până la urmă, sunt doar un om.

– Desigur, răspunse Mama Pământului. Când am observat că ai intrat în posesia așa numitului Inel al Nibelungilor, am considerat de datoria mea...

– Cum ai aflat?

– Am auzit de la o privighetoare care a fost prezentă la locul incidentului. Am considerat de datoria mea să mă situez în poziția din care aș fi putut juca rolul unui observator, așa că m-am deghizat în secretara ta.

– Dar mi s-a spus că ești aici de mulți ani.

– Nu sunt lipsită de influență asupra zeităților minore, spuse Trandafirul, cu trufie. Mă tem că ai fost păcălit.

– Adică judecătorul de licitații, agentul imobiliar și toți oamenii ăia sunt un fel de zei?

– Desigur că nu. Doar fostul proprietar, colonelul Booth. El este spiritul pârâului cu păstrăvi care traversează terenurile conacului. Doar cu ajutorul cooperării sale am putut să obțin folosirea acestei case, în care știam că ai vrut dintotdeauna să locuiești.

– Și el e un zeu?

– Unul foarte mic. Mulți oameni sunt, știi? Cam una din două mii de persoane este zeu sau spirit. Bineînțeles, majoritatea sunt muritori și complet neștiutori în privința statutului lor divin. Noi preferăm să rămână așa. Seamănă cu sistemul vostru, englezesc, de a numi oameni obișnuiți ca judecători de pace.

– Și unde locuiește acum colonelul Booth? întrebă Malcolm, așteptându-se ca omul să apară din pârâul din fundul grădinii.

– Am obținut transferarea lui la un afluent al Indusului. Familia lui a muncit generații întregi în India, iar el a fost încântat să continue tradiția.

Malcolm își frecă fruntea cu podul palmei, dar nu îl ajută cu nimic. Trandafirul continuă:

– Mi-am asumat acest rol de supraveghere cu intenția directă de a mă asigura că fostul meu soț nu va încerca cu tine așa numita opțiune Brunnhilde. În trecut, după cum fără îndoială știi, a repurtat un oarecare grad de succes în cazul predecesorului tău, Siegfried, și eram sigură că dacă alte opțiuni dau greș, Wotan nu va ezita să o folosească din nou. Crezusem totuși că a renunțat

pentru moment, așa că mi-am luat concediul anual și am plecat la Stroud*.

– De ce la Stroud?

– Îmi place foarte mult acolo. Se pare că de îndată ce mi-am întors spatele Wotan și-a implementat strategia. Trandafirul făcuse o pauză și se uită cu asprime la fiică-sa. Poate că ai vrea să ne părăsești, Lindsay. Fata se ridică și plecă tristă, agale.

– Trebuie să afirm, continuă Trandafirul, că nu mă gândesc decât la ce este mai bine pentru lume și că sentimentele fiicei mele nu trebuie să îmi influențeze deloc acțiunile. Nici pe ale tale.

– Ești concediată.

– Domnule Fisher, nu pari a aprecia corect situația în care te afli. Situația actuală este extrem de serioasă, este în joc securitatea mondială. Până acum, ai acționat într-o manieră foarte responsabilă față de locuitorii planetei și am avut încredere că vei putea continua această muncă și fără vreo intervenție neavenită din partea mea.

– Stai așa, spuse Malcolm. Tu ai organizat nenorocirea aia de gymkhana, nu?

– Corect.

– Trebuie că știi că voiam să mă răzbun pe Philip Wilcox. Din cauza asta era să se petreacă o catastrofă aeriană.

– A fost un risc pe care trebuia să mi-l asum. Dacă ai fi continuat să fii îndrăgostit de Elizabeth Ayres, ar fi avut loc repercursiuni

* Stroud – Localitate din districtul Cotswold (n. tr.)

serioase, la scară mondială. A trebuit să mă asigur că astfel de întâmplări nu vor avea loc. Similar, este de maximă importanță să te conving să renunți la a mai fi într-o stare de iubire față de fiica mea, Ortlinde. Sindromul dragostei este o condiție în care nici un Purtător-al-Inelului nu trebuie să fie pentru o perioadă prea lungă de timp.

– Știu, știu, murmură Malcolm. Am mai auzit asta.

– Atunci, continuă Zeița, ești conștient că încheierea acestei situații nefericite trebuie urgentată. Este foarte simplu, domnule Fisher.

Malcolm râse tare și mai mult decât ar fi fost necesar.

– Știu că reacția ta firească este de a protesta, spunând că situația nu se află sub controlul tău, zise Trandafirul. Te amăgești.

– Chiar așa? Malcolm se întoarse și numără până la zece. Cum se face, spuse el în cele din urmă, că toată lumea cu care am de-a face în ultimele zile se dovedește a fi Zeiță? Tu ești Zeiță, ea e Zeiță, probabil că și servitoarea e Zeiță.

– Incorect, răspunse Trandafirul.

– O, ce bine. Uite, nu-mi pasă, vreau doar să fiu lăsat în pace.

Trandafirul continuă cu aceeași intonație măsurată, de parcă ar fi fost un robot telefonic.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar ai fost atras de fiica mea în primul rând pentru că ai crezut că nu este o Zeiță, ci o muritoare obișnuită, banală. O reacție cam neînuitivă pentru o ființă

umană, dacă îmi permiți. Pare că este un loc comun al dragostei umane ca îndrăgostitul să își considere iubita, într-un fel sau altul, de origine divină.

Aceasta, realizează Malcolm, înfiorându-se, era ideea Trandafirului despre a glumi. După o pauză pentru răs, care nu fu recompensată cu reacția preconizată, ea continuă.

– Acum, că iese la iveală faptul că ea nu este o muritoare, ci o Zeiță, afecțiunea ta pentru ea ar trebui în mod logic să cedeze. Ai putea suține că și ea te iubește...

– Ai observat și tu, nu?

– Într-adevăr. Dar sentimentele ei pentru tine sunt doar rezultatul unei gândiri neclare și a unor probleme emoționale ascunse, care mi-e teamă că au ajuns într-un punct în care nici cel mai competent specialist nu ar mai putea-o ajuta. Dezvoltând o afecțiune reciprocă pentru ea, domnule Fisher, dacă aș putea fi pentru un moment contraintuitivă, dacă ții la fata mea, atunci trebuie să nu o mai iubești. De asemenea, ar fi în interesul tău să renunți, deoarece provocă un rău considerabil stării tale emoționale, care, nu cred că e nevoie să îți mai spun, nu este deloc satisfăcătoare.

Pentru prima dată, lui Malcolm i se făcu milă de Wotan. Genul asta de discuție, purtată zilnic, ar pune la încercare răbdarea oricărui Zeu.

– Soțul meu era o persoană asemănător de dezechilibrată, continuă Trandafirul. Cazul său ar trebui să ofere o ilustrare mult mai clară a pericolelor care te pasc atunci când te angajezi

într-o relație serioasă, dar balanța minții este, ca să spun așa, deranjată. Pe scurt, domnule Fisher, este imperativ necesar să abandonezi intenția de a-i da fiicei mele Inelul. Trebuie să lași de-o parte sentimentele personale.

– Du-te naiba! zise Malcolm, cu violență. Nu așa trebuie să i te adresezi unei Zeițe, dar depășise punctul în care îi mai păsa.

– Dacă nu reușești, regret să te informez că vei putea fi răspunzător pentru un cataclism global. Dacă fostul meu soț recâștigă controlul Inelului, consecințele asupra viitorului umanității vor fi cel puțin aspre, mai probabil grave. Tu însuți vei eșua, cu siguranță, în a găsi fericirea despre care crezi în mod greșit că ar rezulta dintr-o relație cu fiica mea. În plus vei fi implicat împreună cu restul umanității în orice scenariu apocaliptic care ar putea rezulta din faptul că fostul meu soț deține Inelul. Pe scurt...

– Greșești, zise Malcolm. Greșești în tot ce spui.

– Pardon?

– Tu greșești când crezi că îi va da Inelul tatălui ei. N-o s-o facă. Nici într-o mie de ani. Vezi tu, ar fi un cadou de la mine, cel mai frumos pe care i l-aș putea face. Nu i l-ar da niciodată, nici lui Wotan, nici altcuiva. Mă iubește, înțelegi? De fapt, spuse Malcolm visător, probabil că mi l-ar da înapoi pe loc și totul va fi bine.

– Deduc, zise Trandafirul, ridicându-se, că mi-am pierdut timpul cu tine, domnule Fisher. Nu ai reușit să înțelegi nimic din ce ți-am spus.

Nu pot decât să te implor să îți reconsideri cu cea mai mare atenție decizia.

– Cu ce te ocupi, de fapt? întrebă Malcolm.
Care e slujba ta?

– În mare parte, răspunse Mama Pământului, dorm. Somnul meu înseamnă vis, visul meu înseamnă gând, gândul meu înseamnă că înțeleg. În consecință, rolul meu normal este consultativ, nu executiv. Doar în cazuri excepționale, cum ar fi o amenințare cu distrugerea universală, doar atunci chiar preiau o parte activă din conducerea zilnică a lumii.

– Bine, dar, de fapt, ce *faci*?

– Sfătuiesc oamenii, răspunse Mama Pământului.

– Adică, așa cum fac Națiunile Unite?

– Există, bănuiesc, un grad de similitudine.

– Încă mai ești concediată. Acum ieși din casa mea.

– Domnule Fisher, spuse Trandafirul, așezându-se din nou, înainte de a pleca și de a încerca să cad de acord cu fiica mea, în cazul puțin probabil că ar asculta glasul rațiunii, permite-mi să îți explic natura a ceea ce numești dragoste. Este un sistem pur funcțional în matricea operațională umană. La animalele inferioare nevoia de a se reproduce este ceva absolut instinctiv. Rasa umană, fiind rațională, necesită o motivație distinctă. Prin urmare, a fost programată să proceseze nevoia de reproducere într-un mod unic.

– De curiozitate, zise Malcolm, tu ai creat rasa umană?

– Exact. După cum spuneam...

– Nota zece pentru Ochi și Urechi, spuse Malcolm, Picioarele și sistemul de deversare nu sunt prea tari. Întotdeauna am crezut că au fost făcute la repezeală.

– Te gândești la partea fizică, domnule Fisher, care este rezultatul procesului de evoluție și pentru care nu îmi asum nici o răspundere. Munca mea a fost doar în domeniul programării, ceea ce tu numești sentimente și emoții. Cum spuneam, rasa umană are nevoie de un motiv pentru orice face, un motiv pe care să îl înțeleagă în propriul sistem de referință. Iubirea, prietenia, mila, afecțiunea și înțelegerea nu sunt decât recompensele pe care oamenii trebuie să le primească pentru a fi motivați să facă ceea ce creaturi cu gradul lor de inteligență și de sofisticare ar privi, în mod normal, ca pe ceva sub demnitatea lor. Există atâtea lucruri mai bune pe care ar putea să le facă. Cât trăiește o ființă umană, domnule Fisher? Între șaptezeci și nouăzeci de ani, în condiții optime. Fără un factor motivațional puternic, nu te-ai putea aștepta să își sacrifice o mare parte a vieților lor extrem de scurte pentru a crea și a educa alte ființe umane. Prin urmare, a fost necesar să le ofer un stimulent, unul pe care ei sunt programați să îl accepte ca valoros. Iubirea nu înseamnă nimic, domnule Fisher. Ai face mai bine să o ignori complet.

Cu aceasta, Trandafirul Englez plecă, lăsându-l singur pe Malcolm. Singura lui reacție la aceste dezvăluiri direct de la sursă a fost că era o

farsă pe care nu o merita nimeni. Dar faptul că era om rămânea, și era îndrăgostit și nu mai conta nimic altceva. Dacă asta îl făcea să fie un prost, atunci așa să fie, să cadă vina pe cine a inventat chestia asta. Dar știa totul despre dragoste, era la fel de reală ca orice lucru din lume și nu îi putea nega existența. Se hotărî să o găsească pe Ortlinde și să îi dea Inelul pe loc.

Însă ea nu era în bibliotecă și nici în altă parte în casă. Poate că fugise. Sau poate că mama ei o gonise sau o luase cu forța. În amețeala lui, Malcolm nu folosi pe Tarnhelm ca să îl ducă unde se afla ea, în schimb fugi prin casă și prin grădină, strigând-o cu toată puterea. Într-un final văzu pe cineva stând pe malul râului și fugi într-acolo. Persoana se întoarse spre el și, cu disperare, Malcolm văzu că era doar Flosshilde.

– N-ai văzut-o? spuse el, într-un suflet.

Flosshilde nu putea citi gândurile oamenilor cum putea Malcolm, dar ghici la cine se referea.

– Da, răspunse ea, am văzut-o un pic mai încolo, lângă păduricea aia, de unde ai o priveliște frumoasă a văii. Nu că ar admira priveliștea, stă acolo și se uită iar în jos, la pantofi. Poartă măsura patruzeci, aș spune eu. Eu port treizeci și șapte.

– Mulțumesc. Malcolm se întoarse să plece, dar Fiica Rinului strigă după el.

– Da? răspunse el. Ce e? Mă grăbesc.

– Știu, spuse Flosshilde, cu tristețe. Tocmai m-am întors din Valhalla. Am încercat să îl conving pe Wotan să o gonească.

– Nu și tu...

– Era pentru binele tău. Malcolm se încruntă, iar ea se înfurie brusc. Ei bine, asta e. Dar am dat greș. Wotan a încercat să mă transforme într-un arici și totul pentru binele tău.

– Un arici? De ce un arici, neapărat?

– Din cauza puricilor și așa mai departe. Dar nu a reușit, pentru că... dintr-un motiv sau altul. Flosshilde tot încercase să își dea seama ce îl împiedicase pe Wotan să facă transformarea. Singurul răspuns plauzibil la care ajunsese îi dăduse speranță.

– Îmi pare rău că nu i-a ieșit, zise Malcolm și începu să se îndepărteze. Flosshilde așteptă ca el să fie cu spatele, apoi, intenționat, îl împinse în rău.

În momentul în care atinse apa, mintea lui Malcolm se umplu cu imagini ale lui Hagen, pe care Fiicele Rinului îl înecaseră, așa că se transformă instinctiv într-o barcă cu vâsle. Dar în acel loc apa nu avea decât vreo șaizeci de centimetri adâncime, și după un moment se transformă la loc. Cu toată supărarea ei, Flosshilde nu putu să nu râdă.

– Mai taci! se răsti Malcolm.

– Nu râdeam cu răutate, chicoti Flosshilde. Ești tare descurcăreț.

Malcolm își udase pantofii și șosetele. Îi ceru lui Tarnhelm să i le schimbe.

– Pe viitor, să ai grijă, spuse el cu asprime.

– Ba tu să ai grijă, replică Fiica Rinului. Și uită-te la mine când îți vorbesc.

Într-adevăr, Malcolm se uita la pantofii lui, dar doar pentru a verifica ce îi oferise Tarnhelm.

– Ai ascultat ceva? Întrebă el cu furie. Ai ascultat ceva din ce am vorbit adineauri cu ea?

Flosshilde se așează pe malul râului și începu să se pieptăne cu un pieptene din fildes, pe care i-l dăduse Eric Bloodaxe cu mulți ani în urmă.

– Nu, spuse ea, am lucruri mai bune de făcut decât să ascult toate prostiile.

Malcolm se așează lângă ea.

– Spune, atunci, zise el. Te ascult.

– Am fost să îl văd pe Wotan, începu ea, lăsând pieptenul de-o parte. Am încercat să îl conving să o cheme înapoi pe Ortlinde. Dar a spus că nu poate. De fapt, nu știu dacă zicea adevărul sau nu. Pentru că dacă o să fii cu ea, vei fi tare nefericit, sincer vorbind. Chiar dacă merge între voi doi și îi dai Inelul și ea îl acceptă și așa mai departe...

– Cum se face că toți știu asta? întrebă Malcolm cu amărăciune. Cred că ai ascultat ce vorbeam cu ea.

– În acest moment, este cel mai important lucru din lume, răspunse Flosshilde cu sinceritate. Ce te aștepți? Ți place sau nu, acum ai de-a face cu Zeii. Știu că nu ne placi prea mult, dar suntem persoane importante. Dar lasă soarta lumii și celelalte. Nu dau o ceapă degerată pe lumea asta veche și stupidă, pe Inel ori pe orice altceva. Dacă te cuplezi cu ea, vei fi complet distrus. Te va face să te simți ca ultimul om, știu eu.

* Eric Bloodaxe (?947-8, ?952-4) – ultimul rege viking, independent, al York-ului. (n. tr.)

Flosshilde încercă să își deschidă mintea, pentru ca lui să îi fie mai ușor să îi citească gândurile, dar se pare că pe Malcolm nu îl interesa.

– De unde naiba știi?

– Pentru că tu nu ești așa. Crezi că te-ai îndrăgostit, dar greșești. Crezi că dacă ea te iubește, e obligatoriu ca și tu să fii îndrăgostit de ea. Nu așa merge treaba.

– Vorbești prostii. Nu e așa cum spui tu.

– Taci din gură și ascultă, da? Nu înțelegi sensul cuvântului „Iubire”. Nu e fulgerul ăla mare și romantic pe care îl visezi tu. Ai văzut-o, ți-a picat cu tronc, ți s-a topit inima în piept. E o prostie, nu așa se întâmplă. Nu știi nimic despre ea. Nici nu ai avea cum, de abia ai scos două propoziții de la ea de când o cunoști. Ce o să faceți pentru restul Timpului, o să stați să vă uitați în pământ, încercând să faceți conversație? Amândoi credeți că sunteți îndrăgostiți, dar vă amăgiți singuri. Ea crede că e îndrăgostită pentru că a fost întotdeauna tratată ca un nimic, și atunci apari tu, arătând ca Siegfried în persoană, cel mai important om din istorie, și începi să o adori. Iar tu te îndrăgostești de ea pentru că e la îndemână și pentru că ai crezut că e o ființă umană și, deci, contează. Ce te-ai gândit tu? Ia uite, s-a îndrăgostit de mine o fată în carne și oase, nu o Zeiță sau o nimfă a apelor. Ura, nu sunt un ratat, nici nepotrivit, nici plictisitor ca naiba, hai să ne căsătorim!

– Ai terminat?

– Nu. Ești prost și zăpăcit și romantic și meriți

să fii tratat ca ultimul om toată viața ta. Pe ce lume trăiești? Nu ești bun decât să te încurci cu Zeii și cu Zânele. Nu ai nici o șansă în lumea reală.

– Acum ai terminat?

– Te crezi puternic și minunat, nu? Dar ești orb ca o cârțiță, iar ei te duc cu zăhărelul. Ei o fac, nu înțelegi? E marele plan al lui Wotan, iar tu ai căzut fix în capcană. Credeam că poți mai mult, dar m-am înșelat.

Malcolm nici măcar nu se chinuî să desfacă ghemul acestei metafore. Se ridică și plecă. Când ajunse destul de departe încât să nu o poată auzi, Flosshilde începu să plângă. În timp ce plângea, surorile ei își scoaseră capetele din apă.

– Ești la fel de fraieră ca el, spuse Wellgunde.

– Pe ce lume trăiești? întrebă Woglinde, sarcastică. Ești prost și zăpăcit și romantic și meriți să fii tratat ca ultimul om toată viața ta. Foarte bine formulat, mi s-a părut mie.

Râseră răutăcios și se îndepărtară înotând.

– Bună, spuse Ortlinde.

– Bună, răspunse Malcolm. Ce faci aici?

– Voiam să stau singură, replică ea.

– Te iubesc, zise Malcolm. Se obișnuise să o spună și nu se mai simțea jenat când vorbele îi ieșeau din gură.

– Nu trebuie, răspunse fata. Serios, nu sunt o persoană drăguță.

– Ai mai spus asta, replică Malcolm, furios. Nu fă pe deșteapta cu mine. Am băut sânge de uriaș, ți-aduci aminte? Pot să citesc ce simți cu adevărat.

– ~~Chiar nu am sentimente.~~ Nici emoții, nimic. Nu înțelegi? Sunt o valkirie. Sunt fiica lui Wotan. Nu pot fi alceva, oricât aș încerca. Și chiar dacă încerci tu să mă faci să fiu altceva, tot nu pot să fiu, nu o să reușești decât să te rănești. Eu nu pot fi rănită, m-am născut rănită. Dar nu vreau să te rănesc pe tine. Așa că, te rog, lasă-mă în pace.

Malcolm nu înțelegea, dar nu conta. Nu voia să înțeleagă și nici nu avea nevoie. Știa că ea îl iubea, iar asta îi dădea toată puterea de care avea nevoie. Atâta timp cât o avea, nimeni și nimic nu îl putea atinge.

– Dacă ți-aș da Inelul l-ai accepta?

– Da.

– Dar mă iubești?

– Da.

– Ce e așa de interesant la pantofii ăia? Mă iubești?

– Da.

– O, *bine*. Ne-am înțeles, atunci. Malcolm închise ochii și se așează, extenuat.

– Nu, nu ne-am înțeles. Tonul vocii nu i se schimbase și tot în gol privea. Malcolm nu putea simți decât frustrare și furie și voia să spargă ceva. Norii deveniră mai negri și se auzi bubuitura unui tunet, în depărtare.

– Vezi? spuse Ortlinde, cu tristețe. Din cauza asta nu ar fi bine.

Malcolm nu înțelese de la început, apoi pricepu. Furtuna se pornea cu repeziciune și începu să plouă.

– Nici lui Wotan nu i-ar ieși mai bine, zise ea.

– Dar eu nu sunt ca Wotan. El e Zeu și e nebun.

– S-o fi văzut pe mama când era mai tânără, continuă Ortlinde. Dar mi se spune că sunt exact ca ea la aceeași vârstă.

– O mie două sute treizeci și șase de ani?

– Mai mult sau mai puțin. Asta era înainte să îl părăsească pe tata și să plece în America, desigur. Iar tata era, pe atunci, o persoană drăguță, așa zic toți. Știi ce a făcut ca să o convingă de dragostea lui? Pe mama, adică. Vezi tu, era o problemă între ei, ca și în cazul nostru. Oricum, pentru a demonstra că o iubea cu adevărat, tatăl meu și-a scos, intenționat, ochiul stâng.

– Și cum ar fi putut ajuta asta?

– Nu știu, nu mi-a spus niciodată. Nu vorbim despre astfel de lucruri. În plus, atunci totul era altfel, așa că s-ar putea să fi avut o semnificație. Oricum, așa a ajuns el în starea în care e acum, în felul ăsta și măritându-se cu mama. Asta face dragostea din oameni ca tine, ca mine și ca el, dacă o lăsăm să preia controlul. Cel mai bine, cu astfel de sentimente, e să aștepți să dispară. Nu înseamnă nimic, să știi. Dor, dar nu sunt decât sentimente. Nu provoacă sângerare și nici nu te sufocă. Sunt doar în mintea ta. Viața înseamnă doar a mânca, a bea, a dormi, a respira și a munci, și nu să fii mai nefericit decât trebuie.

– Pentru numele Domnului! replică Malcolm. Nu e așa.

– Atunci, cum e?

– Nu știu, zău. Malcolm nu putu să gândească, pentru un moment. Dar e vorba doar de doi oameni care se iubesc, se căsătoresc și trăiesc

fericiți până la adânci bătrâneți. Adică, atâta timp cât ne iubim, ce mai contează restul?

Ortlinde nu răspunse. Ploua cu putere, dar ei nu părea să-i pese. Era foarte, foarte frumoasă, iar Malcolm ar fi vrut să o țină în brațe, dar gândindu-se la asta își dădu seama că nu ar fi fost o idee bună. Îi ceru lui Tarnhelm să îi dea o pălărie și o manta de ploaie și când acestea se materializară i le dădu ei, pentru că nu voia să răcească. Apoi plecă.

O pereche de rațe stăteau pe suprafața râului și, când Malcolm trecu pe lângă ele, îl chemară.

– Mulțumim pentru vreme, spuseră ele.

– Pardon?

– E o vreme frumoasă pentru rațe, explică una dintre ele. Înțelegi?

– Foarte amuzant, replică Malcolm. Se opri și se uită la cele două păsări, mascul și femelă. Scuzați-mă, zise el.

– Da?

– Îmi cer scuze că întreb, dar sunteți căsătorite?

– Ei, împărțim același cuib, răspunse rața, și fac ouăle lui. Ce-i cu asta?

– Sunteți fericite?

– Nu știu, zise femela. Suntem?

– Cred că da, spuse rățoiul. Nu prea m-am gândit la asta.

– Serios? întrebă rața. O să țin minte ce-ai zis.

– Știi ce vreau să spun, replică masculul ciugulindu-și aripa. Nu te-ntrebi toată ziua „Sunt fericit?”, decât dacă ești om, bineînțeles.

Dacă ești rată, poți fi perfect fericit și fără să-ți pui tot timpul întrebări. Cred că, de fapt, asta ne deosebește pe noi de oameni. Noi luăm lucrurile așa cum sunt.

– Dar vă iubiți? întrebă Malcolm.

– Bineînțeles că da, răspunse rățoiul. Nu-i așa, dragă?

– Atunci, cum vă descurcați, pentru numele lui Dumnezeu? E așa de greu.

– Greu? spuse femela, uimită. Ce e așa greu?

– Adică tu îl iubești, el te iubește și vă vedeți de treabă?

– Poftim? zise masculul. Asta e o întrebare foarte intimă.

– Nu mă refeream la *asta*, replică Malcolm. Voiam să spun că e bine că vă iubiți. E de ajuns ca să vă meargă bine.

– Ce e așa neobișnuit?

– Totul, zise Malcolm. Sau cel puțin așa mi se pare mie.

– Oamenii! râse rățoiul. Și unii ca tine conduc lumea. Nici nu-i de mirare că râurile sunt poluate.

La intrarea în casă, Malcolm se opri. Nu voia să intre și nu avea de ce. Până la urmă, îl avea pe Tarnhelm, așa că putea merge unde voia. Avea și Inelul, deci putea face ce voia. Asta nu era casa lui, era doar o mică parte din ea. Era posesorul lumii și a tot ce conținea aceasta, și era timpul să inspecteze locul. Închise ochii și dispăru.

Dacă este suficient de beat, Loge povestește cum au furat el și Wotan, pentru prima dată, Inelul de la Alberich. El spune că atunci când și-a dat seama că uriașii Fasolt și Fafner erau hotărâți să exploateze la maximum greșeala lui de scriere și să o ceară pe Zeița Freia ca plată pentru construirea Valhallei, s-a decis că singura rezolvare posibilă pentru această situație dificilă ar fi fost să găsească o alternativă care să le convină uriașilor.

Dar a găsi o alternativă la posesia neîngrădită a celei mai frumoase femei din univers, Zeița frumuseții însăși, nu era o treabă prea ușoară, așa că Loge a răscolit lumea degeaba pentru orice sau oricine i-ar fi putut da o idee. A început cu oamenii, a continuat cu ființele inferioare, ajungând apoi în disperare de cauză la copaci și la pietre. Singura creatură, vie sau nu, care a găsit ceva cât de cât preferabil Freiei a fost nibelungul Alberich, iar când Loge i-a cerut explicații, Alberich, cam nechibzuit, i-a povestit despre Inel, și așa i-a venit ideea să îl fure.

Malcolm auzise această poveste de la Flosshilde, care îl imita foarte bine pe Loge beat, și o avea în minte când și-a început turul lumii. Spera din tot sufletul ca lucrurile să se fi schimbat din Evul Mediu. Cu siguranță, unele lucruri erau diferite acum. Freia, de exemplu, se

îndrăgostise de mult de un elf de pădure cu care, mai târziu, descoperise că nu avea nimic în comun. Secolele de disperare mută și de bulimie își puseseră amprenta, și Freia nu mai era cea mai frumoasă persoană din lume. În plus, comportamentele se schimbaseră și ele semnificativ odată cu descoperirea unor concepte precum iluminare, feminism și electricitate. Malcolm spera că va descoperi iute că se afla în minoritate când considera Iubirea ca fiind Cel Mai Dulce Lucru. O cercetare rapidă a gândurilor rasei umane l-ar fi ajutat, credea el, să afle cum stă treaba.

Traversă continentele cu o viteză magică, dar cu cât mergea mai departe, cu atât mai deprimat devenea. Firește, conceptul de Iubire luase câteva forme ciudate (mai ales în California), dar, în mare, rasa umană era îngrozitor de consecventă în încrederea în această valoare.

Oricât de confuzi, oprimați, înfometați sau bătuți de soartă ar fi fost, locuitorii planetei aveau tendința să privească dragostea ca fiind cel mai important lucru la care s-ar fi putut gândi, și chiar și cei mai cinici muritori o preferau unei vizite la dentist. Nu că ar fi fost cu toții la fel de pregătiți să o recunoască, dar Malcolm putea citi gândurile și vedea ceea ce, adesea, era ascuns chiar și proprietarilor acelor gânduri. Mai mult, cu foarte puține excepții, rasa umană părea să găsească această obsesie enervantă și foarte dificilă și o considera ca fiind cea mai mare sursă de nefericire a existenței.

Nu că în această epocă asta nu ar fi fost o

opinie justificată. Ființele umane, după cum bine se știe, nu sunt cu adevărat fericite decât dacă sunt extrem de nefericite, și, ca rezultat al muncii lui Malcolm în postul de Purtător-al-Inelului, nu prea mai aveau de ce să fie nefericite. Oriunde s-ar fi dus Malcolm vedea prosperitate, ferilitate și abundență. Ploua atât cât trebuia, exact atunci când trebuia, exact acolo unde trebuia și, la momentul potrivit, armate de combine agricole, oferite gratuit țărilor mai sărace de către surorile lor mai prospere și mai vinovate, rulau pe câmpurile de grâu și de orez pentru a strânge recompensa pământului negru. Chiar și fabricanții de arme importanți renunțaseră la procesele lor împotriva Națiunilor Unite (chemaseră în instanță, în America, această instituție serioasă pentru că le îngrădea drepturile comerciale, motivând că Pacea Mondială era o conspirație pentru a-i falimenta) și își foloseau întreaga capacitate pentru producerea de unelte agricole. Întreaga planetă era fericită și mulțumită într-un mod prostesc și, pentru a îndrepta această situație, omenirea se întorsese la singura sursă de nefericire asupra căreia nici măcar Inelul nu putea face prea multe.

În ciuda acestei goane nebune după dragoste, exista un sentiment ciudat de exaltare și de optimism, pe care inițial Malcolm nu putu să îl identifice. Era sigur că îl mai întâlnise undeva, cu ani în urmă, dar nu putu să îl numească până când nu trecu pe lângă o școală care intra în vacanță. Își reaminti senzația de eliberare, conștiința că pentru viitorul apropiat – trei săp-

tămâni întregi, cel puțin – tot timpul tău îți aparține, fără teme de făcut și fără profesori pe care să îi urăști și de care să îți fie frică. Era ca și cum întreaga planetă ar fi intrat într-o vacanță de vară pe termen nedefinit, iar anul acesta toată lumea pleca la Jersey, unde poți să te plimbi pe plajă călare pe măgăruși. Toate acestea, observă Malcolm, erau opera sa, fructul firii sale inofensive. Își aminti că, atunci când era copil, o prințesă alesese să se mărite într-o miercuri și toate școlile din comitat primiseră liber în acea zi. În zilele de miercuri puțină lui cunoaștere a matematicii era aspru cercetată de către un om fără păr, cu un temperament îngrozitor, iar el și-ar fi dat bucuros viața pentru minunata doamnă care îl scutise de chinuri pentru o săptămână întreagă, permițându-i ca, în cea mai neplăcută zi a lui, să facă macheta unui bombardier. Malcolm înțelegea că acum era autorul fericirii întregii lumi, așa cum fusese prințesa în copilăria lui.

Să vadă pe viu rezultatele muncii sale îl făcu pe Malcolm să se simtă neliniștit și, la început, nu știu cum să reacționeze. Lumea era fericită, în siguranță și îndrăgostită în întregime, cu excepția unui anume domn Fisher, care controla totul și a unui mic număr de entități supranaturale, care încercau să îl oprească. Părea să existe o legătură subtilă între fericirea tuturor și propria sa nefericire, și începu să se simtă plin de invidie. Aceste sentimente erau greșite și nebunești, dar nu se putea abține. Niciodată nu își dorise să ia asupra lui păcatele lumii. Încă o

dată, se aplica vechiul șablon. Se părea că toată lumea se simțea bine, în afară de el, și că nici nu i se permitea să ia parte la distracție. Subiecții săi nu meritau să fie fericiți. Ce făcuseră ei, în comparație cu el, ca să merite această epocă de aur? Înainte să își dea seama, se apucă să bombăne ceva despre cum o să le șteargă el zâmbetele stupide de pe fețe, iar norii începură să se adune în jurul planetei.

Prima picătură de ploaie îi căzu pe mână, în timp ce stătea în Central Park, privind cetățenii New York-ului, ridicol de fericiți, cum se plimbau la lumina lunii, în locul declarat de curând drept Cel Mai Sigur Loc din SUA. Un grup de muzicanți ambulanți, îmbrăcați în redingote și cu fețele pictate în carouri albe și negre, cântau Concertele Brandenburgice în fața unei audiențe formate din cupluri tinere și din polițiști neînarmați, iar Malcolm începu să simtă că se săturase. Voia să vadă că îi plouă pe idioții ăia, iar dorința i se împlini. În timp ce muzicienii fugeau să se ascundă printre copaci și pietre mai mari, un domn japonez, micuț, observă că pe Malcolm îl uda ploaia și fugi spre el, cu o umbrelă. Zâmbind, îi puse umbrela în mână, spuse „Cadou” și plecă grăbit. Malcolm aruncă umbrela, dezgustat.

Rămase pe loc ore în șir, ploaia curgându-i pe față, încercând să gândească, dar se părea că își pierduse obișnuința. În cea mai mare parte a timpului stătu singur, iar singurele întreruperi ale reveriei lui fură din partea găștilor de foști traficanți, care trecuseră de la cocaină la covrigi,

atunci când piața drogurilor căzuse. Totuși, chiar înainte de răsărit, un porumbel pluti dintr-un copac din apropiere și se așază lângă el.

– Te știi de undeva? îl întreabă Malcolm.

– Nu cred, replică acesta. Nu ai mai fost pe aici, nu?

– Așa-i, răspunse Malcolm. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. O zi bună.

Porumbelul își făcea de lucru cu niște firimituri de covrig, iar Malcolm se frecă la ochi, obosit.

– Părerea mea e că îți pasă de oameni, nu? spuse porumbelul. Asta e bine. E un plus.

– Dar ce rost are? se întreabă Malcolm și își dădu seama că începea să vorbească precum fata aia. Adică, uită-te la mine, nu am mai fost în viața mea așa de distrus.

– Asta nu e bine, zise porumbelul, cu compasiune. Apropo, ești, din întâmplare, britanic?

– Da, răspunse Malcolm.

– S-a ținut o săptămână britanică la Bloomingdales. Au și pâinici scoțiene. Obții niște firimituri delicioase din chestiile alea.

Deja începuseră să apară primii alergători prin parc, ca niște fantome captive într-o eternă repetare a fugii și a urmăririi. Doi polițiști, care discutaseră până atunci despre meritele relative ale regimurilor lor de slăbire, se opriră și îl priviră pe Malcolm care discuta cu porumbelul.

– Uite un tip care vorbește cu păsările, zise unul dintre ei.

– Și ce dacă? replică celălalt. E bine. Eu o fac tot timpul.

Malcolm se întoarce încet. Doar el știa ce delicată era mișcarea. Porumbelul își ridică privirea dintre firimituri.

– Pari deprimat, spuse el.

– Am toate motivele să fiu al naibii de deprimat, replică Malcolm, pe un ton arțăgos. Toată lumea e fericită, în afară de mine.

– Vai, ce iritați *sunteți* în dimineața asta, spuse porumbelul. Ar trebui să mergi la un doctor în privința asta, înainte să dezvolti un complex.

– Hai, fă pași.

– Ești foarte ostil, zise porumbelul. Ostilitatea e un lucru foarte rău. Ar trebui să încerci să o controlezi.

– Da, probabil. Știi cine sunt eu?

Porumbelul îl privi, apoi se întoarce la firimiturile lui.

– Toți sunt cineva, replică el. N-ai de ce să te simți prost.

– Credeam că voi păsările știți totul, spuse Malcolm.

– E foarte ușor să te încurci, zise porumbelul. Ai apărut la televizor, cumva?

– Cum se face, întrebă Malcolm răbdător, că înțeleg ceea ce spui?

Porumbelul recunoscuse asta.

– Asta te face să fii mai special, de acord. Dar nu țin minte nume.

– Nu contează.

– Știu cine ești, spuse porumbelul, brusc. Ești acel Malcolm Fisher, nu? Mă bucur să te cunosc. Poți face ceva în privința ploii ăsteia?

Malcolm făcu ceva în privința ploii. O opri.

– Și ai putea face serile un pic mai lungi? continuă porumbelul. În această perioadă a anului, oamenii le place să iasă și să mănânce pe malul râului și asta e bine, pentru firimituri. Așa că dacă ai mai adăuga, pe seară, să zicem, o oră, hai o oră și jumătate, nu ar mai fi toată aglomerația aia de la șapte, cu porumbeii care vin din est. Se ajunge că trebuie să fii tare insistent ca să capeți ceva, iar eu 'nu cred că mi se potrivește să fiu insistent.

Malcolm promise să se ocupe și de asta.

– Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă el.

– Nu, răspunse porumbelul, e destul. La revedere.

Plecă în zbor, iar Malcolm închise ochii. Se simțea foarte obosit și foarte singur și nici măcar păsările nu îi mai erau de ajutor.

În salonul de la Combe Hall se formase o mică adunare. Trecuseră multe secole de când se întâlniseră în această formulă și nu se simțeau bine împreună, ca niște rude îndepărtate care se văd din nou la o înmormântare.

Alberich fu primul care sparse tăcerea.

– Nu are dreptul să dispară așa, zise el. E pur și simplu iresponsabil.

– De ce să nu dispară dacă așa vrea el? replică Flosshilde, furioasă. Sărmanul, a fost tare solicitat, în ultima vreme. Și știm cu toții a cui e vina. Se uită fix la mama și fata care stăteau pe canapea.

– Să nu ne implicăm emoțional, spuse Mama Pământului. Din păcate, suntem toți la mâna lui

și nu putem face nimic altceva decât să așteptăm până când crede de cuviință să se întoarcă.

– Nu vorbeam cu tine, zise Flosshilde. Vorbeam cu ea.

Ortlinde nu spuse nimic, doar stătea și privea podeaua. Flosshilde consideră asta foarte iritant și, în cele din urmă, sări și îi puse valkiriei un cub de zahăr pe ceafă. Ortlinde nici nu păru să observe.

– De ajuns, spuse Mama Pământului, pe un ton ferm. Lindsay, poate că ar fi mai bine să te duci în bibliotecă.

– Nici să n-aud, zise Flosshilde. Vreau să stea aici, ca să o văd ce face.

– La asta se ajunge când e implicat un civil, spuse Alberich, nervos. A cui a fost ideea, până la urmă?

– Cu siguranță nu a mea, spuse Mama Pământului. Am aflat când am auzit rapoartele.

– Asta nu înțeleg eu, zise Alberich. Cine e Malcolm Fisher asta? Oricine ar fi fost mai potrivit pentru rolul de Purtător-al-Inelului...

– Dar se descurcă minunat, replică Flosshilde. Totul este extrem de frumos, sau cel puțin era, până să apară *ea*.

– Nu neg asta, spuse Alberich. Dar e evident că nu seamănă cu nici un alt Purtător-al-Inelului de până acum. Poate că asta e bine, nu știu. Dar dacă voi, fetele, nu vă potoliți, o să ajungă foarte ușor cel mai prost Purtător-al-Inelului din istorie.

– Nu te uita la mine, spuse Flosshilde. Eu sunt de partea lui.

– Cine l-a ales de la început, asta vreau eu să știu, continuă Alberich. Chestiile astea nu se întâmplă așa, din senin. Adică, uită-te la evenimente. Calcă din greșeală un bursuc, care se întâmplă să fie Ingolf. Nu are sens.

– Trebuie să recunosc că îți împărtășesc uimirea, zise Mama Pământului. În nici un caz nu am intenționat asta... Se opri, conștientă că vorbise prea mult.

– Hai, continuă, spuse Alberich. Ce ar fi trebuit să se întâmple?

– Nu am voie...

– Din moment ce nu s-a întâmplat, zise Alberich, nu poate fi important.

Un tremur scutură umerii osoși ai Mamei Pământului.

– Bine, spuse ea. Inelul trebuia să ajungă la ultimul dintre volsungi.

– Nu mai există volsungi, replică Flosshilde.

– Greșit. Siegfried și Guttrune chiar au avut un urmaș, o fiică numită Sieghilde.

– Nu știam asta, spuse Alberich.

– Nimeni nu a aflat. Am avut eu grijă. Sieghilde a fost dusă la curtea regelui Etzel al Ungariei, unde s-a măritat cu un bărbat pe nume Unferth. Cea mai nepotrivită pereche, dacă aș putea spune, cu care nu am fost de acord. Din păcate am ajuns prea târziu pentru a îi împiedica.

– Și ce s-a întâmplat mai departe?

– Habar n-am. Unferth era bard de meserie și i-am pierdut urma, în călătoriile sale. Prin naștere era din Iutlanda, dar nu s-a întors niciodată pe

pământul natal. Nu pot decât să presupun...

Flosshilde fugi din cameră.

– Acum ce o mai pune la cale? mormăi Alberich. De ce nu poate lumea să stea locului?

– Oricum, continuă Mama Pământului, luând în considerare fecunditatea remarcabilă a rasei volsungilor, mă îndoiesc că familia nu mai există. Am petrecut mult timp și am făcut multe eforturi în încercarea de a găsi urmașii lor. Cine ar putea fi un Purtător-al-Inelului mai bun decât descendentul lui Siegfried, Ucigașul de Dragoni? Dar, până acum, investigațiile mele nu au dat roade.

– Deci tu crezi că mai există unul sau doi volsungi care așteaptă o șansă de a pune mâna pe Inel? zise Alberich. Asta ne mai lipsea.

– Din contră, replică Mama Pământului, încă mai cred că volsungii sunt cea mai bună opțiune. Episodul Fisher nu este altceva decât o complicație stranie și neplanificată, care se va rezolva cu siguranță în timp. De îndată ce volsungul lipsă este găsit și i se dezvăluie destinul său, o să ne întoarcem la normal.

– Nu e prea corect față de tânărul nostru prieten, Malcolm Fisher, spuse Alberich. Merită mai multă considerație. Presupun că volsungul ăsta al tău va intra în posesia Inelului în același fel în care l-a luat și Siegfried de la Fafner.

– S-ar putea să nu fie nevoie, replică Mama Pământului, în grabă. Nu, a avut rolul lui ca păstrător al Inelului și, până acum, trebuie să vă spun că și-a jucat onorabil acest rol. Numai ultima dificultate a aruncat o umbră asupra perioadei

neșteptat de bune din istoria Inelului. Evenimentele recente, totuși, au scos la iveală slăbiciunea ascunsă din compoziția sa emoțională, fapt care evident ne arată că nu trebuie să îi lăsăm Inelul pe mână pe termen lung. Din păcate, așa cum ni s-a arătat de curând, nici unul dintre noi nu poate face mare lucru pentru a influența situația atunci când zarurile, ca să spunem așa, au fost aruncate. Mulțumită lui Wotan și, bineînțeles, fiicei mele aici de față, încă mai putem pierde totul.

În acet moment, Flossilde se întoarce în cameră, aducând un volum de enciclopedie.

– Spuneți ce vreți despre nefericita asta, zise ea, dar a făcut o treabă bună cu biblioteca. Iată.

Puse cartea pe masă.

– Locuitorii Iutlandei, citi ea, erau o parte a alianței anglo-saxone care a colonizat Britania, după plecarea romanilor.

– Parcă am auzit ceva despre asta, atunci, zise Alberich, acum îmi aduc aminte. Continuă.

– Dacă Unferth ăsta era din Iutlanda, poate că a venit în Britania cu ceilalți. L-ai căutat pe aici?

Mama Pământului ridică o sprânceană.

– Trebuie să recunosc că asta este o direcție de investigație la care nu m-am gândit până acum. Aceste insule au fost întotdeauna șterse, eroic și teologic vorbind. Așa că nu mi-am imaginat niciodată că linia volsungilor ar putea fi găsită aici. Desigur, este posibil.

Flossilde părea agitată dintr-un motiv necunoscut.

– Unde or fi arhivele? întrebă ea. Merită să le verificăm.

– Arhiva principală se află la Fântâna lui Mimir*, răspunse Mama Pământului. Cred că ar fi bine să urmărim această nouă pistă.

– Ce mai așteptăm?

– Copilă dragă, replică Mama Pământului, sper că nu te aștepți să abandonez această situație extrem de delicată, în acest moment crucial, doar ca să răscolesc prin dosare. Asta poate aștepta până când se întoarce domnul Fisher din vacanță și această problemă spinoasă își găsește o rezolvare satisfăcătoare.

– De ce te interesează așa de mult să găsești volsungul? întrebă Alberich suspicios. Credeam că ești de partea lui Fisher.

– Nu înțelegi? răspunse Flosshilde. Dacă găsim persoana care ar trebui să dețină Inelul, Malcolm nu va mai putea să i-l dea *ei*, pentru că nu va mai fi al lui. Are niște principii minunate, va înțelege imediat că trebuie să i-l dea volsungului, iar apoi totul va fi bine.

Alberich clătină din cap.

– Îl supraestimezi, zise el. În plus, ce garanție avem că acest volsung va fi mai potrivit decât Malcolm Fisher?

– Te asigur eu, spuse Mama Pământului. Sunt, până la urmă, strămoașa rasei volsungilor. Într-adevăr, Wotan este strămoșul lor masculin,

* Mimir – Uriaș din mitologia nordică, trăiește între rădăcinile copacului Yggdrasil** și păzește izvorul înțelepciunii (n. tr.)

** Yggdrasil – „Frasinul lumii”, care unește țărâmul subpământean de cel al oamenilor și de ținutul zeilor (n. tr.)

dar acum nu mai avem ce-i face.

– Adică acest volsung ar fi vărul ei? întrebă Flosshilde, arătând-o, cam nepoliticos, pe Ortlinde.

– La rigoare, da.

– Chiar și așa, spuse Flosshilde, merită încercat.

– Rasa volsungilor, continuă Mama Pământului, a fost special creată pentru scopul de a fi Purtători-ai-Inelului. Li s-au scris în program toate calitățile eroice, cerute pentru a duce la îndeplinire în mod satisfăcător această sarcină. Chiar și după secole de diluare, ingredientele fundamentale ar trebui să mai existe. Nu mă îndoiesc nici un moment că, dacă apare un volsung sau o volsungă, problemele noastre se vor sfârși. Dar mai întâi, este esențial ca ideea penibilă a domnului Fisher de a da Ineiul fiicei mele...

– Aici sunt de acord cu tine, zise Flosshilde. Hei, tu! Nu ai nimic de spus?

– Nu, murmură Ortlinde.

Pentru un moment, Flosshildei îi păru rău pentru valkirie. Deși i-ar fi plăcut ca totul să fie vina Ortlindei, practic nu era, și chiar și fata probabil că se simțea foarte prost. Dar Flosshilde își întări inima.

– Ce ar fi să faci ceva folositor? spuse ea. Tragi o fugă până la Fântâna lui Mimir și cauți în registre, dacă tot ești așa bună la biblioteci.

Ortlinde ridică din umeri și începu să se ridice.

– Stai pe loc, comandă maică-sa. Nu te pierd din vedere până când nu se clarifică totul.

Ortlinde se așează la loc.

– Ei, cineva trebuie să se ducă, spuse Flosshilde.

– Du-te tu, atunci, replică Alberich. Aici și așa ne încurci.

Flosshilde se strâmbă la el. Mama Pământului ridică o mână, pentru a face ordine.

– Am să o sun pe Norna cea Bătrână, zise ea. Este cea mai competentă și sunt sigură că domnul Fisher nu ne va imputa costul convorbirii.

Pentru a suna la Valhalla din Taunton trebuie să vorbești cu operatoarea, iar operațiunea poate dura mult. În timp ce Mama Pământului era ocupată cu treaba asta, Alberich o trase pe Flosshilde de-o parte.

– Pui ceva la cale, zise el.

– Nu, nu pun.

– Ba da. O să încerci să-l vrăjești pe acest volsung, nu? Nu ai reușit să îl tragi pe sfoară pe Malcolm Fisher, așa că vrei să încerci cu cineva puțin mai vulnerabil sau, măcar, cu mai mult gust.

Fiica Rinului clătină din cap cu tristețe.

– Zilele mele de flirt au trecut, spuse ea. Eu însămi am fost prinsă.

– Haide! exclamă Alberich, neîncrezător. Am crezut că te prefăceai.

– Aș fi vrut eu, suspină Flosshilde.

– Dar ce Dumnezeu vezi la el?

– Nu știu, răspunse Flosshilde. Cred că e, pur și simplu, diferit. E dulce. Habar n-am. Dar vreau să îl scot din povestea asta înainte ca ei să îi facă ceva oribil.

Alberich zâmbi.

– E ceva neobișnuit pentru tine, Flosshilde, zise el. Întotdeauna am crezut că ești cea mai

puternică dintre voi trei. Woglinde își masează fața cu șmirgel, iar Wellgunde își curăță dinții cu acid pentru metale, dar tu ai fost întotdeauna cea mai tare. Și acum, uită-te la tine.

– Toate lucrurile bune au un sfârșit, spuse Flosshilde, și nu cred că îl va interesa vreodată persoana mea, chiar dacă scapă de Ortlinde. Ciudat, zise ea cu amărăciune. Până la urmă el nu are nimic special, iar eu da, Dumnezeu știe. Poftim.

– Chiar așa, replică Alberich. Succes, oricum.

Mama Pământului lăasă receptorul din mână.

– Nu o să vă vină a crede, zise ea, dar Norna cea Bătrână e plecată în luna de miere. Se pare că s-a măritat cu un troll de piatră pe care l-a întâlnit de curând la o întâlnire a Consiliului. Dar Norna Mijlocie a fost de acord să facă ea toată munca necesară, așa că în scurt timp vom primi rezultatele.

– Ei, tot e ceva, spuse Flosshilde, așezându-se și ridicându-și picioarele. Acum ce facem?

În acel moment ușa se deschise și Malcolm intră. Avea părul ud, deși în Somerset nu plouase.

– Am auzit că sunteți toți aici, zise el.

– Dacă tot nu ai altceva mai bun de făcut, spuse valkiria Grimgerde, ai putea să repara robinetul ăla care picură în bucătărie.

– Sunt ocupat, răspunse Wotan, furios, dar valkiria deja plecase. Se lăsă pe spate, în scaun, și își mai turnă un șnaps mare. Cu tot șnapsul băut, era în continuare îngrijorat. Nu mai

primise de mult vești din Somerset și, până acum, ar fi trebuit ca fiică-sa să fi încheiat cu succes misiunea. Era conștient că ea nu era o fată extrem de inteligentă, dar nici nu era nevoie de așa ceva, ci doar de frumusețe și de puțin sentimentalism. Iar ea avea din abundență aceste două calități.

– Chiar trebuie să stai aici? întrebă valkiria Siegrune. Vreau să dau cu aspiratorul prin cameră.

– Du-te și dă cu aspiratorul în altă parte! bubui Zeul Bătăliilor. Valkiria ieși fără un cuvânt, lăsându-l pe Wotan singur, cu gândurile și cu șnapsul lui. Ajunse la concluzia că nu dorea nici un rău omului. Felul în care condusesse lumea, trebuia să o recunoască, fusese foarte potrivit. Dar această stare de lucruri nu putea continua la nesfârșit, iar dacă Operațiunea Ortlinde eșua, nu știa ce ar mai fi putut face.

– Dacă fata asta o dă-n bară, mârâi el în pahar, o transform într-o broască râioasă. Își închise ochiul și încercă să adoarmă.

Când se trezi, văzu că era înconjurat din toate părțile de fiice. Chiar dacă vedea ca prin ceață, păreau să fie foarte multe. Mai exact, opt...

– Deci, te-ai întors, în cele din urmă, da? zise el. Ei bine, unde e Inelul?

Toate valkiriile tăceau, zgâindu-se posace la pantofii lor, care erau toți la fel. Când ai opt fete, poți economisi destul de mult dacă faci cumpărături en gros.

– Unde e? repetă Wotan. Haide, dă-l înapoi.

– Nu l-am luat, răspunse Ortlinde, încet. Nu mă vrea.

– Nu ți-ar fi... ce vrei să spui?

Vărsase șnaps pe toată husa scaunului, dar nici una dintre fete nu îi zise nimic. Asta nu putea însemna decât că Ortlinde îl dezamăgise și că se simțeau, cu toate, foarte vinovate.

– Nu mi-l dă, spuse Ortlinde, cu tristețe. A zis că mă iubește dar că nu-mi poate da Inelul. Știam că așa o să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, așa că m-am întors acasă.

– Dar de ce? țipă Wotan. L-ai avut pe fraier în palmă și l-ai lăsat să scape.

– Știu, răspunse fata. Iar te-am dezamăgit. Îmi pare rău.

– Piei din ochii mei! strigă Wotan. Fata își lăsa capul în jos și plecă, distrusă, să curețe baia.

După o scurtă bătălie cu nervii proprii, Wotan reuși să se controleze și își cercetă celelalte șapte fiice cu singurul său ochi.

– În regulă, zise el pe un ton aspru. Cine urmează?

Urmă o tăcere lungă. Nici una nu se mișcă.

– Foarte bine, atunci, spuse Wotan. Grimgerde, du-te și fă și tu ceva folositor pentru prima dată în viață.

Grimgerde clătină din cap.

– Nu are rost, zise ea. Știe totul despre noi.

– A vorbit cu Mama, completă Waltraute.

– M-ar recunoaște de cum aș intra pe ușă, continuă Grimgerde. Nu ar ține. Îmi pare rău.

Pentru un moment, Wotan rămase șocat. Apoi, cu un urlet ca de tunet, sări în picioare și

fugi din cameră. Toate luminile din casă se stinseră.

– Iar l-am dezamăgit, spuse Grimgerde, tristă.

– Măcar dacă am putea *vorbi* cu el, rosti Waltraute.

– Ce rost ar avea? zise Rossweise. N-am putea comunica cu el.

Plecară să aducă aspiratorul.

Malcolm nu știa unde erau ceilalți și nici nu îi păsa. Știa doar că Ortlinde plecase. Își făcuse valiza, își luase la revedere și se îndepărtase pe alee, iar Malcolm era sigur că nu avea să o mai vadă vreodată. Bineînțeles că nu putea accepta o astfel de idee. Părea incredibil că se terminase totul, și în adâncul sufletului era sigur că asta era doar o întrerupere fără rost a ceea ce avea să fie un final fericit. Fata îl iubea. Și el o iubea pe ea. În mod sigur asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Dar ea plecase, iar partea lui de creier care încă se mai ocupa cu perceperea realității îi spunea că plecase pentru totdeauna.

Camera în care alesese să stea nu mai fusese folosită de mulți ani. Câteva piese de mobilier erau acoperite cu huse împotriva prafului, iar Malcolm încercă să își imagineze cum arătau pe sub pânzele protectoare. O bucățică din melodia pe care o auzise la New York îi suna în cap. Nu era o melodie cu semnificație emoțională sau nostalgică, dar era acolo, ca o muscă prinsă între geamuri, și el rămase pentru o vreme să o asculte repetându-se. În fața lui erau zece sau cincisprezece coli de hârtie pe care începuse să facă ciorna scrisorii care ar fi lămurit totul. Dar, cumva, cuvintele corecte îl evitau, așa cum face pisica atunci când o chemi, dar nu vrea să vină. Nu se putea concentra la nimic și ochii priveau

de capul lor pe pereți și prin colțurile camerei.

– Aici erai, spuse vocea unei fete, în spatele lui. Te-am căutat peste tot.

Știu, chiar înainte de a se întoarce, că era doar Flossilde. Nu răspunse. Nu îl deranja intervenția ei, nimic nu conta. Își imagina că o să spună și ea ceva, iar apoi avea să plece.

Flossilde se așeză pe pervaz și își sprijini picioarele de spătarul unui scaun.

– Nu te deranjează că stau aici, nu? întrebă ea.

– Nu, replică el.

– Am vrut să scap de ceilalți. Sunt tare arțăgoși.

Malcolm tăcu. Nu credea că mai exista ceva în afara camerei în care stătea, exceptând-o desigur pe Ortlinde, dar nu mai avea voie să se gândească la ea.

– Vrei să vorbim? întrebă Flossilde.

– Nu, răspunse Malcolm.

– Nici nu credeam. Era destul de frumoasă, nu?

– Să știi că n-a murit, zise Malcolm, cu iritare în glas. E încă frumoasă, din câte știu.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Trebuia să fac ceva. Asta părea mai bine. Nu știu. Am făcut cum am crezut eu că e mai bine.

– Cred că ai făcut bine, dacă te ajută. Desigur, nu te ajută, îmi pare rău. Am să tac.

– Dacă vrei, poți să vorbești, spuse Malcolm. Nu mă deranjează.

– Știi să joci douăzeci-și-unu?

– Nu.

– Dacă vrei, te învăț eu.

– Nu, mulțumesc.

– Știu un joc în care iei ceva scris – nu contează ce – și fiecare literă e un număr – A e unu, B e doi și așa mai departe – și pariezi dacă sunt mai multe numere pare sau impare. Fiecare propoziție e un joc nou, iar cel care câștigă primește cinci puncte pentru fiecare propoziție. De obicei câștigă numerele impare. Asta fac eu când sunt tristă. Te face să nu te mai gândești la toate cele.

Malcolm nu asculta, iar Flosshilde se simțea ca un naufragiat pe o insulă pustie când vede trecând o corabie care nu îi observă semnalele. Se gândi că poate ar fi mai bine să plece. Dar rămase unde era.

– Vrei să îți spun povestea cu uriașii care au furat ciocanul lui Donner, iar el a trebuit să se deghizeze în femeie ca să îl recupereze?

– Dacă vrei.

Îi spuse povestea, imitând toate vocile și adăugând niște detalii la care nu se mai gândise până atunci. Era o întâmplare foarte amuzantă, dar Malcolm stătea nemișcat și se uita pe fereastră. Flosshilde ar fi vrut să plângă sau, cel puțin, să îl lovească, dar rămase și ea nemișcată.

– Vreau să îți cer un sfat, zise ea.

– Nu prea cred că te-aș putea ajuta.

– Nu contează. Uneia dintre surorile mele i-a picat cu tronc un bărbat, dar și lui i-a picat cu tronc o fată, dar ei nu îi place de el. Ce să facă?

– Te crezi nostimă?

– Nu, serios. Ce crezi că ar trebui să facă ea?

– Să se maturizeze și să își găsească ceva mai bun de făcut.

– Înțeleg. Nu-ți pare rău pentru ea?

– Cred că da. Dar nu am chef acum.

Malcolm se întoarce și începuse să se uite la perete.

– Îmi pare rău, zise Flosshilde. O să tac.

Își examinează unghiile, care erau cele mai frumoase din lume. Regele Arthur o complimentase adesea în privința lor.

– Vrei să mă duc să vorbesc cu ea? întrebă Flosshilde, după o tăcere lungă.

– Cu cine?

– Cu Ortlinde, prostituțule. Poate că aș putea să îi spun ceva...

– Credeam că nu o suporti. Apropo, de ce?

– Oh, nu știu, minți Flosshilde. Ne-am certat pentru ceva, cu mult timp în urmă.

– Spune-mi despre ea. Probabil că o cunoști mai bine ca mine.

– Nu chiar, răspunse Flosshilde. O știu de ani de zile, bineînțeles, dar doar în mare. Să fiu sinceră, mi-e destul de greu să le deosebesc între ele pe surorile astea.

– Sunt toate ca ea? Surorile, adică.

– Foarte. Probabil că Ortlinde arată cel mai bine, acum că Brunnhilde... Și Grimgerde e drăguță, într-un fel cam înfricoșător. Are ochii mari și rotunzi, ca o vacă.

– Nu prea mă interesează surorile ei. Spunea că ele sunt mult mai drăguțe decât ea, dar nu o cred. De ce v-ați certat?

– Sincer, nu mai știu. Nu cred că era ceva important. Pot să te ajut cumva?

– Nu, răspunse Malcolm. Mai bine ai pleca.

Mă tem că nu sunt într-o dispoziție prea bună.

Flosshilde își coborî grațioasă picioarele de pe scaun și ieși din cameră. De îndată ce ajunse de partea cealaltă a ușii, își închise ochii și își strânse pumnii cu putere. Nu îi era de nici un ajutor, și, dacă ar fi țipat, ar fi auzit-o cineva. Coborî la parter.

Din capul scării putea auzi un zgomot, o agitație de voci, din salon: Alberich și Erda plus încă cineva, a cărei voce îi era destul de cunoscută. Nou venita se dovedi a fi Norna Mijlocie, o femeie rotofeie, cu părul blond, îmbrăcată cu un costum maro, elegant, din tweed. Adusesese cu ea o geantă uriașă, iar podeaua era acoperită cu fotocopii și pergamente vechi. Erda și Norna stăteau în genunchi și le studiau cu niște lupe, iar Alberich stătea la birou și lua notițe.

– ... Și ea s-a măritat cu Sintolt, spunea Norna, iar fiul *lor* pe nume Eormanric...

– Ce se întâmplă aici? întrebă Flosshilde.

– A avut loc o realizare unică, răspunse Erda, ridicându-și privirea din hârtiile de pe jos. Avea hainele pline de scame de la covor. Am reușit să îi dăm de urmă ultimului dintre volsungi.

– Serios? replică Flosshilde. Nu era deloc fascinată, pentru că acum nu prea mai conta. Totuși ar fi fost o ocupație, iar dacă se plictisea putea să joace jocul ei cu litere.

– Cred că ai să fii surprinsă când vei auzi, continuă Mama Pământului. Stai să îți trec în revistă arborele genealogic.

– Nu te mai chinui, zise Flosshilde. Te cred pe

cuvânt. Se așează și luă o revistă. Doar spune-mi numele.

– Există trei descendenți în viață, în linie directă, spuse Norna, scoțându-și ochelarii. Doamna Eileen Fisher, din Sydney, Australia, fiica ei, Bridget, tot din Sydney și fiul ei, Malcolm, de la Combe Hall, Somerset.

Într-o secundă, Flosshilde îngenunchiase lângă ele. O forță pe Nornă să revadă toate ramurile complexului arbore genealogic, care se întindea pe o mie de ani. Descendența era într-adevăr în linie directă de la Siegfried volsungul, Urgia lui Fafner, până la Bridget și Malcolm Fisher.

– Am venit în grabă de cum am aflat, zise Norna. Desigur, știi ce înseamnă asta.

– Nu, recunosc Flosshilde, cu răsuflarea tăiată. Spune.

– Ei bine, zise Norna, potrivindu-și ochelarii la loc, pe nas. Siegfried era, cel puțin teoretic, un supus al coroanei gibichunge atunci când s-a căsătorit cu Gutrune. Cu siguranță, și Sieghilde era o supusă gibichungă, iar Inelul, dacă acceptăm că era proprietatea de drept a lui Siegfried, se supune legilor gibichunge în domeniul moștenirilor. Bineînțeles că legea gibichungă este foarte complicată, iar în domeniul testamentar frizează paranormalul, dar s-a întâmplat că am studiat acest subiect în mod special. Norna făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat câteva cuvinte de laudă. Nu primi nimic. Oricum, ereditatea, în opoziție cu proprietatea dobândită, nu poate, în legea

gibichungă, trece la moștenitorii de sex feminin, ci doar este transmisă prin ele la următorul moștenitor de sex masculin. Adică, pentru femeie, bunul este inalienabil și nu are dreptul să se folosească sau să dispună de el. Îl poate doar păstra până când următorul moștenitor de sex masculin ajunge la vârsta de paisprezece ani.

– Ce tot spui acolo? întrebă Flosshilde.

– Deși mama lui este încă în viață, iar sora lui este mai mare ca el, Malcolm Fisher este, potrivit legii gibichunge, moștenitorul de drept al Inelului Nibelungilor.

– Ce inel?

– Afurisitul meu de inel, răspunse Alberich, nerăbdător. Inelul tău. *Inelul*. Uite, dacă ținem să respectăm legea în problema asta...

– Legea umană, spuse Mama Pământului cu trufie, nu are valoare în problema unui bun care a fost deținut de un Zeu. Cum volsungii sunt o rasă care se trage din Zei, deci sunt semi-zei, și cum Inelul a fost, chiar și pentru câteva ore, deținut de Zeii Wotan și Loge, Inelul se supune doar legii divine.

– Aha, zise Norna, complet dezamăgită. Nu contează, atunci.

– Conform legii divine, continuă Mama Pământului, proprietatea se transmite doar primului născut. Doamna Eileen Fisher, mama domnului Fisher și cea mai în vârstă dintre volsungi este, prin urmare, moștenitoarea legală și legitimă a Inelului Nibelungilor.

– Și eu? strigă Alberich.

– Și eu, adăugă Flossilde. Inițial era al nostru, dacă îți amintești.

– Eram pe punctul să spun, zise Mama Pământului cu severitate, că după legea divină dreptul de moștenire este subordonat celui de cucerire.

– Ce? Flossilde era, acum, complet zăpăcită.

– Înseamnă, spuse Alberich cu amărăciune, că dacă eu iau ceva de la tine, devine al meu, și dacă ei iau ceva de la mine, devine al lor. Asta e legea divină. Minunat, nu?

– Cu alte cuvinte, zise Norna triumfătoare înseamnă același lucru ca și legea gibichungă. Îi aparține domnului Fisher.

Urmă o tăcere consternată, timp în care cei patru nemuritori cântăriră semnificația întregii probleme.

– Oricum ar fi, spuse în cele din urmă Mama Pământului, rămâne clar că Malcolm Fisher, chiar dacă nu este *ultimul* dintre volsungi, este unul dintre ultimii volsungi – desigur, cel mai recent dintre ei, ceea ce în mare este cam același lucru – astfel că, prin naștere și prin programarea genetică, este una dintre cele mai potrivite trei persoane din lume să fie Purtătorul-Inelului. La naiba, adăugă ea.

Flossilde de abia își mai putea stăpâni bucuria.

– Stai doar să-i spun și lui, zise ea. O să fie încântat.

– Nu prea cred că în acest moment ar fi bine...

Flossilde se strâmbă nepolitic și ieși din cameră.

– Fătuca asta nu ne ajută deloc, spuse Mama Pământului.

– Ghici, zise Flosshilde dând buzna în cameră. Ești un volsung.

– Pardon? replică Malcolm.

Flosshilde îi spuse totul, adăugând explicații acolo unde le credea necesare.

– Deci vezi, zise ea, nu ești o ființă umană. Ești unul dintre noi. Iar *ea* este verișoara ta.

Malcolm râse.

– Ce coincidență, rosti el, pe un ton sarcastic.

– Dar nu-ți pasă? întrebă Flosshilde. Practic ești un Zeu. Te tragi din cel mai mare erou al lumii. Nu te bucuri?

– Nu, răspunse Malcolm, cu sinceritate. Nu îmi pasă deloc, ca să fiu cinstit. Desigur, am știut întotdeauna că ceva e în neregulă cu mine, dar acum că știu despre ce e vorba nu văd nici o diferență. Continuă să se uite fix, pe fereastră.

– O, la naiba! Flosshilde era acum furioasă. Își dorise așa de mult ca el să fie mulțumit și bucuros, dar nu era. Ești penibil.

– Se prea poate. În plus, din ceea ce ai zis tu, Bridget este adevărata volsungă sau cea mai în vârstă sau nu știu. Asta nu mă surprinde de loc. Din ce am auzit în ultima vreme despre Siegfried, se pare că îi seamănă foarte mult.

Flosshilde îngenunchie lângă el și îl prinse de mâini.

– Dar ea nu a făcut ce ai făcut tu. Nu a transformat lumea într-un loc minunat și nici nu l-a înfrânt pe Wotan. Tu ai făcut-o de unul

singur. Tu ești adevăratul erou, mult mai mult decât a fost Siegfried vreodată.

– Chiar așa? Malcolm clătină din cap. Nu cred. Am încetat să mai trăiesc într-o lume imaginară, înțelegi? Doar faptul că am aflat că sunt o ființă imaginară nu mai contează. Nu mai schimbă nimic.

– Dar nu înțelegi...

– Este singurul lucru pe care l-am făcut, zise el, privind-o direct. Chiar înțeleg și asta e singurul lucru bun cu care m-am ales din toată încurcătura asta. Am trăit într-o lume a mea...

– Dar lumea *este* a ta... Flosshilde aproape că țipa.

Malcolm începu să râdă brusc, iar Flosshilde își pierdu și ultima rămășiță de răbdare. În toată viața ei, își spuse ea pe când ieșea furioasă din cameră, nu avea să înțeleagă oamenii.

La capătul scării o întâlni pe Nornă, care părea agitată.

– Cheamă-l, zise ea. Se întâmplă ceva groaznic.

Pe toată suprafața Câmpiilor Elizee, care se întind cât poate vedea ochiul de pe stânca plată pe care se înalță castelul Valhallei, Wotan adunase Oastea Furtunii. În rândurile ei se numărau elfii buni și răi, spiritele morții neliniștite, locuitorii Iadului. La conducerea fiecărui regiment călărea câte o valkirie, îmbrăcată în armura ei înspăimântătoare, a cărei simplă vedere este de ajuns pentru a speria de moarte chiar și pe cei mai viteji dintre viteji. În jurul umerilor, Wotan purta Mantia Terorii, iar pe cap

își potrivise coiful pe care, în cavernele întunecate ale Nibelheim-ului, piticii îl făcuseră pentru el din unghiile eroilor morți. Dădu din cap, iar Loge îi aduse minunata suliță Gungnir, simbolul și sursa puterii sale. Când Wotan venise prima dată pentru a conduce pământul, tăiasse corpul ei din ramurile lui Yggdrasil, uriașul frasin care străbate lumile, făcând copacul să se usuce și să moară și începând inevitabila cădere a Zeilor. Pe mânerul suliței Loge săpase runele Marelui Legământ dintre Zeu și supușii săi.

Wotan ridică brațul drept, iar valkiria Waltraute, care închide ochii celor uciși în luptă, îi aduse calul cu opt picioare, nimicitorul norilor, Sleipnir. Deasupra capului lui Wotan pluteau doi corbi.

– Dacă îți mânjești șaua cu noroi, zise Waltraute, ți-o cureți singur.

Fără un cuvânt, Wotan sări pe armăsarul său. În timp ce primul fulger sfâșia norii negri, Zeul își roti sulița deasupra capului în semn către oastea sa, *Wutende Heer**.

Trecuseră mai bine de o mie de ani de când locuitori Valhallei plecaseră la război călare pe aripile furtunii, iar lumea uitase ce însemna frica. Ca un nor uriaș de lăcuste zburară, acoperind pământul ca o ploaie de săgeți. În fruntea sălbatei cavalcade era Wotan, în spatele său

* *Wutende Heer* – Mânia Domnului (în germană, în original) (n. tr.)

Donner^{*}, Tyr[†], Froh[‡], Heimdall[§], Njord^{**} și Loge, care purta flamura întunericului. În urma lor veneau cele opt valkirii: Grimgerde, Waltraute, Siegrunde, Helmwig, Ortlinde, Schwertleite, Gerhilde și Rossweise, urlând ca lupii pentru a asmuți spiritele groaznice ale fricii și ale urii, înfiorătoare hoardă ce le urma. Fiecare dintre cele opt companii purta propriul steag oribil – Foamete, Război, Boală, Intoleranță, Ignoranță, Ură și Disperare. Acestea erau blazoanele armatei lui Wotan. În coada oastei, ca o haită de ogari înnebuniți de adrenalină, veneau vântul și ploaia, lovind fără deosebire prieten și dușman. Sub ei, pădurile erau făcute una cu pământul, orașele și satele erau măturate, munții păreau să

^{*} Donner (Thor) – unul dintre cei mai importanți zei nordici, de o statură și de o putere uriașe; avea o barbă mare și roșie, pe care o scutura când era furios și din care țâșneau fulgere și tunete. (n. tr.)

[†] Tyr – zeu nordic al războiului, foarte viteaz; inițial, era zeu al cerului; aducea vrajbă între oameni. (n. tr.)

[‡] Froh (Freyr) – zeu nordic al frumuseții și al tinereții; este fratele zeiței Freia și apare ca personaj al operei „Inelul Nibelungilor”, de Wagner. (n.tr.)

[§] Heimdall – zeul nordic al luminii; este paznicul intrării pe tărâmul zeilor și apărător al lumii. Din cauza dinților săi strălucitori, din aur, este numit și Gullintani („Dinte de aur”). Tot el creează și cele trei clase sociale umane: servitorii, țăranii și războinicii. (n. tr.)

^{**} Njord - zeu nordic al vântului, al mării și al focului, protectorul navigatorilor și al pescarilor, tatăl zeiței Freia și al zeului Freyr. (n.tr.)

tremure și să se plece în fața furiei cu care treceau. Într-o goană, au trecut peste Pustiurile Normelor și pe lângă ramurile moarte ale Frasinului Lumii. În graba lor, fulgerele loviră ramurile uscate, aprinzându-le. Curând întregul pustiu ardea, iar flăcările sfârâiau și mângâiau poalele Stâncii Valhallei. În timp ce armata Zeului Bătăliilor trecea printre lumi, castelul însuși luă foc și începu să ardă cu furie, luminând întreaga lume cu o pălălaie de un roșu aprins.

Oastea traversă la mare înălțime înghețatul deșert arctic, răscolind, cu șocul mișcării lor, apele acoperite de ghețuri; apoi zbură pe deasupra Scandinaviei, ca o uriașă pasăre de pradă, a cărei simplă umbră este de ajuns pentru a paraliza victima neajutorată. Când se năpustiră pe deasupra Germaniei, Rinul se umflă, ca și cum le-ar fi ieșit în întâmpinare, revărsându-se și inundând câmpiile joase dintre Essen și Nijmegen. Wotan, încadrat complet de fulgere, râse văzând această priveliște, iar hohotul său doborî la pământ turnuri și catedrale. Și pe măsură ce armata își urma cursul îngrozitor, nori negri țipau, iar spirite ieșeau bolborosind din ascunzișuri pentru a-i îngroșa rândurile, căci toate forțele damnable, întunecate ale pământului erau aspirate sub conducerea Domnului Furtunilor. Doar zgomotul aripilor lor era asurzitor, și se năpustiră la mică distanță de pământul care se crăpa, ca și cum s-ar fi dat înapoi, îngrozit. Dar oricât de mare și de copleșitoare ar fi fost această forță uriașă, cel mai înfricoșător dintre toți era Wotan, ca o

săgeată în flăcări, în fruntea oastei sale. Zburând pe deasupra Mării Nordului, arșița furiei sale dădu apele în clocot și, curând, codrii Scoției erau o flacără la fel de strălucitoare ca Valhalla însăși. Apropiindu-se de ținta sa, armata părea să se adune într-un nor de întuneric palpabil, făcându-și loc prin aer, căzând ca un meteorit asupra unui sătuc din vestul Angliei.

– Ce se întâmplă? strigă Malcolm. Zgomotul era de nesuportat, iar prin geamurile sfărâmate ale casei bătea o vijelie așa de puternică, încât aproape îl ridică din picioare.

– E Wotan, țipă Alberich, alb la față de spaimă. Vine cu toată armata lui.

– Chiar așa? replică Malcolm. Aș vrea să-i spun vreo două.

Toate luminile se stinseseră, dar strălucirea mingii de foc care se mărea pe cer, în nord, îi orbea și îi împietrea pe privitori, așa că până și Mama Pământului fu nevoită să își ascundă privirea. Dar Malcolm ieși calm prin ușa distrusă și se opri pe aleea principală. Părul nu îi flutura, ochii nu îi clipeau, iar pe deget simțea Inelul ușor și lejer. Din negura infinită care o înconjura, lumina ieșea și mai înspăimântătoare, până când pământul însuși păru să se topească. Ca un soare în cădere, se năpusti către casa ruinată, drept spre Purtătorul-Inelului.

– Gata, spuse Malcolm, cu asprime. E suficient.

Lumina se stinse, iar lumea se cufundă în cel mai negru întuneric. Un țipăt oribil tăie aerul, ca lama unei sulite trecând prin carne, și răsună

pentru o clipă în valea formată de dealurile înconjurătoare. Apoi dispăru, iar norii începură, încet, să se retragă. Ca un roi de albine furioase, confruntate brusc cu un norișor de fum, armata lui Wotan se prăbuși din cer și se dezintegrează. Aburii negri se evaporară. Și lumina blândă a soarelui căzu pe suprafețele planetei mutilate.

– Și înainte de a pleca, rosti Malcolm, ai face bine să cureți mizeria asta.

Ca într-un film rulat înapoi, lumea începu să se refacă singură. Fumul era tras din aer, înapoi spre butrugile copacilor carbonizați. Pietrele și cărămizile alunecară înapoi, la locurile lor, și deveniră din nou case. Sticla se refăcu singură în geamuri, iar crăpăturile dispărură. Râurile revărsate se traseră rușinate înapoi în mătcile lor, luând cu ele și aluviunile pe care le aduseseră, iar pământul își închise în liniște fisurile. În timp ce acest impresionat act de vindecare avea loc, o ceață subțire se formă și rămase nemișcată în aer, deasupra pământului, captând și reflectând lumina soarelui în toate culorile spectrului. Malcolm nu mai văzuse în viața lui ceva mai frumos.

– Ce e asta? întrebă el un porumbel aflat în trecere. Pasărea păru uimită, pentru un moment.

– A, *asta*, răspunse în cele din urmă. E doar Grila de Testare.

Malcolm ridică din umeri și intră în casă.

Salonul părea pustiu, iar Malcolm trase concluzia că probabil toată lumea se plictisise și plecase, dar auzi o voce de sub masă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă vocea.

– Nimic, răspunse Malcolm. S-a terminat, acum.

Părând cam rușinată, Mama Pământului ieși târâș din ascunzișul ei.

– Am scăpat pe jos afurisiții ăia de ochelari, mormăi ea. Tocmai îi căutam și...

– Sigur nu sunt în buzunar? întrebă Malcolm, înțelegător.

Mama Pământului făcu un spectacol din gestul de a se căuta în buzunar și, fără să pară surprinsă, îi găsi.

– Mulțumesc, zise ea, umilă.

Alberich și Norna Mijlocie ieșiră de după canapea. Spre amuzamentul său, Malcolm observă că Alberich o ținea de mână pe Nornă, într-o manieră liniștitoare.

– Vezi, spuse piticul, ți-am zis eu că totul va fi bine, nu?

Norna se uită lung la el, cu fața ei rotundă iluminată de o emoție caldă.

– Nu știu ce mi-a venit, zise ea.

– Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Alberich lui Malcolm, uitând să dea drumul mâinii Nornei, cu toate că pericolul trecuse. Cum ai reușit?

– Ce, asta? Răspunse Malcolm, cu modestie. A, n-a fost nimic, crede-mă.

Alberich și noua lui prietenă se îndreptară spre fereastră. Pe cer se vedea o strălucire de un roșu puternic, care ar fi putut fi apusul, dacă nu ar fi venit dinspre nord. Alberich o privi o vreme.

– Niciodată nu mi-a plăcut de ei, zise el.

– De cine? întrebă Malcolm.

– De Zei, răspunse Alberich. Apoi se întoarse spre Nornă. Cred că ți-ar prinde bine niște aer curat, spuse el. Facem o plimbare prin grădină?

Părea foarte probabil că și ea voia, și plecară ținându-se de mână. Malcolm clătină din cap.

– Apropo, cine e ea? o întreabă el pe Mama Pământului, care era ocupată să își curețe hainele de scame.

– Norna Mijlocie, răspunse ea.

– N-are un nume?

– Nu știu. Probabil că da.

– Ce-i cu lumina asta pe cer? Credeam că am rezolvat totul.

– Este Valhalla, în flăcări, replică Mama Pământului. Zeii Supremi au căzut cu toții. Nu mai există.

Malcolm se holbă la ea pentru un moment.

– Toți?

– Toți. Wotan, Donner, Tyr, Froh...

– Toți?

– S-au împotrivit Inelului, zise Mama Pământului, ridicând din umeri, și s-a dovedit că erau mai slabi.

– Și valkiriile? Lui Malcolm i se uscaseră, brusc, gura.

– Erau doar manifestări ale minții lui Wotan, răspunse Mama Pământului. Cred că ai putea să le numești produse ale imaginației lui.

– Dar erau fiicele tale.

– Într-un fel.

Mama Pământului își șterse ochelarii și îi potrivi pe nas.

– Dar, ce naiba, niciodată nu m-am înțeles cu

ele. Nu ca între oameni. Băiete, cred că semănau prea mult cu tatăl lor de care chiar mă bucur că am scăpat.

– Și au murit cu toții?

– Nu au murit, replică Mama Pământului, cu siguranță în glas. Pur și simplu nu mai există. În locul tău, eu nu m-aș supăra prea rău. De fapt, ar trebui să fii mulțumit de tine. Apropo, ți-a spus Flossilde...?

– Da, răspunse Malcolm, mi-a spus. Încerca să își aducă aminte cum arăta Ortlinde, dar, ciudat, nu reușea. Se simțea ca și cum s-ar fi trezit în mijlocul unui vis minunat și straniu, iar toate imaginile extrem de reale, care îi umpluseră mintea doar cu un minut mai înainte, îi scăpau ca apa pe care încerci să o ții în mână.

– Te asigur, zise Mama Pământului, că nu ai omorât, în nici un fel, pe nimeni.

– Nu cred că am făcut-o, spuse Malcolm încet, cred că încep în cele din urmă să înțeleg totul. Că veni vorba, ce se întâmplă acum?

Mama Pământului ajunse cel mai aproape de un zâmbet, în viața ei.

– Tu să-mi zici, răspunse ea. Tu ești șeful acum.

Malcolm se uită la Inelul de pe deget.

– Așa e, replică el. Hai să-i dăm drumul.

Mama Pământului căscă.

– Îmi e tare somn, zise ea. Cred că, dacă nu te deranjează, mă duc să mă culc acum. Dacă nu dorm o mie de ani pe eră, nu sunt bună de nimic.

– Du-te, spuse Malcolm. Și mulțumesc pentru

tot ajutorul tău.

– Cu plăcere, răspunse Mama Pământului. Începea să radieze o lumină albastră, slabă. Eu nu am făcut nimic, sincer. Tu ai făcut totul.

Malcolm surâse și dădu din cap.

– Ține minte, zise ea, orice simți că vrei să faci este, probabil, corect. Aproape că nu se mai zărea acum, iar Malcolm putea vedea prin ea o măsuță de cafea.

– Pot să te mai întreb ceva? zise el, dar ea se topise, lăsând în urmă doar câteva scântei.

– Nu contează, spuse el cu voce tare. O găsesc probabil la telefon.

Doi corbi foarte jerpeliți planară în jos de pe cerul serii și ciocăniră în geam. Aveau penele cam pârlite. Malcolm deschise fereastra, iar ei intrară în cameră topăind, chinuiți de durere.

– Salut, spuse Malcolm. Cu ce vă pot ajuta?

Primul corb își înghionti partenerul, care îl înghionti înapoi.

– Ne gândeam, zise primul corb. Poate vrei un serviciu de mesagerie.

– Acum că ai preluat puterea, adăugă cel de-al doilea.

– Vezi tu, zise primul corb, noi am lucrat pentru vechea conducere și cum ei au fost destituiți...

– Cu ce vă ocupați voi, mai exact? întrebă Malcolm.

– Zburăm în jurul lumii și vedem ce se întâmplă, răspunse corbul, apoi venim și îți spunem ție.

– Sună bine, zise Malcolm. Sunteți angajați.

Al doilea corb își înclină recunoscător ciocul.

– Mă gândeam să mă retrag, spuse el. Dar acum că fostul șef nu mai e...

– Cum vă cheamă? întrebă Malcolm.

– Eu sunt Gând, zise primul corb, iar el e Memorie.

– Când puteți începe?

Gând păru să ezite, dar Memorie răspunse:

– Chiar acum. Când Malcolm nu fu atent, Gând își lovi cu putere colegul cu ciocul în umăr.

– Bine, zise Malcolm. Mai întâi, duceți-vă și asigurați-vă că totul a fost refăcut cum trebuie. Apoi, vedeți dacă a mai rămas vreunul dintre vechii Zei.

Cei doi corbi aproară din cap și își luară zborul. Când nu mai puteau fi auziți (credeau ei), Gând se întoarse către Memorie și spuse:

– Pentru ce i-ai zis aia?

– Ce? făcu Memorie.

– Că putem să începem imediat. Voiam și eu o vacanță.

– Tu nu gândești niciodată? replică Memorie. Suntem în secolul al douăzecilea. Au telefoane, au calculatoare și faxuri. Nu mai e nevoie de păsări. Nimeni nu e indispensabil, amice. Trebuie să dovedești că vrei să muncești.

– Ei, bine, zise Gând. Iar o luăm de la cap.

După un timp, Malcolm își dădu seama că nu o mai văzuse pe Flosshilde de când se oprise furtuna. În adâncul sufletului, ceva îi spunea că acum, dacă Ortlinde nu mai exista, era momentul să treacă la următoarea opțiune valabilă,

dar înțelese ce gândea și își scoase imediat ideea din cap. Era ideea vechiului Malcolm Fisher, cel care se îndrăgostea și era nefericit. Dar se terminase cu asta. Știa, desigur, că există ceva numit iubire, și că dacă dai peste ea, așa cum pățește majoritatea oamenilor, e ceva ce nu poți evita sau ceva ce nu ar trebui să vrei să eviți. Dar nu te poți duce să o cauți, pentru că nu e genul ăla de sentiment. Expresia „a cădea în mrejele iubirii”, remarcă el, e cea mai potrivită. E ceva în care pici, ca într-o groapă. Chiar ca o groapă. Totuși, în acest caz, el avusese norocul sau ghinionul să dea peste un bursuc, nu peste dragoste, și cum el nu avea o predispoziție pentru accidente, probabil că acesta era singurul noroc peste care avea să dea. Cât despre Flosshilde – ei bine, de la dispariția valkiriilor, ea era oficial una dintre cele mai frumoase femei din univers, însă doar oamenii superficiali judecă după aparențe. Malcolm însuși ar fi putut fi o fată mai frumoasă decât Flosshilde, nu trebuia decât să îi ceară Tarnhelm-ului, deși era puțin probabil să își dorească asta vreodată. Faptul că ea era un spirit al apelor nu conta. El însuși era un erou, urmaș al Mamei Pământului și al unui Zeu actualmente inexistent, dar se îndoia că asta avea vreo influență asupra personalității sau comportamentului său. Își dădu deodată seama că Wotan și Erda și toți ceilalți îi erau rude. Cel puțin, asta explica de ce se temuse atâta de ei și de ce îi fusese așa de greu să se înțeleagă cu ei.

Zâmbi la acest gând. Până la urmă, familia e familie, iar el tocmai distrusese o bună parte din

ea. Dar acum era pe cont propriu, ceea ce, gândindu-se la nefericitul său predecesor, nu era neapărat ceva rău. Ar fi fost o prostie să își caute o consoartă, acum că lumea depindea doar de el. O problemă pe care o împarți cu cineva este, până la urmă, o problemă dublă.

Totuși se întreba unde dispăruse Flosshilde. Toți păreau să fi dispărut și, pentru o clipă, simți puțină panică. Se așeză pe trepte și încercă să gândească cu calm. Spre ușurarea sa, descoperi că putea să o facă.

Wotan, gândi el, fusese într-o extremă, iar Ingolf în cealaltă. Unul fusese captiv într-o casă zgomoasă și enervantă care că îl înnebunise treptat. Celălalt se ascunsese într-o vizuină și permisesese subconștientului său întunecat să lase lumea să intre în secolul al douăzecilea, cu toate consecințele lui neplăcute. Căută o variantă de mijloc și ținu foarte mare cont de tot ce îi spusese Mama Pământului. Apoi se ridică în picioare și fluieră cu putere. Spre surprinderea sa, nu se întâmplă nimic. Apoi își dădu seama de greșală și intră în salon. Acolo erau cei doi corbi, lipiți de geam.

– Totul e în regulă, spuse Gând, de îndată ce Malcolm le dădu drumul înăuntru. Toți Zeii au dispărut.

– Cu exepția lui Loge, adăugă Memorie. Ne-a oferit câte oi moarte putem mânca dacă nu îți spunem că a scăpat, dar ne-am gândit...

– Nu am nimic cu Loge, zise Malcolm. Dar cum de nu a dispărut împreună cu ceilalți?

– Și el era cam mirat de asta, spuse Memorie. Se pare că stătea el așa, înconjurat de Zei, și

dintr-o dată s-a trezit singur, simțindu-se ca un prost. Crede că e din cauză că e un spirit al focului și nu un Zeu adevărat.

– Spuneți-i că poate să își recapete vechea slujbă, dacă vrea, zise Malcolm.

– Am să-i transmit, răspuse Gând, dar cred că are alte planuri. Zicea că vrea să intre în industria piscicolă. Cică mai bine o face el decât să i-o facă altcineva. Un tip pesimist, întotdeauna am crezut asta despre el.

– Oricum, spuse Malcolm, a văzut-o vreunul dintre voi pe Flosshilde?

– Flosshilde, răspuse Memorie, gânditor. N-aș putea spune. De fapt, n-am văzut-o pe nici una dintre fete încă de dinainte de Big Bang.

Dintr-o dată, Malcolm se simți foarte rău.

– Dar ele nu erau Zei' Supremi, nu? zise el. Adică nu puteau...

– N-aș crede, replică Memorie, dar niciodată nu știi la ce să te aștepti de la ele. Sunt foarte profunde, deși nu s-ar zice. Întotdeauna s-au ocupat cu lucruri destul de grele, ca Aurul Rinului și Inelul. S-ar putea să fi dispărut cu toți ceilalți.

Malcolm se lăsă să cadă pe un scaun, speriat de acest gând. Nu înțelegea de ce era așa de îngrozit, dar ideea de a nu o mai vedea niciodată pe Flosshilde părea, dintr-o dată, înfricoșătoare. Nu că ar fi iubit-o. Dar acum știa că avea nevoie de ea urgent.

– Găsiți-o, se răsti el. Haide, repede. Dacă nu o găsiți până la răsărit, vă transform pe amândoi în bibelouri.

Corbii își luară repede zborul în noapte, iar

Malcolm închise ochii și gemu. Tocmai se lovise de ceva care părea că se stricase rău.

– O, Doamne, zise el. Ia uite ce am făcut.

Alberich și Norna Mijlocie intrară să își ia la revedere și îl găsiră pe Malcolm într-o dispoziție ciudată. Părea supărat de ceva, dar nu voia să spună ce și era rece și ostil. Nornei îi păru rău pentru el, dar Alberich părea grăbit să plece.

– Nu-mi place, zise el. Ceva merge prost.

– Ce ar mai putea merge prost? replică Norna, sfioasă.

– Nu știu, răspunse Alberich, dar când se întâmplă, îmi doresc să fiu adânc sub pământ, unde nu mai contează.

Merseră în tăcere pentru un timp, până când Norna își luă inima în dinți și puse întrebarea care o frământa.

– Alberich? zise ea.

– Da?

– Nu mă înțelege greșit, dar tu nu renegasei Dragostea?

– Ba da, răspunse Alberich, dar am voie să mă răzgândesc, nu?

– Dar nu credeam că se poate. Nu odată ce ai jurat.

– Asta conta doar dacă mai voiam Inelul. Iar acum, că nu-mi mai pasă de el...

– Nu-ți mai pasă?

– Nu. Se simțea ca un prost, dar, dintr-un motiv necunoscut, doar asta mai era în neregulă la el. O armonie neobișnuită pusese stăpânire pe sistemul său digestiv.

– Pentru a sărbători, spuse el cu îndrăzneală, haide să mergem să ne cinstim cu cea mai bună masă pe care o poți lua în țara asta uitată de Dumnezeu. Am auzit de un loc în care se mănâncă un homar foarte gustos.

Norna se holbă la el.

– Ești sigur? întrebă ea.

Alberich îi zâmbi drăgăstos.

– Nu începe și tu, răspunse el.

Era aproape dimineată când corbii se întoarse-ră. Se agățară epuizați de pervaz, căci zburaseră din greu toată noaptea. Prin fereastra deschisă îl zăriră pe noul Domn al Furtunilor stând unde îl lăsaseră cu câteva ore în urmă. Se uita fix la podea și părea foarte nervos.

– Nu o să îi placă, șopti Memorie.

– Tu îi zici, replică Gând. Tu te pricepi la vorbe.

– De ce trebuie să fiu eu tot timpul? zise Memorie, furios. Tu ești mai mare, tu să-i spui.

– Asta de unde ți-a mai venit?

– E logic, nu? Nu poți să ai memorie înainte de a gândi, pentru că nu ai mai avea ce să ții minte, nu-i așa?

Memorie avea dreptatea de partea sa, deci Gând fu cel care bătu încet în geam și intră primul în cameră. Malcolm își ridică privirea, iar în ochii lui era ceva ce ambii corbi recunoscă.

– Ei bine?

– Nimic, șefule, spuse Gând. Am scotocit toate râurile, oceanele, mările, lacurile, lagunele, băltoacele și ochiurile de apă din lume. Am

verificat chiar și rezervoarele și canalizările. Nimic. Se pare că...

Malcolm scoase un geamăt lung, pe o tonalitate joasă, iar Gând se dădu înapoi speriat, așteptând în orice moment să fie transformat într-un disc mic și plat ca de smoală, marcat pentru distrugere. Dar Malcolm doar dădu din cap, iar cele două păsări zburară, pline de recunoștință.

– Uite ce ai făcut, zise Gând pe un ton amar, după ce aterizară pe un copac căzut de lângă pârau cu păstrăvi. Ne-ai înhămat în slujba altui nebun afurisit. Că parcă ultimul nu era destul de rău...

– De unde să știu eu că e sărit? răspunse Memorie. Mie mi s-a părut de treabă.

– Nu te înveți minte, nu? continuă Gând. Acum am fi putut fi departe, dar nu, tu trebuia să te duci să ne oferi *voluntari* pe amândoi. Dacă scăpăm întregi din asta...

Luând în considerare amenințarea făcută de noul Stăpân al Corbilor, asta părea puțin probabil. La est răsărea soarele, iar Gând îl privea acru.

– Uită-te și tu, spuse el. Tipul ăsta nou nu are pic de imaginație.

– Haide, zise Memorie. Am putea să mai căutăm o dată.

Se ridicară încet pe un val de aer cald și se depărtară în zare.

Pentru aproape o săptămână după căderea vechilor Zei, Malcolm fu destul de ocupat. Spirite minore și funcționari divini îl căutau zi și noapte cu hârtii pe care să le citească și cu acte să le semneze, multe dintre ele privind probleme banale. Zeii rămași fuseseră deposezați, odată cu distrugerea lui Wotan, de ultimele vestigii ale autorității și, oricât ar fi încercat, nu reușiră să îl convingă pe Purtătorul-Inelului să transfere asupra lor vreuna dintre îndatoririle sau puterile lui. Într-un final, majoritatea acceptă noua ordine a lucrurilor, și cele câteva zeități recalcitrante se treziră mutate în regiuni nelocuite unde energiile lor puteau fi risipite fără a produce vreo tulburare importantă.

În încercarea de a-și face o imagine bună, Malcolm creă o nouă clasă de zeități ocrotitoare. Râurile și oceanele își aveau de mult spiritele protectoare, stabilite pe când navigația era principala formă de transport din lume. În ultimele câteva secole însă, rolul lor se diminuase iar drumurile și căile ferate rămăseseră fără vreo formă de reprezentare cerească. Prin urmare, Malcolm desemnă multe dintre spiritele cu aceeași ocupație la protejarea șoselelor și a rețelelor de cale ferată, sistem care părea să satisfacă toate cerințele. Le însărcină pe Norne să întocmească un program de întâlniri:

toți zeii care voiau să primească un drum sau o cale ferată trebuiau să susțină un examen scris și erau numiți în funcție de rezultatele obținute. Cum îndatoririle lor erau strict onorifice, nu prea conta pentru lume, în general, dar părea să mulțumească comunitatea divină. Le dădea un scop în viață, iar când ai de a face cu nemuritori, aceasta nu este o realizare neînsemnată.

Existau, de asemenea, și posturi libere, pentru că multe spirite ale apelor și mulți păstori ai norilor pieriseră împreună cu stăpânul lor, în atacul de la Combe Hall. Din nou, Nornelor le fusese dată sarcina să facă o listă cu locurile vacante și o listă paralelă cu candidații potriviți. Malcolm, care nu era familiarizat cu viața și faptele divinităților, se văzu nevoit să se încreadă în judecata sfetnicilor săi, dar, fără să știe de ce, practic toate fapăturile supranaturale pe care le întâlnea erau complet îngrozite de el, iar această frică, combinată cu capacitatea lui de a citi gândurile, făceau corupția și favoritismul improbabile.

Nu reușea să înțeleagă teroarea pe care le-o inspira subordonaților săi. Într-adevăr, răbdarea sa era uneori pusă la grea încercare, pentru că toți zeii și toate spiritele se luau foarte în serios, deși puterea lor era inexistentă. Și trebuia să recunoască faptul că uneori își mai ieșea din fire din cauza lor, provocând ploi neprevăzute. Dar lumea continua să prospere, armonia perfectă fiind doar foarte rar deranjată de câte o epidemie de romantism. Totuși, un lucru îl îngrijora pe Malcolm: se părea că Tarnhelm

căpătase un mic defect. Din când în când, după o întâlnire deosebit de solicitantă sau după o noapte lungă de lucrat cu acte, descoperirea spre dezgustul său că își schimbase forma fără să vrea și, nu știa de ce, înfățișarea pe care i-o alegea Tarnhelm era invariabil cea a lui Wotan. Asta și o ciudată poftă de șnaps îl puneau pe Malcolm pe gânduri, dar își socoti temerile ca fiind neîntemeiate și continuă munca de reorganizare.

Însă nu era fericit. Deși nu își mai amintea cum arăta, știa că se gândea mult la Ortlinde și nu se putea opri să se simtă îngrozitor pentru că o făcuse să înceteze a mai exista. Închisese biblioteca de la Combe Hall, dar casa însăși părea să fie bântuită de ea și, în cele din urmă, se hotărîse că sosise vremea să o părăsească definitiv. Trimisese după colonelul Booth (al cărui nume adevărat, descoperise el, era Guttorm), îi mulțumise pentru că îi împrumutase casa și începuse să caute o nouă locuință. Într-un fel, nu îl entuziasma această sarcină și deși Nornele, pe care le socotea indispensabile, îi trimiteau tot timpul detalii ale unor proprietăți foarte interesante din toată lumea, nu reușea să își găsească energia pentru a merge să le vadă. Apoi, într-o zi, Norna cea Mică observă că mai rămânea, întotdeauna, Valhalla...

– Dar credeam că a ars din temelii, spuse Mamcolm.

– De ars, a ars, replică Norna, dar nu din temelii. Structura e încă intactă. Am trimis arhitecții acolo și mi-au transmis că poate fi refăcută

cu ușurință. Desigur, cei mai buni constructori din lume erau uriașii, dar sunt morți cu toții, și oricum cereau mult și era greu să lucrezi cu ei...

Asta, gândi Malcolm, era puțin spus. Într-adevăr, ideea părea ciudat de interesantă și plecă împreună cu Norna să vadă clădirea.

– Aici poți să îți faci terenuri de tenis și aici o piscină, zise Norna arătând cu umbrela spre ceea ce fusese odată Văgăuna Morții. Sau dacă nu îți place, ce zici de o grădină japoneză? Sau de un lac ornamental? Cu gnomi adevărați, adăugă ea, visătoare.

– Cred că o să vreau doar o peluză, replică Malcolm. Și niște tufe de trandafiri.

Norna ridică din umeri și merse să vadă Treptele Necunoașterii.

– Ce zici de un labirint? sugeră Norna. S-ar potrivi.

– Nu, răspunse Malcolm. Cred că un garaj ar fi mai util.

– Cum vrei. Deci, îți place locul?

– E liniștit, iar vecinii nu sunt prea răi. Mare parte a vieții am trăit în Derby*, spuse Malcolm. Cu siguranță e diferit. Dar e cam departe de magazine.

– N-aș fi crezut că te interesează, dacă tot ai Tarnhelm-ul.

– Așa e, zise Malcolm, dar uneori îmi place să mă plimb pe jos sau să merg cu mașina, ca să mai fac o schimbare.

* Derby – oraș industrial din Anglia, capitală a comitatului cu același nume. (n.tr.)

– Nici o problemă, răspunse Norna, îți construim copia orașului tău favorit. I-am putea spune Valhallla – Orașul Nou.

Gândul unui Disneyland ceresc era de ajuns pentru a-l face pe Malcolm să renunțe la idee, dar îi ceru Nornei să întocmească niște planuri și să angajeze un arhitect. Munca avea să fie făcută de nibelungi, care aveau să facă treabă bună, fără cereri exagerate, spre deosebire de uriași.

Pe drumul de întoarcere trecură pe lângă o buturugă carbonizată, care fusese odată Frasinul Lumilor. Spre uimirea lor, văzură câțiva lăstari răsărind din lemnul mort și carbonizat.

– Copacul ăsta e mort de când a apărut Wotan pentru prima dată, zise Norna. Se pare că reprezintă Forța Vieții.

– Pune pe cineva să îl îngrădească, spuse Malcolm. Nu vrem să îl strice veverițele.

Malcolm se întoarse din călătoria sa la Valhalla mai degrabă obosit, nu de drum, ci de compania Nornei Mici. Se așează în salon și își scoase pantofii. Ar fi vrut un păhărel cu șnaps și zece minute de citit ziarul, înainte de a se urca în pat. Își dădu seama că îmbătrânea, dar asemenea descoperire nu îl îngrijoră. Tinerețea, își spuse el, nu e așa mare scofală.

Privi afară la pârâul cu păstrăvi și se trezi plângând. Pentru o clipă, nu înțelese de ce. Apoi își dădu seama ce provocase acea neobișnuită manifestare emoțională. Pârâul îi amintea de Flosshilde, de care îi era mai dor decât de valkiria care își privea pantofii. Se purtase foarte

urât cu Flosshilde... Nu, nu vina îl făcea să plângă. O scosese de atât de mult din minte, încât își închipuia că dispăruse, dar acum știa care era adevărata problemă.

Auzise o poveste despre un om care toată viața crezuse că „Prânz” înseamnă soare și îi trecu prin cap că și el era în aceeași situație. Până de curând, nu știuse ce însemna, cu adevărat, cuvântul „Iubire”. Crezuse că se referea la emoția inutilă și dezamăgitoare care îl îmbolnăvisese încă de când îi apăruse destul păr pe față ca să motiveze cumpărarea unei lame de ras proprii. În noaptea confruntării cu Wotan, își dăduse seama brusc de greșală. O iubise atunci pe Flosshilde, chiar în momentul în care ea încetase să mai existe. Gândul era atât de oribil, încât și-l scosese din minte. Dar acum se întorsese și îl luase prin surprindere, iar Malcolm nu știa cum să scape de el. Durerea pe care o simțise pentru pierderea Ortlindei nu era decât compasiune, dar de Fiica Rinului avea nevoie. Ideea de a locui în Valhalla sau de a fi stăpânul lumii fără a o avea alături era de nesuportat. Gândul de a trăi fără ea era suficient de rău.

Clătină din cap și își mai turnă niște snaps. Se întâmplaseră multe lucruri groaznice și Zeii căzuseră cu toții, doar pentru ca Malcolm Fisher să învețe semnificația cuvântului „Iubire”. Dacă i-ar fi acordat mai multă atenție profesorului său de literatură din școală, gândi el, lumea ar fi fost scutită de multe necazuri. Luă un ziar local și văzu fotografia unei fete înalte stând lângă un bărbat cu urechi mari, în fața unei biserici. Liz

Ayres să măritase cu Philip Wilcox. Zâmbi, pentru că asta nu însemna nimic pentru el. Cu cât avea să plece mai repede din casa asta, cu atât mai bine.

Cineva lăsase ușile de la terasă deschise. Se ridică și le închise, pentru că era o noapte rece. Vara trecuse și nu ar fi fost etic din partea lui să o prelungească doar pentru propriul confort. Fusesse un anotimp ciudat, se gândea el, și bine că se mai și termina. Lumea se putea răcori din nou, iar el putea lăsa să plouă cu conștiința curată.

– De ce fac toate astea? se întrebă el cu voce tare.

Acum, într-un final, înțelese. Sărea în ochi, dar pentru că era atât de fraier nu își dăduse seama. Lumea, acum eliberată de zei și, în mare, purificată, nu îi mai aparținea. Trebuia să îi dea Inelul soră-sii, Bridget. Până la urmă, ea era mai mare ca el, mult mai deșteaptă și, în general, mai bine pregătită să facă față dificultăților. El nu era decât un intermediar. Totul se potrivea, iar el simți că i se luase o mare piatră de pe inimă. Dacă ar fi știut din vreme, Flossilde nu ar fi dispărut și ar fi putut avea și el propriul final fericit. Dar fusese prost și încăpățânat, exact așa cum s-ar fi așteptat maică-sa. Își primise pedeapsa, iar acum nu mai avea vreme de pierdut. Așa cum spusese chiar el, Bridget era membra familiei Fisher care semăna cel mai bine cu gloriosul Siegfried. De aceea Ingolf fusese așa de mirat când îi auzise numele. O aștepta pe *Bridget Fisher*, în acea noapte ciudată.

Se uită la ceas, încercând să calculeze ce oră era în Sydney. Nu-i spusese însăși Mama Pământului că Inelul îi aparținea de drept lui Bridget, care era mai mare ca vârstă? Desigur, ar fi fost dificil să explice totul, deoarece cuvântul lui nu avea mare greutate în fața rudelor apropiate. Dacă el zicea ceva, ei considerau adevărat exact opusul. Dar Bridget era inteligentă și ar fi înțeles totul imediat, chiar înaintea maică-sii. Cu puțin noroc, l-ar fi lăsat să păstreze Tarnhelm, dar dacă i-ar fi trebuit lui Bridget, bineînțeles că i l-ar fi dat. Bău ce mai avea în pahar și ceru o pelerină.

Se uită repede în oglindă ca să se asigure că avea părul aranjat și curat (mama lui ținea mult la astfel de lucruri) și văzu, spre uimirea sa, că nu arăta deloc ca Malcolm Fisher. Apoi își aminti că încă purta Tarnhelm-ul. Avea nevoie de el ca să ajungă în Australia, dar ar fi putut măcar să înceteze să se mai dea drept altcineva.

– Bun, comandă el, înapoi la normal.

Imaginea din oglindă nu se schimbă. Era tot figura lui Siegfried, pe care o purta de atâta timp.

– Înapoi la Malcolm Fisher, zise el, nervos. Haide, mai repede.

Nici o schimbare. Furios, pipăi după micuța cataramă de sub bărbie, pe care nici nu o mai simțea de la o vreme. O desfăcu ușor și își trase coiful de pe cap, aruncându-l pe canapea.

Nici o schimbare. Fața care se zgâia la el din oglindă era cea a Năpastei lui Fafner, Siegfried volsungul. Gemu și îngenunchie pe podea. Încă

o dată, maică-sa avusese dreptate. Rămăsese așa. De acum până în ziua morții, avea să poarte dovada minciunii sale întipărită, la propriu, pe față.

Mai rău, nici nu-și mai amintea cum arăta în realitate. Dacă ar fi știut, ar fi putut să își facă un fel de mască. Dar imaginea i se ștersese complet din minte. Ridică pe Tarnhelm și se uită la el, lipsit de speranțe, simțindu-se ca în copilărie, când spărgea vreun geam sau murdărea pereții. Făcuse ceva îngrozitor, pe care nu-l mai putea repara și era doar vina lui.

Dimineata următoare era rece și luminoasă, iar Malcolm se trezi devreme și cu o durere de cap, pentru care, prozaic, dădu vina pe șnaps. Pentru a se mai limpezi, iăcu o plimbare pe lângă pâraul cu păstrăvi, unde se opri puțin să arunce cu pietre în apă.

– Vrei să încetezi? spuse o voce de fată.

Cunoștea acea voce. Făcu un efort să nu o recunoască, pentru că fata căreia îi aparținea dispăruse într-un nor de teologie împreună cu restul Zeilor Supremi. Își trimisese cei doi corbi să o caute pe proprietara vocii, iar ei scotociseră pământul zile întregi, fără nici un rezultat. Ea nu mai exista, decât în amintirile câtorva persoane foarte neobișnuite. Așa că ce căuta în pârau?

– Tu ești? întrebă el prosteste.

– Bineînțeles că eu sunt, răspunse vocea, nervoasă. Cine crezi că ar putea fi, *Titanicul*?

Malcolm alergă de-a lungul malului, alunecă și căzu în apă. În același moment își aduse aminte că nu știa să înoate și uită că pâraul avea

doar șaiszeci de centimetri adâncime. Din cauza panicii, uită și de Tarnhelm și deja se resemnase cu gândul că avea să se înece, când Flosshilde îl pescui.

– Iartă-mă, zise ea. Te-am speriat?

A naibii întrebare de introducere și decât să încerce să alcătuiască un răspuns de care să nu fie mulțumit mai târziu, Malcolm replică aruncându-și brațele în jurul ei și sărutând-o, neîndemânatic, dar sincer. Nu îi trecuse prin minte că ea s-ar fi putut împotrivi. Din fericire, părea să îi placă.

– Pe unde ai umblat? zise el, în cele din urmă. Flosshilde rânji.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă ea, frivolă.

– Credeam că ai fost pulverizată, spuse el.

– Aha, deci ți-a fost dor de mine.

– Bineînțeles că mi-a fost al naibii de dor de tine. Unde ai fost?

– În vacanță.

– În *vacanță*!

– Da, răspunse Flosshilde, neînțelegând ce i se părea lui Malcolm așa ciudat. Plănuisem să mergem în Delta Nilului și anul acesta, dar apoi a izbucnit problema cu Ortlinde și, după ce totul s-a terminat, era ocupat peste tot. Așa că am fost la verișoarele noastre, pe fundul mării. A fost cam plictisitor. Sunt niște oameni tare țăfnoși și au o conductă care trece chiar prin mijlocul salonului lor.

– Deci de-aia nu te-au găsit. Gând și Memorie...

– M-au căutat?

– Nu prea au mai făcut altceva de când ai dispărut. Ai fi putut să îmi spui.

Flosshilde rânji din nou.

– Nu știam că îți pasă. Sincer, nu știam. M-am întors doar ca să caut un pieptene pe care îl uitasem aici.

Nu era chiar adevărat, cu excepția pieptene-lui, dar spera ca Malcolm să nu observe. Nu fusese deloc plăcut pe fundul mării, iar ea nu reușise să și-l scoată din minte. Reacția lui la ultima ei remarcă era, deci, destul de importantă.

– Ba îmi pasă. Îmi pasă foarte mult.

– Așa e, zise Flosshilde, amintindu-și graba de pe mal și sărutul, cred că așa e. Ca să vezi. Apropo, ești ud flească.

– Da?

– Da. Ar fi o idee bună să ieșim din apă.

Malcolm nu înțelegea de ce, pentru că era mai fericit în șaiszeci de centimetri de apă, în brațele fetei pe care o iubea și de care avea nevoie, decât fusese vreodată pe uscat. Dar dacă ea credea că era o idee bună, era dispus să încerce. Ieșiră din apă și se așezară sub un copac. Întâmplarea făcea că era chiar copacul sub care stătuse Ortlinde atunci când o sărutase, dar Malcolm nu își mai amintea nimic.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, zise Flosshilde. Știi la ce duce. Hai doar să ne simțim bine tot restul vieții noastre.

Așa cum o spunea, părea foarte simplu. Malcolm se sprijini de stejar și se gândi o clipă. Orice ar fi făcut era, probabil, corect. O știa de la

persoana cea mai autorizată.

– Mi se pare corect, zise el. Dar mai întâi, trebuie să îi dau Inelul soră-mii, Bridget.

– Nu fi fraier.

– Dar trebuie. Vezi tu...

– Nu fi *fraier*.

– Bine, atunci, replică Malcolm. Ți-l dau ție.

Își scoase Inelul, se uită la el o clipă, îl aruncă în aer, îl prinse și îl puse pe inelarul mâinii ei stângi. Apoi așteptă o secundă. Nu se întâmplă nimic. Flossilde se holba la el cu gura deschisă.

– Ți vine bine, zise el.

– De ce ai făcut asta?

– Mai întâi, răspunse Malcolm, pentru că la origini a fost al tău. În al doilea rând, pentru că ești mai în vârstă și mult mai deșteaptă ca mine. În al treilea rând, pentru că te iubesc. În al patrulea, pentru că expresia ta merită toți banii.

Flossilde nu știa ce să mai zică, iar Malcolm savura momentul. Era, probabil, singurul minut de liniște la care se mai putea aștepta de la ea pentru mulți, mulți ani.

– Ești sigur? întrebă Flossilde.

Malcolm începu să râdă, pentru că era propoziția favorită a Ortlindei și, curând, începu și Flossilde să chicotească.

– Nu, spune sincer, zise ea, e vorba de Inel. Fii serios o clipă.

– Serios? Malcolm o apucă de mână și o trase mai aproape. Nu înțelegi? Numai serios nu-mi permit să fiu. De când ai dispărut, mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla, deși toți încercau să îmi spună. Chiar

și Tarnhelm. Mă transformam în Wotan. Devenisem ca el.

– N-ai fi putut niciodată, zise Flosshilde. Sub nici o formă. Pentru început, el era mai înalt ca tine.

– Ba pot și aproape reușisem. Când mi-am dat seama, prima mea reacție a fost să dau Inelul soră-mii, Bridget, pentru că toată lumea mi-a spus că ea e mult mai responsabilă decât mine. Dar ai avut dreptate, acesta ar fi fost cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut face. Apoi te-ai întors și, brusc, am înțeles. Singura persoană la care lucrul ăsta e în siguranță ești tu.

– Eu? Dar e imposibil. Nu sunt deloc o persoană bună.

– Nu începe și tu...

– Nu, sincer. Probabil că nu sunt crudă sau răutăcioasă, dar sunt nechibzuită și frivolă. Nu aș lua treaba în serios, iar lumea ar intra într-o mare belea. Aș uita să pornesc ploaia la momentul potrivit, pentru că aș vrea să fie tot timpul vreme de plajă și dacă m-aș plictisi să fie ianuarie, aș face să fie la loc iunie și totul și-ar ieși din fire. N-aș fi deloc bună la așa ceva, crede-mă.

– Așa ziceam și eu la început. Dar m-am descurcat, nu?

Flosshilde se încruntă și își mușcă buzele, o mișcare pe care o exersase de multe ori în fața oglinzii.

– Ei, hai atunci, zise ea, o fac doar ca să îți fiu pe plac.

– Acesta, replică Malcolm, triumfător, este cel

mai bun motiv posibil. Ai trecut testul. Felicitări.

– Tot mai cred, spuse Flossilde ținând Inelul în lumină ca să îl admire, că te cam grăbești... Se întrerupse. Ai dreptate, continuă ea. Chiar îmi vine bine. O să se asorteze de minune cu rochia aia de seară, cu fir de aur, pe care o mi-am cumpărat-o la Strasbourg.

Se mai uită o dată la Inel și apoi și-l scoase din minte, pentru că avea lucruri mai importante de făcut.

– Cum de te-ai răzgândit așa brusc? întrebă ea. Adică, atunci când am plecat pe fundul mării încă mai erai îndrăgostit nebunește de valkiria aia înfumurată și arțăgoasă, cu pantofi interesanți. Nu ai de gând să te răzgândești și în privința mea, nu?

– Sper că nu, răspunse Malcolm. Vom vedea, nu-i așa?

– Ți-am povestit vreodată...?

– Mai încolo.

– E o povestioară tare amuzantă.

– Ți-am spus vreodată *ție* povestea prostului care a călcat un bursuc cu mașina?

– Pe asta o știu.

– Dar o spun foarte bine și e singura poveste amuzantă pe care o știu.

– Zi-i, atunci.

Îi povesti și ea râse, deși știa că ar fi putut-o spune mai bine. De fapt, ea ar fi putut imita vocea lui Malcolm chiar mai bine decât el însuși. Dar nu conta. Asta era fericirea, își dădu ea seama, nu statul la plajă și nîci petrecerile pe care le țineau, într-o vreme, la Camelot. Era

puțin cam dezamăgită de ea însăși, pentru că se bucura așa ușor, deoarece se văzuse întotdeauna ca fiind o persoană strălucitoare, sofisticată. Oricum, ar fi fost foarte bine să continue tot așa.

Malcolm îi ascultă râsul și, pentru prima dată în viața lui, simți că totul avea să fie bine. Bunătatea, își dădu el seama, nu era de ajuns, iar Iubirea era doar o parte. Mai era și râsul, desigur. Râsul face ca totul să iasă bine, la final, și chiar dacă nu, nimeni nu mai observă. Începu să îi spună despre planurile lui privind noua Valhalla. Ideea îi plăcu și ei și începu să facă sugestii despre cum ar trebui redecorat locul. Acestea se refereau, în mare parte, la piscine, șanțuri cu apă și lacuri ornamentale, iar Malcolm se gândi că mai devreme sau mai târziu va trebui să învețe să înoate. Ideea îl făcu să se înfioare, dar o lăsă de-o parte.

– Apropo, spuse el. Bănuiesc că ești nemuritoare.

– Cred că da. De ce?

– Nu o să fie cam dificil pentru mine? Știi, eu nu sunt.

Flosshilde clătină din cap.

– Asta am rezolvat-o eu acum ceva vreme.

– Da? Ești tare drăguță.

Flosshilde se îmbujoră spontan, pentru prima dată în viață, și își dădu seama că nu se sincronizase bine, ceea ce era neobișnuit pentru ea, deoarece era fără îndoială una dintre cele mai bune trei persoane din lume la îmbujorat. Dar Malcolm nu părea să fi observat și era bine să fii lângă cineva care nu te critică atunci când greșești.

– Am căutat în toate cărțile, continuă ea, și nu e nici o problemă. De fiecare dată când simți că îmbătrânești, te transformi în cineva mai tânăr.

Malcolm clătină din cap.

– Nu cred că Tarnhelm mai funcționează, zise el cu tristețe și îi povesti despre încercările lui de a se transforma la loc în Malcolm Fisher. Ea râse și îi spuse să nu mai fie prostuț.

– Nu ai învățat nimic? zise ea. Ai încercat să te transformi în Malcolm Fisher. Tu *ești* Malcolm Fisher. Bineînțeles că nu a mers.

Malcolm nu prea înțelesese, dar se simțea mai bine. Nu părea să mai aibă motive de îngrijorare acum, așa că sugeră să intre și să ia amândoi micul dejun.

– Stai un pic, spuse Flosshilde.

Se uită cu atenție la Inel, își ținu respirația și îl îndreptă către cer. Un nor mic și roz apăru din neant, grăbindu-se pe cer până când ajunse exact deasupra lor. Urmă un fulger orbitor de lumină roz și norul dispăru. Cerul era plin de petale roz de trandafir, și un stol de flamingo roz se ridică grațios în aer.

– Nu, spuse Flosshilde, mai bine nu. Dar păruse o idee bună.

– Intenția contează, replică Malcolm. Haide, mi-e foame.

Intrară în casă, iar cei doi corbi care trăseseră cu urechea dintre ramurile stejarului se uitară unul la altul.

– Ce drăguț, spuse Memorie.

– Prostule, zise Gând. Ce văd eu acolo, e un iepure mort?

– Unde?

– Lângă urzicile alea.

– Păi, zi așa, replică Memorie.

Aterizară și începură să ciugulească. Era un iepure bun, succulent și erau amândoi lihniți. Când termină, Memorie își șterse cu grijă ciocul de picior și rămase un timp pe gânduri.

– Ai văzut filmul ăla? întrebă el.

– Ce film?

– Nu-mi mai aduc aminte. Oricum, semăna un pic cu situația asta. Final fericit și de-astea.

Gând clătină din cap.

– Nu-mi plac finalurile fericite, replică el. Nu sunt firești. Viața nu e așa.

– Știu și eu? spuse Memorie. Uneori e așa.

– Ești un bleg, asta ești, zise Memorie, batjocoritor. Haide, trebuie să plecăm.

Se ridicară în aer și își începură patrularea zilnică. Oriunde palpita viață și lucrau minți, ei zburau, ochii lor rotunzi și inteligenți nu ratau nimic, urechile lor erau mereu atente. Dar azi era o altă zi calmă în cea mai bună dintre toate lumile posibile. După o vreme, se plictisiră și se întoarseră. În timp ce treceau în zbor pe deasupra sătucului Raleigh's Cross, văzură trei muncitori care, înarmați cu târnăcoape, încercau să spargă o formațiune ciudată de stânci care apăruse în mijlocul drumului, cu câteva luni în urmă. Dar unelte lor nu puteau mușca din piatra dură, și ei renunțaseră pentru o pauză.

– Ceea ce vreau eu să știu, spuse unul dintre bărbați, este cum a ajuns asta aici.

Memorie coborî plutind și se așeză pe piatra
care fusese, odată, Ingolf uriașul.

– E o poveste lungă, zise el.

Dar omul nu îl asculta.

De Tom Holt:

EXPECTING SOMEONE TALLER
(AȘTEPTAU PE CINEVA MAI ÎNALT)

WHO'S AFRAID OF BEOWULF?

FLYING DUTCH

YE GODS!

OVERTIME

HERE COMES THE SUN

GRAILBLAZERS

FAUST AMONG EQUALS

ODDS AND GODS

DJINN RUMMY

MY HERO

PAINT YOUR DRAGON

OPEN SESAME

WISH YOU WERE HERE

ONLY HUMAN

SNOW WHITE AND THE SEVEN SAMURAI

VALHALLA

NOTHING BUT BLUE SKIES

FALLING SIDEWAYS

EXPECTING BEOWULF

DIVINE COMEDIES

THE PORTABLE DOOR

THE WALLED ORCHARD
ALEXANDER AT THE WORLD'S END
OLYMPIAD
A SONG FOR NERO

I, MARGARET

LUCIA TRIUMPHANT
LUCIA IN WARTIME